

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

Апартаментът

Един апартамент,

четири приятелки...

и куп приключения!

ДАНИЕЛ СТИЙЛ АПАРТАМЕНТЪТ

Превод: Анета Макариева-Лесева

chitanka.info

Един апартамент, четири приятелки... и куп приключения.

Млади, необвързани, на кръстопът. Всяка погрешна стъпка води към неизбежното...

Животът на четири млади жени се преплита в общия им апартамент в Ню Йорк. Клер — дизайнер на обувки, Аби — начинаеща писателка, Морган — успешен финансов консултант, и Саша — гинеколог. Макар да са много различни, те се превръщат в истинско семейство.

Докато са заедно, всичко върви чудесно. Но с времето нови връзки, възможности за работа и изненадващи обстоятелства поставят изпитания пред приятелството им. Клер преживява криза в кариерата си, а Аби се увлича по по-възрастен мъж, който съсипва самочувствието ѝ. Морган е щастливо влюбена в собственик на ресторант, който ги снабдява с вкусни ястия; Саша пък се впуска сериозно в лекарската си практика.

Те осъзнават горчиво-сладката реалност; времето неизбежно ги отдалечава от мястото, където започват мечтите...

Класически роман на Даниел Стийл, изпълнен с любов, смях и малко магия. Тя никога не ни разочарова!

www.goodreads.com

*На милите ми деца Беатрикс, Тревър, Тод, Ник, Сам,
Виктория, Ванеса, Макс и Зара.*

*Моля се всеки от вас да изживее живота си като
роман с щастлив край, с подходящия партньор, обграден от
добри хора.*

Дано съдбата е благосклонна към вас.

Пожелавам ви мир, щастие и любов от все сърце!

С цялата си безпределна обич,

Мама

1

Клер Кели бързаше нагоре по стълбите, доколкото това бе възможно с две пълни пазарски торби, към апартамента си на четвъртия етаж в Хеле Кичън, Ню Йорк. Носеше къса черна памучна рокля и модерни сандали на висок ток с връзки, кръстосани чак до колената, които си бе купила на търговско изложение в Италия предишната година. Беше необичайно горещ септемврийски вторник, първият след Деня на труда, и беше неин ред да пазарува за трите жени, с които делеше квартирата. Дали времето беше топло или студено, изкачването до четвъртия етаж си беше изпитание. Живееше в този апартамент вече девета година, от втори курс в школата по моден дизайн „Парсънс“, и за нея, както и за съквартирантките ѝ, той се бе превърнал в истински дом.

Клер работеше като дизайнер на обувки за „Артър Адамс“, ултраконсервативна класическа марка, придържаща се към качествени, но скучни модни линии, които задушаваша творческата ѝ дарба. Уолтър Адамс, чийто баща бе основал компанията, непоклонно вярваше, че модните течения при обувките са нещо преходно, и отхвърляше всичките ѝ по-оригинални модели. Това вгорчаваше дните на Клер. Уолтър се противопоставяше на всяка нейна идея по който и да е въпрос, а тя беше убедена, че и бизнесът, и приходите биха се подобрили само ако ѝ дадеше шанс да разгърне потенциала си. Седемдесет и две годишният Уолтър обаче бе твърдо решен да се придържа към онова, което произвеждаха от години, и отхвърляше настойчивите ѝ молби за промяна.

На Клер не ѝ оставаше друго, освен да се съобразява с желанията му, ако искаше да запази работата си. Мечтата ѝ бе да създава изкусителни модерни обувки, каквито самата тя обичаше да носи, но едва ли щеше да получи този шанс в „Артър Адамс“. За нейно голямо съжаление, Уолтър мразеше промените. Понякога проявяваше изключителна благосклонност, като ѝ позволяваше да добави по някоя дискретна закачка на сандалите за клиентите им, които прекарваха

почивките си в Хемптънс, Нюпорт, Роуд Айланд или Палм Бийч. Той си повтаряше една мантра — че създават обувки за богати, консервативни възрастни хора с положение, които имат конкретни очаквания от марката, и не беше по силите на Клер да промени това му убеждение. Уолтър не държеше да се харесва на младите клиенти. Предпочиташе да разчита на традиционните. С него не можеше да се спори по този, както и по никакъв друг въпрос. И така година след година си стояха все на едно ниво. Клер постоянно негодуваше, но имаше нужда от работата, затова се примиряваше, дори успя да се задържи там цели четири години. Преди това бе работила за фирма, която произвеждаше евтини обувки с ниско качество, и само след две години бизнесът ѝ се срива. „Артър Адамс“ залагаше на качеството и традиционния дизайн, така че докато безропотно изпълняваше задълженията си, и брандът, и позицията ѝ бяха осигурени.

На двайсет и осем години Клер имаше достатъчно опит и стръв да създава дизайнерски модели, да разчупи калъпа. Уолтър обаче остро се противопоставяше на всяко нейно предложение. Беше я наел, защото я бе преценил като талантива, отговорна и добре образована дизайнерка с качества, но главната ѝ задача бе да създава единствено комфортни обувки с ниска себестойност. Произвеждаха ги в Италия, във фабриката, с която бе работил и бащата на Уолтър, в малкото градче Парабиаго, близо до Милано. Клер ходеше там три-четири пъти годишно, за да обсъждат детайлите по производството. Фабриката бе една от най-известните и уважавани в Италия, там се правеха и още няколко интересни бранда, освен техния. Всеки път Клер ги гледеше с известна завист и се чудеше дали някога ще ѝ се удаде възможност да създава обувки по свой вкус. Нямаше никакво намерение да се отказва от мечтата си.

Дългата ѝ права руса коса залепна на влажния тил, докато се изкачи до четвъртия етаж на високите си токчета. За девет години бе свикнала с катеренето по стъпалата и твърдеше, че така поддържа краката си във форма. Бе попаднала на този апартамент съвсем случайно, по време на една разходка из района, още докато живееше в общежитието на „Парсънс“ на Единайсета улица. Някога Хеле Кичън^[1] бил един от най-западналите квартали на Ню Йорк, но с годините се облагородил. Още в края на деветнайсети век бил известен с бедняшките си коптори, гангстерските банди, с побоищата и

убийствата между ирландски, италиански, а по-късно и пуерторикански разбойници, основни негови обитатели, които постоянно враждували помежду си. Всичко това бе вече история в периода, когато Клер пристигна от Сан Франциско. Майка ѝ бе учила интериорен дизайн в същото училище в младостта си и бе решила да сбъдне мечтата на дъщеря си да продължи образованието си в „Парсънс“. Въпреки скромните семейни финанси тя бе спестявала всяка стотинка, за да осигури средства за началната такса и за общежитие през първата година.

През втория семестър от следването си Клер започна да си търси самостоятелен апартамент, но се реши да отиде в Хеле Кичън чак на следващата пролет в един съботен следобед. Заради близостта си до известните „Актьрс Студио“, „Баришников Арт Сентър“ и „Алвин Ейли Американ Данс Тиътър“, разположеният между Трийсет и девета и Петдесет и девета улица, Осмо авеню и Хъдсън Ривър кварталът бе станал пристан за актьори, писатели и танцьори. Повечето от старите сгради си стояха. Някои от складовете и фабриките бяха превърнати в жилищни блокове. Но независимо от скромните подобрения това място бе съхранило автентичния си вид и много от зданията все още изглеждаха порутени.

На един прозорец мерна малка табела, че се дава апартамент под наем, и звънна на обявения номер още същата вечер. Собственикът ѝ обясни, че има свободен мезонет на четвъртия етаж. Сградата, някогашна фабрика, била преустроена в жилищна преди петнайсет години и според уверенията му имала нормиран наем^[2]. На следващия ден тя отиде на оглед и остана смаяна от огромното пространство. Жилището се състоеше от просторен хол на две нива с тухлени стени и циментов под в пясъчен цвят, и четири големи складови помещения, които биха могли да се ползват като спални, две спретнати, съвременни оборудвани бани и кухня с най-необходимото обзавеждане от ИКЕА. Апартаментът изглеждаше светъл, слънчев и в прилично състояние, самата сграда също бе добре поддържана, но Клер нямаше нужда от толкова голяма площ. Наемът беше два пъти по-голям, отколкото можеше да си позволи, а и тя не си представяше, че ще живее сама в подобно жилище. Фоайето и стълбището на сградата ѝ се сториха малко тъмни, къщите наоколо изглеждаха занемарени, а и жилището се намирало на Трийсет и девета улица между Девето и Десето авеню.

Собственикът ѝ разказа с известна гордост, че преди около четиридесет години е била една от най-опасните улици в Хеле Кичън, но вече нямало и помен от онези времена. Въпреки че улицата все още имаше запуснат индустриален вид, мезонетът я очарова. Само трябваше да си намери съквартирантка, с която да си поделят наема, и тогава щеше да ѝ струва по-евтино от общежитието. Не сподели с майка си, за да не я тревожи излишно, преди да намери сама решение.

През следващата седмица на един купон се запозна с мило момиче, което следваше творческо писане в Нюйоркския университет. Беше на двайсет — с година по-голяма от Клер — и бе отраснала в Ел Ей. В сравнение с Клер Аби Уилямс бе дребосъче с тъмна чуплива коса и почти черни очи — в пълен контраст с дългата права руса коса и сините очи на Клер. Момичето обясни, че пише разкази, но вече имаше идея и за роман, с който щяла да се захване след дипломирането си, и някак боязливо спомена, че родителите ѝ работели в телевизията. По-късно Клер научи, че баща ѝ е директор на голяма телевизионна мрежа, а майка ѝ — сценарист и продуцент на цяла серия популярни телевизионни шоупрограми. И Аби, и Клер бяха единствени деца, и двете бяха отдадени на учението и амбициите си, решени да оправдаят очакванията на родителите си. Когато Клер я заведе да види жилището, Аби веднага се влюби в него. Решиха, че наемът е по джоба им, а обзавеждането щяха да набавят от гаражни разпродажби. И така, два месеца по-късно, с не особено ентузиазираното съгласие на родителите си и с договор за наем в ръка, те се нанесоха и останаха там цели девет години.

След четири години съвместно съжителство, след като се дипломираха, двете решиха, че е време да облекчат родителите си, да станат по-независими и да намалят разходите си, затова потърсиха още две съквартирантки.

Клер се запозна с Морган Шелби на купон, организиран от група млади финансисти. Купонът беше пълна скука, мъжете се вълнуваха главно от себе си и двете с Морган се впуснаха в непринуден разговор. Морган сподели, че работи на Уолстрийт, че дели апартамент, който не може да си позволи, със съквартирантка, която не може да понася, и че си търси друго жилище, по-близо до работното ѝ място. Размениха си телефонните номера и два дни по-късно, след като го обсъди с Аби,

Клер ѝ звънна и я покани да хвърли поглед на апартамента им в Хеле Кичън.

Единственото притеснение на Клер бе разликата във възрастта им. Привлекателната, дългокрака и тъмнокоса Морган бе на двацет и осем — с пет години по-голяма от нея — и имаше сериозна позиция във финансовия сектор. Клер вече бе наета на първата си работа във фирма за обувки, която не след дълго напусна, и живееше със скромен бюджет, а Аби бе станала сервитьорка в някакъв ресторант, докато се пробваше да напише първия си роман. И двете се чудеха дали Морган, не е прекалено „възрастна“, но апартаментът мигновено я плени и тя направо им се примоли да я вземат. Мястото бе изключително удобно за работата ѝ на Уолстрийт. След две вечери размисъл я одобриха. Беше интелигентна, със солидна работа, имаше страхотно чувство за хумор, добра кредитна история и шест седмици по-късно тя се нанесе при тях. Останалото е история. Деляха апартамента вече пета година и станаха най-близки приятелки.

Два месеца след нанасянето на Морган, точно когато търсеха четвърта съквартирантка, Аби се запозна със Саша Хартман — приятелка на приятелка от Нюйоркския университет. Саша следваше медицина с намерението да специализира акушерство и гинекология. Жилището я устройваше. Трите жени ѝ допаднаха. Успокои ги, че рядко ще се задържа там. Обикновено беше на лекции или в болницата, или в библиотеката, където учеше за изпити. Беше кротка млада жена от Атланта и спомена, че има сестра, която също живее в Ню Йорк, в Трайбека. Само пропусна да уточни, че са еднояйчни близначки, приличащи си като две капки вода, което внесе известно объркване в деня на нанасянето ѝ, когато сестра ѝ внезапно се появи със същата дълга руса коса, същите дънки и тениска и трите обитателки на апартамента си помислиха, че имат проблеми със зрението. Близначката Валентина видимо се забавляваше от объркването им. Имаше ключ от апартамента и през следващите пет години продължи да им погажда номера. Сестрите бяха много близки, макар и напълно различни по характер. Валентина се изявяваше като модел, при това много известен, и се движеше в света на висшата мода, докато Саша се бе отдала на лекарската професия, гардеробът ѝ се състоеше главно от болнични униформи, тъй като веднага след

нанасянето си в апартамента бе започнала работа в университетския медицински център „Лангън“.

Съжителството им бе като необичайна комбинация от продукти със зашеметяващ кулинарен ефект. През петте години, докато четирите млади жени делеха едно жилище, те се научиха да разчитат една на друга, заобичаха се и станаха най-близки приятелки. Независимо от различията помежду им и в житейските им пътища, нещата се получиха. Станаха едно семейство, а мезонетът в Хеле Кичън — техен дом.

Условията напълно ги устройваха. Всички имаха натоварено всекидневие, живееха на бързи обороти, поемаха отговорни служебни ангажименти и бяха щастливи от съвместното си съжителство. И четирите бяха на едно мнение — че апартаментът, който Клер бе открила преди девет години, е рядка находка, истинско бижу. Хеле Кичън ги плени и с бурното си минало, с очарователните си несъвършенства и с преобразяването на квартала в безопасно и приветливо място за живеене. Говореше се, че много напомнял за Гринич Вилидж отпреди петдесет години. Никъде в града не биха могли да намерят толкова голяма площ на такава цена. Кварталът нямаше нищо общо с лъскавите претенциозни райони с космически наеми като Сохо, Мийтпакинг Дистрикт, Уест Вилидж, Трайбека или дори Челси. Затова четирите жени обожаваха мястото и нямаха никакво желание да живеят другаде.

Липсата на асансьор създаваше известни неудобства, но не ги притесняваше особено. Само пресечка ги делеше от една от най-активните пожарни станции и бяха свикнали с воя на сирените, често огласящи нощната тишина. Успяха да заделят по някой лев за климатици, на които им трябваше повече време, за да охладят обширното помещение, използвано като дневна, но все пак вършеха работа, а през зимата добре отопляваха. Спалните им бяха малки и уютни.

Заедно с багажа бяха донесли и мечтите, надеждите, амбициите и историите си, и малко по малко бяха споделили страховете и тайните си.

Кариерата на Клер беше ясна. Мечтаеше да създава прекрасни обувки и някой ден да се прочуе в света на модата. Знаеше, че това никога нямаше да се случи в „Артър Адамс“, но не можеше да рискува

да се откаже от работата, с която се прехранваше. Работата ѝ беше свещена. Помнеше поучителната история на майка си, която бе напуснала перспективен пост в известна нюйоркска фирма по интериорен дизайн, за да последва бащата на Клер в Сан Франциско след женитбата им, където той започнал свой бизнес, кретал в продължение на пет години и фалирал. Никога повече не разрешил на майка ѝ да работи и години наред тя бе поемала дребни поръчки тайно от него, за да не наранява самолюбието му, макар че имали нужда от парите. Успяла да ги укрие, благодарение на което Клер бе учила в частно училище, а после и в „Парсънс“.

Вторият опит на баща ѝ в бизнеса претърпя същата участ като първия. За Клер бе мъчително да слуша как майка ѝ го поощрява да не се отказва и да опита още нещо въпреки двата провала. В крайна сметка той стана агент на недвижими имоти, работа, която мразеше и която го превърна във вечно кисел, затворен, потиснат човек. А майка ѝ се отказа от мечтите си заради него, захвърли кариерата си, загърби перспективни възможности, забрави за таланта си, за да го подкрепя и предпазва.

Заради всичко това Клер си бе изградила желязна решимост никога да не се отказва от кариерата си заради мъж и все повтаряше, че няма намерение да се омъжва. И макар Сара Кели постоянно да я уверяваше, че никога не е съжалявала за избора си и че е изиграла картите си по възможно най-добрия начин, според Клер всичко изглеждаше ужасно тъжно. През целия си живот се бяха борили да свързват двата края. Бяха се лишавали от всякакъв лукс, понякога дори и от ваканции, за да поемат разносните по училището ѝ, които майка ѝ заплащаше от тайно заделените средства. В представата на Клер бракът означаваше жертви, самоотричане и лишения и се бе заклела, че никога няма да допусне това да ѝ се случи. Нито един мъж нямаше да попречи на кариерата ѝ, нито да ограби мечтите ѝ.

Морган споделяше същото мнение. И двете жени бяха наблюдавали как майките им зачеркват мечтите си заради съпрузите, макар че историята на Морган бе далеч по-драматична. Бракът на родителите ѝ бил катастрофа. Майка ѝ се отказала от обещаваща кариера в Бостънския балет, когато разбрала, че очаква първото си дете Оливър, брата на Морган. Скоро след това се появила и самата Морган. Майка ѝ така и не превъзмогнала болката от решението си да сложи

край на балета и това я тласнало към алкохола, а в крайна сметка ѝ отнело живота, когато Морган и брат ѝ били в колежа. Баща им загинал в пътен инцидент скоро след това.

Морган успяла да завърши колежа и бизнес школата със средствата от студентския заем, който доскоро изплащаше. Все още бе убедена, че решението на майка ѝ да жертва кариерата си, да се омъжи и да роди деца е провалило живота ѝ, и нямаше никакво намерение да допусне същата грешка. Яростните скандали между родителите ѝ, пиенето на майка ѝ до припадък, зашеметената от алкохола жена, която заварваха след връщането си от училище, бяха най-ярките ѝ детски спомени.

Брат ѝ Оливър бе две години по-голям от нея и след колежа в Бостън се бе преместил да живее в Ню Йорк, където работеше като пиар. Фирмата, която го бе наела, обслужваше спортни клубове, а негов колега и партньор беше Грег Трудо, прославеният хокеист голмайстор от Монреал, звездата на „Ню Йорк Рейнджърс“. Морган обичаше да съпровожда Оливър, за да подкрепят Грег. Дори бе водила няколко пъти съквартирантките си и всички много се забавляваха. Двамата мъже често им гостуваха в апартамента.

При Саша положението бе малко по-сложно. След като завърши колеж, а сестра ѝ Валентина започна работа като модел в Ню Йорк, родителите им се разделиха с тежък развод, от който майка и така и не можа да се съвземе. Баща им се бе влюбил в манекенка в един от големите универсални магазини, които притежаваше, и година по-късно се ожени за нея и тя му роди още две дъщери. Това озлоби още повече майката на Саша. С нищо не може да се сравнява яростта на жена, зарязана от съпруга си заради двацет и три годишна хубавица. Но баща им изглеждаше щастлив с новото си семейство. Валентина не проявяваше интерес към двете малки момиченца — на три и на пет години, — но Саша ги намираще за мили създания и успя да запази близките отношения с баща си.

Майка им бе адвокатка по бракоразводни дела в Атланта, известна като звяр в съдебната зала, особено след собствения си развод. Саша се прибираше в Атланта все по-рядко, притесняваше се от мъчителните телефонни разговори с майка си заради злостните ѝ коментари по адрес на баща ѝ, които продължаваха години след раздялата им.

Родителите на Аби си оставаха женени, разбираха се добре, макар че заради натоварената си кариера в телевизията не бяха отделяли много време на дъщеря си, но пък винаги я подкрепяха и поощряваха писателските ѝ амбиции.

През петте години, докато живееха заедно, четирите млади жени напредваха бавно, но сигурно. Клер изкарваше прилична заплата, макар да не се гордееше особено с обувките, които създаваше, и продължаваше да мечтае за деня, когато щеше да работи за някоя от известните марки.

Морган работеше за Джордж Луис, един от факирите на Уолстрийт. На трийсет и девет, Джордж вече бе изградил своя финансова империя и Морган обичаше работата си при него — консултираше клиенти във връзка с техните инвестиции, с частния му самолет прелиташе до други градове за интересни заседания. Изпитваше огромно възхищение към шефа си и на трийсет и три вече осъществяваше целите си.

Саша правеше задължителния си стаж като акушер-гинеколог и имаше намерение да вземе втора специалност по рисковата бременност и безплодие, така че я очакваха още години в същото бясно темпо. След дежурство се прибираше в квартирата с удоволствие, за да побъбри с момичетата, да се наспи и да се разтовари от напрежението.

Единствено Аби се отклони от целите си, когато преди три години се отказа от писането на романа си, след като хлътна по Иван Джоунс, продуцент на „Оф-оф-Бродуей“^[3], който я убеди да пише експериментални пиеси за неговия театър. Съквартирантките и родителите ѝ харесваха повече прозата и романите, които тя твореше по свои идеи, отколкото работата ѝ за Иван. Той обаче бе успял да я убеди, че пиесите са много по-значими, авангардни и с повече шансове да ѝ създадат име от „комерсиалните измишльотини“, с които си бе губила времето, и тя му повярва. Беше ѝ обещал също да поставя пиесите ѝ, но през тези три години така и не го направи. Интересуваха го само неговите планове. Приятелките ѝ подозираха, че четиридесет и шест годишният Иван е измамник, но Аби бе убедена, че е талантлив, искрен и направо гениален. Работеше като негова асистентка, чистеше театъра, рисуваше декори и продаваше билети. С една дума, през тези три години бе робиня на пълно работно време. Той никога не бе се женил, но имаше три деца от две различни жени, които изобщо не

виждаше, защото твърдеше, че отношенията с майките им били твърде сложни и пречели на творческата му дейност. Аби намираше всевъзможни оправдания за това, че не поставя пиесите ѝ, и беше напълно убедена, че ще го направи при първа възможност, че държи на думата си, въпреки фактите. Оставаше си сляпа за прегрешенията и недостатъците му, като един от най-съществените бе, че не държеше на думата си. И за голямо разочарование на останалите три момичета Аби винаги проявяваше готовност да му вярва и да му дава шанс. Отношенията ѝ с Иван приличаха на пристрастяване към ротативка, от която никога не печелиш. Всички останали отдавна бяха загубили доверие в него. Не го намираха ни най-малко чаровен, за разлика от Аби, и вече избягваха да говорят за него, защото се разстройваха. А тя заслепено го обожаваше, обичаше го и вярваше на всяка негова дума. Беше напълно омагьосана от Иван, жертваше собствените си амбиции, време, работеше само за него, а не получаваше нищо в замяна.

Родителите ѝ я подканяха да се върне в Ел Ей, да се захване отново с романа си или да им позволи да ѝ намерят работа в документалистиката или в телевизията. Иван пък твърдеше, че ако ги послуша, ще стане една от многото в комерсиалния свят, а той я уверяваше, че е много повече, че има изключителна дарба, която не бива да пропилява, и затова тя избра да остане с него и да се надява някоя от пиесите ѝ да види бял свят. Не че беше глупава, просто беше предана, влюбена и наивна, а той напълно се възползваше от това. Нито една от съквартирантките ѝ не го харесваше. Всички мразеха начина, по който третираше приятелката им. Но вече не виждаха смисъл да го изтъкват пред Аби. Освен това бяха научили, че няколко пъти му е давала пари назаем, които той не ѝ бе върнал. Тя вярваше, че ще го направи, когато финансовото му положение се стабилизира. А той дори не издържаше децата си. И двете майки бяха актриси, постигнали успех чак след като прекратили отношенията си с него. Той подчертаваше, че са много добре материално и могат сами да се грижат за децата си. Иван беше от мъжете, които се измъкват от задълженията си. Всички искрено се надяваха Аби да се отърси от увлечението си по него, но вече три години това не се случваше. Затова приятелките ѝ стояха нащрек и го дебнеха.

Иван обаче не беше първата неподходяща връзка на Аби. Тя се изявяваше като колекционерка на ранени души. През петте години,

откакто момичетата дяляха апартамента, бе отдала сърцето си на напълно разорен актьор, който не можеше да си намери работа дори като сервитьор и когото тя приюти за цял месец, докато другите не възроптаха. Аби тръпнеше по него, а той обичаше момиче, което от шест месеца се лекуваше от наркозависимост. Около нея се бяха навъртали писатели и още актьори, и изпаднал в немилост британски аристократ, който постоянно вземаше от нея пари назаем, както и серия от непрокопсаници, амбициозни художници и мъже, които неизменно я разочароваха. За съжаление, Иван умееше да поддържа огъня на страстта у нея и тя нямаше никакво намерение да се отказва от него.

През последните седем години Клер бе излизала само на неангажиращи срещи. Работеше толкова усилено, че рядко ѝ оставаше време за контакти с мъже, а и като че ли не се интересуваше много от тях. Беше заета до късно вечер дори и през почивните дни. Кариерата ѝ на дизайнер означаваше много повече за нея от който и да било мъж. Гореше от амбиция, каквато майка ѝ никога не бе имала. И нищо, и никой не бе в състояние да я отклони от целта ѝ. Не изпитваше никакво колебание по този въпрос. Контактите ѝ с мъже рядко продължаваха повече от няколко срещи. Никога не бе изпитвала страст, освен към обувките, които създаваше. Онези мъже, които допускаше до себе си, оставаха смаяни от настървението, с което се отнасяше към работата си, и се разочароваха, когато внезапно ставаше изключително заета, ако започнеха да проявяват сериозен интерес към нея. Клер възприемаше всяка връзка като заплаха за кариерата и емоционалното си равновесие. Беше сложила работна маса в един ъгъл на хола и често оставаше да работи до късно през нощта.

А на Саша все не ѝ оставаше време да ходи по срещи — нито докато следваше в медицинския университет, нито като стажантка. Случваше се някой мъж да се завърти за кратко около нея, но натовареният ѝ график практически я лишаваше от личен живот. Или беше дежурна, или изтощена, или заспала. И макар да бе поразителна красавица, посвещаваше цялото си време на болничните задължения, за разлика от близначката си, която живееше в безкраен купон. Саша не отхвърляше идеята за брак и семейство, но осъществяването ѝ трябваше да почака още години. Често ѝ минаваше мисълта, че би

било по-лесно да не се обвързва. Мъжете, с които бе излизала, не изгаряха от желание да се съобразяват с натовареното ѝ всекидневие.

От четирите само Морган имаше стабилна връзка и за щастие, всички одобряваха мъжа на сърцето ѝ, тъй като често оставаше да пренощува в апартамента. Макс Мърфи имаше собствено жилище на Ъпър Уест Сайд, но тяхното му беше удобно заради близостта до ресторанта му, който се намираше зад ъгъла на същата улица. Бяха се запознали година след като Морган и Саша се настаниха в квартирата. Една вечер четирите решиха да пробват току-що открития ресторант в съседство — стара, занемарена дупка, която Макс бе купил и превърнал в известно заведение с оживен бар и страхотна кухня. Двамата с Морган се впуснаха във връзка три дни по-късно. През следващите четири години заведението процъфтя и се превърна в хита на квартала. „При Макс“ ангажираше денонощно времето му. Оставаше до два през нощта и сутрин в десет бе отново там, за да подготвя обяда.

Макс се оказа прекрасен човек и всички го обикнаха. Беше луд по спорта, изключителен готвач и работяга. Чаровник от ирландско семейство, известно с вечните си свади, но и със силната връзка помежду си. На трийсет и пет години вече му се искаше да се задоми, да има деца, но Морган го бе попарила още от самото начало, че тези неща не влизат в плановете ѝ. Макс се бе надявал, че след време ще промени мнението си, обаче това не се случваше вече четвърта година и той не я притискаше. Самата Морган беше на трийсет и три и според него имаха още време, а пък и ресторантът поглъщаше голяма част от вниманието му. Надяваше да успее да отвори още един, по-изискан, така че реши да не бърза. Все пак упоритата съпротива на Морган го смущаваше. Имаха прекрасна, здрава връзка, но сякаш тя поставяше кариерата си над всичко и не искаше да я подлага на никакви рискове.

Клер се прибра от работа и се преоблече — сложи къси панталонки, тениска и ниски сандали. След малко си дойде и Аби, издокарана в гащеризон върху стара фланелка, цялата оплескана с боя. Имаше пръски дори по косата си, а едно синьо петно се мъдреше на лицето ѝ. Клер вдигна поглед от чертожната дъска и се засмя. Морган

още не се бе прибрала. Обикновено се връщаше късно, често заради срещи с клиенти, които продължаваха някъде на по чашка.

А Саша се появяваше във всевъзможни часове на денонощието, в зависимост от работния си график, и веднага се хвърляше в леглото.

— Здравсти — поздрави усмихнато Клер. — Да отгатна ли какво си правила днес?

— Цял ден дишам изпарения от боя — уморено въздъхна Аби и се стовари на канапето, видимо щастлива, че си е у дома. Иван имаше уговорена среща с потенциален спонсор, но бе казал, че може да се отбие по-късно. Той живееше в студио колкото килер в Ист Вилидж на нормиран наем, на шестия етаж без асансьор, преотдадено от негов приятел.

— Има това-онова в хладилника — подсети я Клер. — Днес пазарувах напът за вкъщи. Сушито изглежда много свежо. — Бяха си създали традиция да се редуват в снабдяването с продукти. Живееха в сговор и никога не възникваха дразги за пари. Уважаваха личното си пространство и предпочитания, затова и съжителството им вървеше гладко.

— Прекалено уморена съм да ям — изохка Аби. Гадеше ѝ се от изпаренията на боята. Иван бе променил цвета на декорите четири пъти. А той бе и сценарист, и режисьор, и продуцент, така че имаше право да налага мнението си. — Мисля да си взема вана и да си легна. Как беше твоят ден? — попита на свой ред. На Клер ѝ харесваше, че има кой да ѝ задава такива въпроси. У дома родителите ѝ не си говореха от години. Така им беше по-лесно.

— Дълъг. Безкрайна битка — сподели Клер с пораженческо изражение. — Уолтър отхвърли всичките ми нови модели. Искане да ги „преработя“ в традиционния стил на фирмата. На всичкото отгоре ми доведе нова стажантка, дъщеря на негов приятел от Париж. Изглежда дванайсетгодишна и мрази всичко американско. Твърди, че Париж е върхът и че тук никой не знае какво прави. Баща ѝ е банкер, а майка ѝ работи за „Шанел“. Всъщност е на двацет и две и си въобразява, че знае всичко. Уолтър прави услуга на родителите ѝ, но на мен се падна честта да я занимавам.

— Може да ѝ хареса да рисува декори — ухили се Аби. — Или да чисти театъра с прахосмукачка. Това ще я вкара във форма.

— Беше много критична към моделите ми — добави Клер, докато нанасяше някои корекции на чертожната дъска. В този момент влезе Морган — на високи токчета, с които краката ѝ изглеждаха безкрайно дълги, в тъмосин ленен костюм с къса пола. Тъмната ѝ коса бе подстригана по модата, до раменете. Носеше няколко кутии с храна от ресторанта на Макс. Остави ги на металната маса в индустриален стил, която майката на Клер им бе намерила на страхотна цена от една онлайн разпродажба.

— Някой ден тези стълби ще ми вземат душата. Макс ви праща печено пиле и салата „Цезар“. — Винаги им осигуряваше храна от ресторанта, а всяка неделна вечер готвеше специално за тях. — Вечеряхте ли вече, момичета? — Морган им се усмихна и се настани на дивана до Аби. — Имам усещането, че пак си рисува декори — подхвърли тя. Бяха свикнали да я виждат изпоцапана с боя. През повечето време не приличаше на писателка, а на бояджийка. — Знаеш ли, със сигурност ще те наемат в някоя строителна фирма. Така поне ще си под закрилата на профсъюзите и ще получаваш добра заплата — подразни я тя, докато изхлузваше обувките си с висок ток и изпъваше крака. — Ресторантът беше претъпкан тази вечер.

— Както винаги — обади се Клер. — Благодаря за храната. — Тя стана от работната си маса, привлечена от апетитния аромат на пилето.

Трите се отправиха към кухнята, извадиха чинии и прибори, а Морган отвори бутилка вино. Аби сложи салфетки и чаши и след минута заеха местата си около масата, посмяха се, побъбриха, после Клер ги развесели, като им разказа за стажантката. Споделените истории разсейваха мрачните им настроения. Съхраняваха чувството си за хумор при всякакви обстоятелства, а помежду им нямаше и следа от завист. Бяха много близки и през всички тези години не бяха стигали до конфликти. Познаваха се добре, знаеха и слабите, и силните си страни. Умееха да си прощават, проявяваха търпение към емоционалните си кризи. Приятелството им бе като щит срещу предизвикателствата, които им поднасяше животът.

Тъкмо бяха приключили с вечерята, когато влезе Саша, небрежно вързала на тила русата си коса, откъдето стърчаха два забучени молива. На врата ѝ висеше стетоскоп. Носеше сабо и обичайната болнична униформа. Клер не помнеше кога за последен път я беше виждала с рокля.

— Днес израждах тризнаци — тържествено обяви тя, докато се настаняваше на масата до Морган.

— Е, поне една от нас е правила нещо смислено — не сдържа възхищението си Клер, а Саша поклати глава да откаже чашата вино, предложена ѝ от Морган.

— На повикване съм. Може да се наложи да се върна в болницата. За малко да изпуснем единия от тризнаците, но в залата бяхме трима лекари и се справихме. Позволиха ми да затворя цезаровото сечение. Беше много вълнуващо. С нас имаше и трима педиатри. Майката е на четиридесет и шест, а бебета са оплодени инвитро. Родиха се два месеца по-рано, но изглежда, всичко ще е наред. Не разбирам за какво са ѝ три деца на тази възраст. Съпругът ѝ е над шейсетгодишен — когато завършват колеж, той ще е на повече от осемдесет. И двамата бяха луди от щастие, никой от тях няма други деца. Оженили се миналата година. Набързо. Тя е голяма клечка на Уолстрийт, а той — изпълнителен директор на нещо си. Може би и нас ни чака подобна съдба — заключи усмихнато Саша, докато си сипваше от салатата „Цезар“. Беше хапнала сандвич в болницата, но никога не можеше да устои на вкусотиите, които Макс им изпращаше.

— Мен не ме бройте — побърза да каже Морган и мисълта да ражда тризнаци на четиридесет я накара да обърне на екс чашата с вино. — По-скоро бих скочила от някой мост.

— Аз пък с удоволствие бих си родила деца — с умиление призна Аби, — когато му дойде времето, разбира се.

— И да се надяваме, че няма да са от Иван — не се сдържа Морган, — ако искаш да има кой да ги храни. За тази работа ти трябва някой отговорен мъж със сериозна професия.

Всички знаеха, че родителите на Аби все още я подкрепяха финансово, макар че бе на двацет и девет, и това я притесняваше. Искаше ѝ се да бъде независима, но досега не бе продала нито една своя творба.

Клер получаваше добра заплата, а Морган и брат ѝ работеха от деца, защото родителите им били напълно разорени. И двете добре знаеха цената на парите. Аби и Саша произхождаха от богати семейства, или поне с добри материални възможности, и се чувстваха „осигурени“. Но тези различия не се отразяваха на отношенията им.

Споделяха открито миналото си и осъзнаваха, че нещата винаги изглеждат различно отстрани.

— Скоро няма да се реша да имам деца — някак вяло съобщи Аби.

— Имаш време до четиридесет и шест — пошегува се Саша и бодна парче пиле. Четирите жени изглеждаха доволни, че споделят заедно вечерята си в края на уморителния ден.

— Струва ми се късничко — замислено отвърна Аби. Тя приемаше всичко за чиста монета, точно както и лъжите на Иван.

— Голям майтап — разсмя се Саша. — Да ми напомните да внимавам, когато ударя петдесетака. — При нея не се очертаваше скоро да мисли за собствени деца. Със специалността, която си бе избрала, я чакаха още години учене. — Не знам къде е истината. Животът лети толкова бързо и докато се осъзнаеш, си остаряла. Не мога да повярвам, че вече съм на трийсет и две. Сякаш само допреди две седмици бях на осемнайсет — поклати глава тя с недоумение.

— На мен ли ги разправяш, та аз съм една година по-голяма от теб — обърна се към нея Морган, а после погледна другите две и добави: — А вие сте направо бебета в сравнение с мен. Годините се низжат бясно, а искам да направя още толкова неща. — След дипломирането си от бизнес училището бе стигнала много, много далеч и повечето хора я приемаха за успяла жена. Морган винаги се целеше високо.

Саша стана от масата и прозявайки се, тръгна към кухнята, за да сложи чинията си в съдомиялната.

— Ще ида да подремна, може по-късно да ме повикат пак в болницата. — Тя благодари на Морган за вечерята и в следващия миг потъна в спалнята си.

Скоро след това Аби влезе в банята, за да се опита да изстърже боята от себе си. Морган се оттегли в стаята си, грабнала нещо служебно за четене, а Клер се върна на чертожната дъска. Бяха прекарали приятна вечер. Рядко се случваше да се съберат всички, а това винаги успокояваше духовете и омаловажаваше тревогите от изминалия ден. Мисълта за приятелките ѝ накара Клер да се усмихне. Толкова прекрасни бяха, най-близките ѝ хора след майка ѝ. Те бяха нейното семейство и най-хубавото от всичко бе, че сами си го бяха избрали. Докато завършваше един любим детайл на рисунката си, Клер

си пожела да живеят заедно завинаги, или поне още дълго време. Усети колко притихнал е апартаментът — явно другите бяха заспали вече. Тя си оставаше нощната птица в групата. Обичаше да работи до късно. Минаваше два след полунощ, когато изгаси осветлението и тръгна към спалнята си. Изми зъбите си, облече нощницата и след няколко минути беше под завивките. Никога не бе очаквала, че ще се получи така, но това се оказа нейният дом и семейството, което винаги бе искала да има. Нямахме конфликти, нямахме сръдни, нямахме разочарования. Нямахме спотаени чувства. А апартаментът в Хеле Кичън бе тихият пристан, откъдето можеха да осъществяват мечтите си.

[1] Хеле Кичън — кухнята на Ада (англ.). — Б.пр. ↑

[2] През 1969 година в Ню Йорк е въведено регулиране на наемите на жилища с цел защита интересите на наемателите. — Б.пр. ↑

[3] Оф-оф-Бродуей — професионален театрален термин за малки, камерни сцени на Бродуей с по-малко от 100 места. — Б.пр. ↑

2

На следващия ден в метрото, докато се прибираще, Морган попадна на статия за ресторанта на Макс на шеста страница на „Ню Йорк Пост“ и се усмихна на себе си. В няколко реда разказваха за вкусната храна и приятната атмосфера, споменаваха някои от актьорите, писателите, танцьорите и спортистите, които посещаваха заведението. Не бяха пропуснали и Грег, както винаги. Всяка сутрин след неизменната тренировка в шест във фитнеса тя четеше новия брой на „Уолстрийт Джърнъл“ и „Ню Йорк Таймс“. Хвърляше по един поглед и на „Пост“ — на шеста страница заради пикантериите там. Добре знаеше кой им бе предоставил информация за ресторанта. Звънна на брат си веднага щом слезе от влака. Заради поредния горещ ден се бе облякла с къса черна пола, ефирна бяла блуза и обувки на висок ток, и привличаше като магнит погледите на мъжете.

— Хубава реклама си направил на ресторанта — похвали Оливър тя вместо поздрав. След дипломирането си в Бостънския университет преди дванайсет години брат ѝ работеше като пиар и вече се бе издигнал до вицепрезидент на голяма фирма в Ню Йорк, имаше високопоставени клиенти, повечето от спортните среди. Но той харесваше Макс и му правеше услуги при всеки удобен случай. Един от клиентите му — питчър в отбора на янките — също бе споменат на шеста страница. Брат ѝ бе единственият ѝ жив роднина и двамата бяха изградили много силна връзка след преждевременната гибел на родителите им.

Оливър и партньорът му живееха в хубав апартамент на Тъпър Ист Сайд и независимо че често се шегуваха с квартирата ѝ в Хеле Кичън, обичаха да я посещават и да общуват с приятелките ѝ. Оливър ѝ бе признал, че е гей, след смъртта на родителите им. Не би се осмелил да го направи преди това. Баща им беше строител и проявяваше нескрита неприязън към хомосексуалните, може би защото подозираше сина си. Но Оливър не се притесняваше от сексуалните си

предпочитания. Беше на трийсет и пет и от седем години живееше с Грег.

Грег бе едно от петте момчета на типично католическо семейство от Квебек. Четирима от тях бяха станали професионални хокеисти и с признанието си, че е гей, направо бе разбил сърцето на баща си. Обясняваше, че цял живот, още от девет-десетгодишна възраст е харесвал момчетата. В крайна сметка, въпреки дълбокото си огорчение, баща му се бе примирил. Грег и Оливър искрено се обичаха. Връзката им не притесняваше Макс и той обичаше да общува с тях. Понякога, когато успяваха да се откъснат от работата си, четиримата отиваха на ски. Макс често се шегуваше с кучетата им, което дразнеше Оливър. Домашните любимци бяха един от малкото поводи за неразбирателството му с Грег. Имаха два йоркширски териера и миниатюрна чихуахуа, които Грег обожаваше и обличаше в рейнджърски униформи, ушити по поръчка.

— За бога, сто и трийсет килограма мъжага си, вратар, не можеш ли да си вземеш куче с по-подходящи размери, например лабрадор или голдън ретривър? Тези са съвсем гейски! — ядосваше се Оливър и с това размиваше Грег.

— А не сме ли точно такива! — ухилено му напомняше той. Това предизвикваше Оливър да го заплаши, че ще си вземе санбернар, макар че също обичаше дребосъците. Двамата никога не криеха сексуалната си ориентация, а Грег бе един от първите спортисти, който призна официално.

— Какво ще кажеш да вечеряме в ресторанта тази събота? — попита брат си Морган.

— Ще говоря с Грег. Беше споменал, че сме канени на рожден ден в Маями. Ако сме в града, с удоволствие. Ще ти звънна.

— Ще очаквам — изпрати му въздушна целувка тя и затвори. Мислите ѝ моментално се втурнаха към работата. Същата сутрин тя и шефът ѝ имаха насрочена среща с клиент, когото Джордж ухажваше от месеци. Дори бе направил сериозни инвестиции в бизнеса на негов близък приятел, а Морган си бе подготвила домашното за предстоящия разговор. С Джордж бяха обсъдили плановете и тя му бе дала няколко допълнителни идеи, които той одобри. Двамата бяха добър екип. Винаги ѝ казваше, че е истински гений с числата. Впечатляваше го

умението ѝ да анализира баланса и да открива грешките по-бързо от счетоводителите му.

Джордж бе красавец, преуспял и необвързан, но отношенията му с Морган си оставаха строго делови. Предпочиташе да не смесва личния със служебния живот, което много ѝ допаднаше. На трийсет и девет и с неговото положение, той беше мечта за златотърсачките в Ню Йорк, както и за някои известни и доста състоятелни жени, които не се чувстваха застрашени от Джордж, тъй като сам бе натрупал голямо богатство. През последните години бе спечелил огромни суми и Морган се възхищаваше на блестящата му работа. Заслужаваше успеха си. Беше научила много от него през последните три години. Не поддържаха контакти извън работата си, но тя с радост го придружаваше на пътуванията му. Посещаваха невероятни места, за да се срещат с клиенти или да проверяват възможностите за инвестиции — Париж, Лондон, Токио, Хонконг, Дубай. Кариерата ѝ беше истинска мечта.

Тя направи последни справки на компютъра си, подреди документите за презентацията на бюрото си, проведе няколко телефонни разговора. Новият клиент пристигна точно в десет. Беше известен мъж на малко повече от петдесет, натрупал богатството си във възхода на високите технологии, милиардер според мълвата, и се интересуваше от всичко, което Джордж и Морган имаха да кажат. Джордж предложи няколко допълнения към портфолиото си, някои твърде рискови, които обаче не притесниха клиента, представи и идеите на Морган, без да си ги приписва. Коректен както винаги, за което тя му дължеше благодарност. Клиентът изслуша внимателно всичко.

— Ще стане работата — заяви Джордж, видимо доволен от срещата. Морган обичаше да го наблюдава как общува с клиентите им — пипаше с кадифени ръкавици, изкусно като бижутер.

Тя се върна в кабинета си и денят отлетя неусетно в срещи и проучване на информацията от преговорите им. Проявяваше изключителна прецизност в работата си и Джордж знаеше, че може да разчита на нея.

За вечерта си бе уговорила среща на питие с борсов анализатор, с когото искаше да обсъди две нови дружества за първично публично предлагане. Интересуваше я мнението му, тъй като нещо я смущаваше

в едното. Мечтаеше някой ден да си има свои клиенти. Подходът ѝ бе по-различен от този на Джордж — не поемаше толкова хазартни рискове, имаше солидни познания, прилагаше изпитани инвестиционни практики, а през шестте години от завършването си на бизнес колежа бе натрупала изключителен опит. Катереше се уверено към върха, макар още да бе далеч от звездните висоти на Джордж, но пък в бизнеса нямаше невъзможни неща. Вървеше уверено напред. Справяше се много добре с живота.

Клер изживяваше поредния напрегнат ден на работното си място във вечните спорове с Уолтър за количествата обувки, които трябваше да произведат за пролетната линия. Той винаги подхождаше прекалено предпазливо и към обема на продукцията, и към дизайна. Клер напразно мечтаеше поне веднъж да ѝ даде малко повече свобода. Но той си оставаше консервативен до крайност. А и французойката Моник, новата стажантка, постоянно ѝ лазеше по нервите. Клер имаше чувството, че някой ѝ е натресъл да гледа разглезено малко дете. Прибра се изтощена и бясна на себе си, че няма достатъчно кураж да напусне. Трябваше ѝ пари и не искаше да рискува да остане без работа, докато си намери нещо по-подходящо, нито пък намеренията ѝ да стигнат до ушите на Уолтър и да бъде уволнена без време. Чувстваше се притисната в ъгъла.

Метна ключовете си на масичката в коридора и прегледа набързо новата поща — само сметки и реклами, всичко останало идваше на компютъра ѝ или през фейсбук. Забеляза, че Саша вече си е у дома. Лежеше на дивана боса, по къси панталонки, четеше списание и отпиваше вино от чашата в ръката си. Явно не беше дежурна и се наслаждаваше на почивката си. Това ѝ се случваше изключително рядко. Клер не си спомняше кога за последен път я бе виждала да се забавлява.

— Най-после те пощадиха — подкачи я Клер, щастлива за приятелката си.

— Тази седмица съм свободна — небрежно отвърна Саша.

— Като знам през какво премина вчера, трудно бих го определила като почивка. — Тези думи развеселиха Саша и тя седна на канапето. — Имах отвратителен ден — оплака се Клер. — За малко да

пречукам французойчето. Но ми се искаше да започна от Уолтър. Такива мисли ми се въртят в главата. Писна ми да проектирам обувки за жени без въображение и без вкус.

— Тогава напусни — посъветва я Саша. — Зарежи ги. Защо трябва да се чувстваш нещастна от работата си?

— Ехо! Помниш ли коя съм? Имам нужда от тези пари. Не очаквам да получа голямо наследство. Напълно възможно е да остана без работа — обясни притеснена Клер.

— Е, винаги можеш да станеш жрица на любовта — необичайно лекомислено подхвърли Саша. Дотогава винаги бе проявявала разбиране към страховете на приятелката си.

Това накара Клер да присвие очи и да се вгледа по-внимателно.

— Я се усмихни — подкани тя изящната жена на канапето. Саша излъчваше толкова естествена красота, че нищо не можеше да я засенчи, дори разчорлената ѝ коса и болничната униформа.

— Защо? — учуди се Саша.

— Няма значение — усмихни се. — И Саша го направи. Широката ѝ усмивка разкри перфектните ѝ зъби. Беше свалила шините си. В този миг Клер се разсмя. — Исусе, трябва да ви задължат да носите отличителни знаци или да ви напишат имената на челата.

Успяваше да различи двете съвършено еднакви близначки само по едно мъничко различие в усмивките. Клер го бе забелязала отдавна, но Валентина пак успяваше да я заблуди понякога. Тя бе по-буйната от двете сестри и го обясняваше с разликата във възрастта — цели три минути. Саша бе по-голямата, затова и по-сериозната.

— Саша каза, че ще е тук по това време, но току-що се обади, че ще се забави. Имат родилка. Не разбирам защо не си избра по-лека специалност, например пластична хирургия.

— Фейслифтингът звучи още по-стресиращо и от раждането — каза Клер и си наля чаша вино. Валентина с леко сърце бе отворила бутилка от най-хубавото, което имаха, макар че през повечето време пиеше шампанско. Беше разглезена от мъжете, с които излизаше, всичките с големи финансови възможности, повечето два пъти по-възрастни и напълно заслепени от нея. Беше съвсем различна от сестра си, но съквартирантките я търпяха, защото много харесваха Саша. Понякога Валентина беше забавна, но не биха искали да живеят с нея.

Нито пък сестра ѝ. В детството им Валентина я бе подлудявала, при все че бяха запазили близките си отношения.

Валентина влезе в стаята на Саша и след няколко минути се появи с много красива пола, която Клер не бе виждала приятелката ѝ да носи от една година. Валентина винаги си вземаше каквото ѝ харесва, без да иска специално разрешение.

— Така и няма да я облече — обясни Валентина на Клер, докато сядаше, и си наля още една чаша вино. — А и без това на мен ми стои по-добре. От много работа е отслабнала, всичко ѝ виси.

Поприказваха известно време, после Валентина отново се залови да чете списание „Вог“. След около половин час Саша пристигна и се сепна, като видя сестра си със своята пола.

— Защо си я облякла? — не особено приятно изненадана я попита Саша. Изглежда, бързаше.

— Ти и без това не я носиш. Вземам я назаем за няколко дни. — И после просто ще забравиш да я върнеш, помисли си Саша. Баща им ѝ я беше изпратил от един от магазините си в Атланта. Дизайнерско изпълнение, защото знаеше, че тя няма време да обикаля по магазините. Валентина нямаше този проблем. Често получаваше дрехите, които представяше като модел, но не се свенеше да взема и от сестра си каквото си поиска.

— Тази ми е от татко — опита се да намекне Саша, че за нея означава нещо специално. Валентина небрежно сви рамене. Тя не се разбираше с баща им, не харесваше втората му съпруга и не криеше чувствата си. — Излизам — каза рязко Саша, като видя, че сестра ѝ не се трогна от думите ѝ и удобно се разположи на дивана с полата ѝ.

— Пак ли на работа?

— Имам среща — притеснено отвърна Саша. — Бях забравила. Току-що ми звънна да ми напомни.

— С кого? — стъписано я погледна Валентина, последвана от Клер. Саша не бе излизала на срещи от месеци.

— С един мъж, с когото се запознах миналия месец. Мисля, че ме обърка с теб.

— Още ли мисли така? — удиви се Валентина, което подразни сестра ѝ.

— Не, разбира се. Обясних му, но въпреки това държеше да се срещнем. Актьор е, а също и модел на бельо за „Калвин Клайн“.

— Тогава сигурно е готин.

— Става. Мислех да не ходя на срещата, но той явно бе ядосан, че съм забравила, и реших да не си признавам. Ще ме води на някакво артистично събитие, после на вечеря. — Всичко това не беше в стила на Саша, която обикновено излизаше с лекари, с мъже, които срещаше на медицински конференции или свързани по някакъв начин с работата ѝ. Актьор и модел не беше нейният тип, нито дори на Валентина. — Обещах му да отида до половин час — обясни Саша с видимо съжаление, че не може да сложи полата. Не знаеше какво друго да облече.

— Сложи си нещо секси — посъветва я Валентина и Саша отиде в стаята си, претършува гардероба и извади бяла памучна рокля, която положи на леглото. Сестра ѝ неодобрително поклати глава. — Да не би да отиваш на плаж? В гардероба ти мернах права черна пола и сребристо бюстие. Облечи тях.

Саша се поколеба, после реши, че сестра ѝ разбира повече от мода, и я послуша. Пъхна се под душа и десет минути по-късно се появи издокарана, разпуснала още влажната си дълга руса коса.

— Изсуши си косата, гримирай се и обуй обувки на висок ток — продължи да я напътства сестра ѝ. Накрая Саша наистина имаше вид на жена, която отива на среща, само че не можа да открие обувки с висок ток. Докато се луташе боса из апартамента, Клер ѝ предложи чифт елегантни сандали от своите, тъй като носеха еднакъв номер.

— Така вече става! — усмихна се Валентина.

— Не може ли да отида с ниски сандали? И без това имам чувството, че той не изглеждаше много висок.

— Не може — в един гласа извикаха Валентина и Клер и пет минути по-късно Саша затрака с токчета надолу по стълбите с усещането, че живее нечий друг живот, и шепнейки молитви да не си счупи врата с тези обувки. Чувстваше се като несполучлива имитация на сестра си. Вероятно онзи мъж искаше среща с Валентина, не с нея. Това беше стар трик. В миналото двете близначки често се разменяха. Саша се явяваше на изпити вместо Валентина, а пък тя ходеше на срещи вместо сестра си.

Саша спря такси на Десето авеню и каза на шофьора адреса на галерията в Челси, където беше мястото на срещата. Забеляза го още щом се появи на вратата и той светкавично се спусна към нея.

— Леле! Изглеждаш невероятно — удиви се той и щракна една снимка с телефона си, преди тя да успее да го спре.

— Защо го направи? — попита Саша, която се чувстваше неловко, не на място.

— Имам навика да качвам снимки в Инстаграм — отвърна Райън Филипс. Това я смути още повече. Последва го в пълната с хора галерия. Явно там всички го познаваха.

Райън беше красавец почти на нейната възраст и докато жените се лепяха по него като мухи на мед, Саша се чувстваше полугола с бюстието, което облече по настояване на сестра си. Това не беше тя, чувстваше се неестествено без болничната си униформа. Няколко мъже от присъстващите я заговориха, Райън я обсипваше с внимание, но тя не можеше да се отърси от усещането, че е несполучливо копие на Валентина. Когато настъпи моментът да си тръгват, вече беше напълно изтощена. Взеха такси до някакъв ресторант в Сохо — претъпкано място, където също всички го познаваха и където заради шума бе невъзможно да водят разговор. Като се настаниха на масата, той пак ѝ направи снимка. Тя се зачуди дали целта му не е да демонстрира близост с известния супермодел Валентина. Донякъде се възприемаше като натрапница, но реши, че малко разнообразие ще ѝ се отрази добре. От месеци никой не я бе канил на среща, а и тя не полагаше особени усилия да промени стереотипа си. Сега обаче се чувстваше прекалено странно в тази ситуация. Райън ѝ харесваше, но бяха толкова различни, че не очакваше да я покани отново.

— Е, разкажи с какво се занимаваш? — опита той да надвика шумотевницата в ресторанта, след като поръчаха. Саша не пропусна да забележи релефа на мускулите му под черната тениска, която бе комбинирал с черни джинси. Имаше фантастично тяло. Личеше си, че прекарва доста часове във фитнеса.

— Лекарка съм — извика тя. — Акушер-гинеколог. — Отговорът ѝ сякаш го порази.

— Мислех, че си модел като сестра си. — Тя поклати глава и се разсмя.

— Не съм. Сега стажувам в университетската болница. Израждам бебета.

От тези думи той направо онемя за няколко секунди и едва успя да кимне.

— Звучи страхотно! — Не си бе представял нищо подобно, когато я покани на среща. Харесваше я и бе решил, че е добра възможност след месеците наред неуспешни опити при Валентина. Саша искаше да му спести разочарованието, че нямаше никакъв шанс при сестра ѝ, която предпочиташе по-възрастни и богати мъже. Райън не беше от тази категория.

— Харесва ли ти да си лекарка? — попита я той по-скоро от любезност, отколкото от желание да я опознае.

— Много. А на теб допада ли ти актьорската професия?

— О, да. Миналата седмица се явих на кастинг за роля в Ел Ей. Чакам отговор. Досега имам няколко участия в сапунени опери и в реклами на „Калвин Клайн“. — Тя кимна с разбиране. Сервираната вечеря и оглушителният шум в заведението прекъснаха неловкия им разговор. На излизане от ресторанта той я прегърна през кръста, а на улицата я погледна с очакване:

— Искаш ли да продължим у нас? Живее на няколко пресечки оттук.

Проблемът не беше в географията. Очевидно той се надяваше на ласки срещу вечеря, но колкото и голям красавец да беше, секс с непознат не беше нейната представа за романтична връзка.

— От шест сутринта съм на крак. Трябва да се прибирам — отвърна тя, защото не знаеше какво друго да измисли. „Сигурно се шегуваш?“ би прозвучало доста грубо, а тя не искаше да го обижда.

— Да, разбирам. Ще го оставим за следващия път — някак неубедително се съгласи той. Не ѝ убягна подтекстът. Щом му отказваше секс, какъв смисъл имаше да се виждат отново. Пет минути по-късно я натовари в едно такси и ѝ помаха за довиждане. Саша се почувства замаяна от прекалено шумната, отегчителна и напълно безсмислена вечер. Така и не научи нищо повече за него, освен че е кандидатствал за роля в Ел Ей. Тогава осъзна, че целта на такива срещи с този тип мъже не беше да се опознаят, а да се покажат сред хора, да поприказват с този-онзи, да похапнат и най-вече, да се метнат в леглото. Всичко това ѝ се струваше противно и неестествено. Телевизионните риалити програми ѝ изглеждаха далеч по-интимно преживяване. Пропиля цялата си вечер, а и краката така я боляха от тези абсурдно високи токчета. Доядя я за напразните усилия. Защо ли изобщо се съгласи на подобно унижително, глупаво преживяване.

Когато таксито наближи адреса ѝ, дочу далечен вой на сирени и видя, че улицата е блокирана от спрени хаотично пет-шест пожарни коли и патрулки. Няколко полицаи отбиваха движението. Шофьорът на таксито спря и обясни, че не може да продължи нататък.

— Няма проблем. — Тя му плати и остави добър бакшиш. — Ще продължа пеш. Слезе и усети, че цялата настръхва от това събиране на пожарни, полиция, линейки. В този момент я спря един полицай.

— Не може да продължите нататък, госпожо. Няколко от сградите горят. Прекалено опасно е. Ще се наложи да изчакате тук. — Той посочи полицейския кордон, който забраняваше преминаването, и тя изпъна шия, за да види кои сгради горят. Най-голяма бе суматоката в средата на карето. Огнеборци с тежко оборудване, шлемове и маски тичаха с всички сили в тази посока. Забеляза издигнати стълби нагоре по фасадите на две от сградите и осъзна колко близо до жилището ѝ е огънят. Сърцето ѝ заби лудешки. Чудеше се къде ли са момичетата. По това време всички трябваше да са си у дома. Сигурно са от другата страна на Трийсет и девета и чакат откъм Десето авеню. Извади мобилния си телефон да се обади и забеляза две коли, изпратени от пожарна станция „Енджин 34“, която се намиреше само на една пресечка от пожара.

Саша наблюдаваше трескавата дейност по улицата. Пламъците бяха обхванали вече и двете сгради. Няколко пожарникари на покрива се опитваха да направят отвори с брадвите си, за да намалят температурата, докато другите обливаха фасадите с мощни струи. Издиганият се пушек бе черен, което означаваше, че пожарът бушува с пълна сила. Когато стихва, ставаше сиво-бял.

— Мили боже! — с треперещ глас промълви Саша, когато чу гласа на Клер. — Какво става? Защо не ми се обадихте?

— Нищо не можеш да направиш. Не искахме да ти разваляме вечерта. Наложих се да слезем долу половин час след като ти тръгна. Пожарът започнал в едната от сградите, но се разпрострял и в съседната преди около час. Не могат да го овладеят.

— Мамка му, та това е само през две сгради от нашата. Къде сте, момичета?

— На Десета. Морган отскочи до ресторанта на Макс да донесе вода за пиене. Тук е страшна жегата. — А и въздухът бе силно задимен. Докато разговаряха, Саша забеляза двама пожарникари с маски, които

слизаха по стълбите и изнасяха хора, увити в одеяла — безжизнено отпуснат мъж и старица с поглед на диво животно. Високият стълб дим, издигащ се над сградата, подсказваше, че вътре всичко е изпепелено. А онова, което бе оцеляло от пламъците, бе потопено от мощните струи вода, изстрелвани от маркучите. Тъкмо си помисли, че ще загубят апартамента, и огънят се обърна в другата посока и сграда, по-далеч от тяхната, лумна в пламъци. Засрами се от облекчението, което изпита.

— Положението е трагично — тъжно добави Саша. — Измъкнаха от един прозорец старица с маска на лицето и я вкараха в линейката. Сега изнасят още двама.

— Ще помагаш ли? — попита Клер.

— Нямам нужда от мен, освен ако някоя от старичките не очаква бебе. Има три коли с парамедици, които знаят какво да правят. — В този момент линейка прелетя край нея с пуснати сирени.

Саша и Клер продължиха да говорят през следващия един час. Някоя не помръдваше от мястото си и напрегнато наблюдаваха развитието на ситуацията. Накрая през дупките на покривите и през прозорците се появи първият сиво-бял дим. Пожарът бе овладян. Линейки продължаваха да се стрелкат край тях. Саша вече не ги броеше. Тягостно забеляза две колички с безжизнени тела, покрити с одеяла. Един от огнеборците бе измъкнат ранен от свой колега от една от горящите сгради. Бе дошло подкрепление от всички краища на града.

В два след полунощ напрежението започна да спада, но пожарникарите продължиха да изнасят тела от трите сгради. Саша дочу от разговарящите полицаи, че има седем жертви, петима ранени, сред тях и пожарникарят. Докато говореше с Клер, Морган предложи да се срещнат в ресторанта на Макс, няколко сгради по-надолу в края на същата улица. Тяхната сграда вече беше извън опасност, но им обясниха, че няма да ги пуснат вътре поне още час-два. Саша беше сигурна, че щеше да вони на дим, но си помисли какъв късмет бяха извадили, че огънят се обърна в друга посока. Сърцето ѝ се сви при мисълта за загиналите в пожара. На Десето авеню се срещна с приятелките си и всички мълчаливо се отправиха към заведението на Макс. Бяха затворили преди половин час. Макс приключваше касата, а

персоналът почистваше след натоварената вечер. Макс бе излизал няколко пъти да провери какво се случва и да им носи вода.

— Сериозен пожар — каза той, когато четирите влязоха в ресторанта уморени от безсъние и напрежение. Саша все още се препъваше с високите обувки на Клер. Другите бяха излезли по набързо навлечените тениски, шорти и чехли.

— Загинаха седем души — тъжно съобщи Саша. — Повечето възрастни хора. Обгазени. Някои от тях познавам, макар и само по физиономия. Старците винаги се радваха, когато ги срещях и им махах за поздрав. Какъв трагичен завършек на живота им. — Но такива рискове криеха тези красиви стари сгради. Един от пожарникарите бе обяснил на Морган, че пожарът тръгнал от късо съединение в сграда, която не била ремонтирана като тяхната, а тъй като наемът е нормиран, повечето наематели били възрастни хора, от първите заселници.

Изпиха бутилка вино при Макс и в три и половина получиха позволение да се приберат в апартамента си. Навсякъде се усещаше задушливата миризма на дим. Разтвориха прозорците още щом влязоха, включиха климатиците за по-голяма вентилация, но бяха наясно, че дни наред нямаше да се отърват от натрапчивата смрад. Пострадалите сгради само през две от тяхната продължаваха да тлеят и пожарникарите постоянно ги обливаха с вода отвътре и отвън. Всичко бе изпепелено.

— Боже, беше на крачка от нас — с нескрит ужас в гласа рече Морган и се отпусна на канапето до Макс.

— Можехме да загубим всичко. — В паниката си не бяха взели никакви вещи. Само Аби бе грабнала лаптопа с романа си. Клер пък бе пъкнала снимки на родителите си в чантата. Останалото им се бе видяло маловажно, но щеше да им е изключително неприятно, ако го бяха загубили. Преди няколко години си бяха сложили противопожарна инсталация в мезонета, но никога не бе възниквал пожар в такава близост. Беше толкова зловещо и потискащо да знаят, че са загинали хора.

Легнаха си чак към пет сутринта и малко преди това Клер попита Саша:

— Между другото, как мина срещата?

— Абсурдно — отвърна Саша, вече напълно бе забравила за нея — Пълна загуба на време. По-добре да си бях останала вкъщи с вас

или да бях отишла на работа, или да бях се наспала. Хубав мъж, но не мога да кажа нищо повече.

— Има и други свестни мъже — подхвърли Морган.

— Мисля, че ти си се уредила с последния — кимна усмихната Клер към Макс, който се бе оттеглил в спалнята, за да остави момичетата да поклюкарстват.

— А ти какво очакваше от модел на бельо, за бога? — попита Морган.

— Постоянно ми правеше снимки, за да ги праща на почитателите си в Инстаграм — разказа Саша. — Сигурно ще ме представи за Валентина. — Останалите също бяха на това мнение. Едва ли би впечатлил някого с успехите с доктор Саша, но виж, превземането на Валентина би го издигнало в очите на приятелите му. Морган изстена от погнуса.

— Поне опита — каза тя успокоително.

— А ти как, по дяволите, ходиш на тези токчета? През цялото време се страхувах да не падна да си счупя някой крак — попита Саша Клер.

— Не може да ходиш на среща с дървени нальми или с гумени чехли — напомни ѝ Клер и всички се разсмяха.

— Защо не? Точно така се изтупах за предишната си среща с един стажант в ортопедията. И двамата излязохме с болничните униформи и си прекарахме приятно, докато не ми призна, че е сгоден, но не бил сигурен дали иска да се обвързва и излизал с други жени, за да си изяснял чувствата към годеницата си.

— Супер — иронично подхвърли Морган.

— Излязох с него за разнообразие. Чух, че се е оженил на Четвърти юли. Избраницата е сестра в интензивното. Изглежда му се искаше жена му да е лекарка. Тези мъже са напълно луди. Слава богу, че нямам време за срещи. Не знам защо изобщо се съгласих за тази вечер. — Може би, за да не се почувства извън играта. Валентина все ѝ повтаряше, че няма никакъв личен живот, което беше самата истина, макар че това никак не притесняваше Саша.

— Две несполучливи срещи не са основание да живееш като монахиня. Не си търси оправдания — отсеке Морган. — Няма да стоиш все самотна, я. Нужни са малко повече усилия, за да откриеш истинския мъж.

— И после какво? Оженвате се и се мразите до края на дните си?
— сопна се Клер. Нейните родители не се бяха мразили, но фактът, че баща ѝ бе провалил живота на майка ѝ, и то с нейно съгласие, бе достатъчен повод за негативни чувства.

— Невинаги става така — настоя Морган, макар че и нейното семейство бе претърпяло катастрофа. Затова пък хората от тяхното поколение бяха прекалено предпазливи. Внимателно избираха партньорите си, обмисляха основанията за женитба. Или просто съжителстваха заедно, което ѝ изглеждаше по-разумен вариант. Времената сега бяха различни. Да загърбиш живота си, кариерата си, близките си заради мъж не беше привлекателна идея за никоя от тях.

— Така или иначе известно време ще си почина от срещи — обяви Саша с облекчение.

— Не че си се изпотрепала да излизаш — закачливо подметна Морган. — Не можеш да вдигаш бялото знаме след първата отегчителна среща. Това е абсурдно.

— Не. Абсурдно е да излизаш с мъже, с които нямаш нищо общо.
— Саша реши, че е твърде уморена да води подобни спорове. Пожела им лека нощ и отиде да си легне. В шест часа трябваше да поеме смяната си, да помага на бебетата да се появят на бял свят. Животът ѝ бе толкова смислен и не се нуждаеше от въздухари като Райън, нито от някакви си вечери. Отпусна се на леглото и притвори уморено очи. В този миг образът му завинаги потъна в забрава — там, където му бе мястото. След тази драматична нощ, след ужаса да не загубят дома си и след трагичната смърт на толкова хора срещата ѝ изглеждаше още по-безсмислена. Потъна в дълбок сън, благодарна дори за половин час почивка и щастлива, че техният пристан бе пощаден.

3

Иван бе отишъл на обяд с някаква театрална агентка, а Аби, както обикновено, се бе заловила с постоянното си занимание да преобядисва сценичните декори, когато в залата неуверено влезе много младо красиво момиче. Огромни гърди напиреха през деколтето на мъжки потник, плътно прилепнали джинси очертаваха стройните ѝ бедра, а дългата ѝ руса коса бе небрежно разрошена, сякаш току-що се е измъкнала от леглото. Аби се зачуди дали Иван не бе обявил прослушване, но се сети, че нямаха роля за толкова млад човек нито в сегашната, нито в следващата постановка.

— С какво мога да ви помогна? — попита я Аби, като спря да боядисва.

— Аз... аз искам да оставя нещо за Иван Джоунс. По негова препоръка. Той тук ли е?

Аби поклати глава и забеляза, че момичето притиска към гърдите си голям пощенски плик.

— Това е... това е пиеса, която написах, и той каза, че може да я погледне. Уча в студиото по актьорско майсторство. Актриса съм, но пиша тази пиеса от две години. Мисля, че имам нужда от съвет и той предложи да ми помогне. Казвам се Дафни Блейк.

Изведнъж сцената ѝ се стори много позната. Три години по-рано Аби също бе дошла в театъра с ръкопис, след като Иван я бе убедил да се откаже от романа си и да напише пиеса, която бе обещал да постави. Вътрешният ѝ глас подаваше сигнал за тревога.

— Вие сценограф ли сте? — с нескрит интерес попита момичето.

— Не. Аз също пиша пиеси. Но на всички тук се налага да вършат всевъзможни работи — да рисуват декори, да продават билети на касата, да чистят театъра след представление. Ако искате, може да оставите плика на мен. Ще му го предам, като се върне — предпазливо предложи Аби, защото не искаше да събуди подозрение с нервността си. Нямаше причина да се притеснява, а и Иван имаше право да чете пиеси и на други хора, въпреки че поставяше единствено своите

свърхавангардни постановки, които никога не получаваха добри отзиви, нито привличаха интереса на широката публика. Иван беше бесен, че всичките му постановки оставаха незабелязани. Дори от критиците на „Оф-оф-Бродуей“, което бе още по-обидно.

Печелеше вниманието на шепа поддръжници, които вярваха в неговото изкуство и му даваха достатъчно пари да продължава. Но не бе пожелал да задели нито стотинка за пиесите на Аби.

— Ще имате ли нещо против да го почакам? — попита момичето, като продължаваше силно да стиска плика, сякаш някой би й го отнел. Аби добре познаваше това чувство. Изпитваше го към романа си, не толкова към пиесите, които все още усещаше някак неестествени, натрапени. Но вярваше на Иван.

— Ни най-малко, но може да се забави, и то повече от очакваното — обясни тя. — Мисля, че отиде да проверява нечия друга пиеса.

Присъствието на момичето в очакване появата на месията или словото на оракула й се струваше малко изнервящо, особено защото тя споделяше същите чувства. Драматургичният стил на Иван беше твърде абстрактен, странен, но знаеше толкова много за експерименталния театър, че според Аби той беше неоткрит талант на своето време. Очевидно това момиче мислеше същото. То се настани на един стол на втория ред и се приготви за дългото чакане, а Аби продължи да боядисва декора с трепереща ръка. Рисуваше огромен дявол за второ действие и цялата се бе омазала с червена боя, имаше капки дори по косата, които приличаха на кръв.

Момичето седеше там притихнало, четеше книга и Аби почти я забрави. Най-после Иван се появи и се приближи усмихнат към сцената.

— Става ли? — попита той и кимна към дявола. — Достатъчно ужасяващ е, надявам се. — Погледите им се срещнаха и тя усети, че коленете й се подгънаха, както всеки път. Той я омагьосваше и тя бе готова на всичко заради него. Двата подскочиха, когато тихият глас на момичето се разнесе от сумрака на залата. Аби бе изключила осветлението. Само прожекторите светеха, насочени към сцената. Иван се обърна и се притесни, като забеляза изпълнения й с обожание поглед. Аби също го забеляза и видяното никак не й хареса. Във въздуха витаеше някаква заплаха.

— Ти какво правиш тук? — видимо изненадан попита той.

— Нали каза, че мога да се отбия да ти оставя пиесата, за да я прочетеш — напомни му момичето.

— Да, вярно — призна той, сякаш бе забравил. Усмихна й се. Морган винаги го оприличаваше на Распутин по начина, по който фиксираше жените. Саша го намираше за зловещ. Но Аби и момичето явно намираха у него нещо специално, непонятно за другите. — Ще я прегледам в неделя и понеделник, когато нямаме представления, и ще ти кажа мнението си. — Тогава го озари някаква внезапна идея. — Впрочем би ли искала да отскочим наблизко на чаша кафе и да ми разкажеш набързо за пиесата си? И без това си ме чакала толкова дълго. Тъкмо ще ми обясниш какъв ефект целиш, за да не пропусна нещо.

Аби знаеше не по-зле от него, че една пиеса няма нужда от обяснения, тя трябва да говори сама за себе си. Реши да не се обажда и продължи да полага боя по декорите, като се преструваше, че не ги слуша.

Момичето веднага се съгласи и няколко минути по-късно двамата излязоха, увлечени в разговор за пиесата и главното й послание. За момент на Аби й примая. Вече беше гледала този филм. Всяка реплика й звучеше до болка познато. През изминалите три години го беше виждала да флиртува с много други млади момичета, с актриси, дошли за кастинг, или с млади режисьорки, търсещи работа. Никога не бе ги приемала на сериозно, нито се бе чувствала застрашена, но този път, по някаква неясна причина, беше различно. Момичето изглеждаше толкова невинно, но и решително, а и той разговаряше с нея необичайно разпалено.

Върна се след около час, без момичето, и взе да разказва на Аби как бе минала срещата, за да уталожи тревогите й.

— Баща й бил фрашкан с пари и бил готов да финансира всеки, който приеме да постави пиесата й. С тоя стил на писане едва ли ще може да си изкарва хляба, но можем да се възползваме от парите. Щом като богатото й татенце толкова иска да ни помогне, готов съм да чета какви ли не глупости, за да държа театъра ни на крака. Няма да навреди. — Това й се стори логично обяснение за ентусиазма му. — Понякога се налага да се продаваш в името на общото благо. Не като твоите родители — да работят за масмедиите, които вървят най-

евтино. Добре е, че понякога ни навестява по някой и друг ангел в живота. Баща ѝ може да ни осигури финансите, от които се нуждаем.

Аби въздъхна, докато го слушаше. Искаше ѝ се да повярва, че това е истинската причина да четете пиесата на момичето. Въпреки прокрадващото се съмнение трябваше да му даде шанс. Дяволът, който нарисова, много му хареса, макар повечето червена боя да бе останала върху нея. Каза ѝ, че вечерта имал среща с приятел, който искал да сподели личните си проблеми, и я попита дали ще отиде в квартирата му след това.

— Няма ли да е късно за теб към полунощ? — попита я и плъзна пръсти по шията ѝ, продължи надолу към гърдите и докосването му я накара да се разтопи.

— Не, няма проблем. — Дотогава едва би държала очите си отворени, но мисълта да се сгуши в обятията му след разтърсващ секс бе неустойимо изкушение. Той бе изкусен любовник, който добре познаваше тайните на женското тяло и сексът, който правеха, я омайваше като опиум и я караше да забрави всичко останало — отлагането на пиесата ѝ, дори малката богаташка дъщеря, която го бе чакала цял следобед с изненадващо упорство. — Ще дойда в полунощ — мило прошепна тя след целувката му.

После си спомни, че момичетата имаха план да се отбият в ресторанта на Макс в събота вечер, и се зачуди дали той не би се присъединил към тях след представлението. Никога не бе казал, че не харесва приятелките ѝ, но тя го усещаше. А и знаеше, че чувствата са взаимни. Той правеше всичко възможно да ги избягва и когато Аби му предложи да отиде с нея, отговори уклончиво.

— Представлението ме изтощава. Няма да ми е до много хора и шумен ресторант. Но все пак ти благодаря. Някой друг път. — Тя кимна и не продължи да настоява. Знаеше, че Иван се раздава в постановките. — Но ти отиди, ако искаш. Аз ще се прибера и ще си легна.

Идеята бе случайно хрумване, за разнообразие. Макар че неделните вечери в апартамента си бяха традиция и всички ги очакваха с нетърпение.

— Тогава може би ще дойдеш на вечерята в неделя? — плахо предложи тя. Знаеше, че той не се чувства в свои води в тази компания

и почти никога не присъстваше на неделната вечеря от семеен тип. Все си намираще извинения.

— Тогава ще се срещам със счетоводителката — побърза да отговори той. — А сега трябва да се захващам да чета пиесата на момичето, че ни трябва пари. С теб ще си организираме интимна вечеря другата седмица — обеща ѝ. Но паметта му беше къса в това отношение и често забравяше за плановете им. Оставаха заедно съвсем непредвидено, когато той беше в настроение и не беше прекалено изтощен от писане или от спектаклите си. Аби не се изненада от отказа му — вече бе свикнала с изобретателното му изплъзване и отдавна не правеше опити да го притиска.

Остави го в театъра и се прибра у дома, за да изчисти боята от себе си и да се подготви за среднощната им среща. Иван не обичаше да идва в апартамента ѝ, намираще го за пренаселен и предпочиташе да прекарват нощите заедно в по-интимната атмосфера на неговото малко и разхвърляно студио. Целуна я на сбогуване и тревожното чувство за момичето избледня в съзнанието ѝ. То бе просто етап към целта — инвестиция в театъра, от която Иван отчаяно се нуждаеше. Благодетелите им нямаха неограничени възможности, а авангардният театър не беше печатница за пари. Често играеха в полупразна зала, тъй като малко хора разбираха този стил. Това не беше особено обнадеждаващо.

Няколко пъти Иван ѝ бе искал пари назаем, за да плати наема на театъра, и тя му бе помагала, макар че изпитваше затруднения през следващите няколко седмици. Никога не би си позволила да поиска финансова подкрепа за театъра от родителите си, защото Иван не харесваше онова, с което те се занимаваха, и не ѝ спестяваше откровените си коментари, ала все пак се дразнеше от липсата им на интерес. Аби му даваше само от своите спестявания. Не искаше да му предаде мнението на баща си, който бе убеден, че любимият ѝ е измамник, че пише глупости, с които няма да стигне доникъде. Надяваше се Аби да се върне към „нормалната“ писателска дейност и да не си губи времето с „експериментални боклуци.“ Ненавистта им бе взаимна.

Аби пристигна в студиото на Иван точно в полунощ и го завари дълбоко заспал. Отвори вратата сънен, прошарената му руса коса стърчеше разчорлена и в първия момент изглеждаше изненадан, после

я дръпна в обятията си. Беше съвсем гол, защото нощта бе топла, а в студиото нямаше климатик. Аби беше задъхана от изкачването по стълбите до седмия етаж, но той съвсем я остави без дъх, когато взе да я разсъблича и страстно я облада още преди да стигнат до леглото. Любиха се цялата нощ и заспаха в обятията си чак на разсъмване. Точно тези нощи я привличаха като магнит към него, отмиваха всичките ѝ съмнения и разочарования. Така умееше да я разтърси, да я подлуди, да превърне тялото ѝ в арфа.

В събота вечер Саша бе дежурна, но успя да се отбие за малко в ресторанта на Макс. Отиде заедно с Клер, която нямаше други планове, Морган вече бе там, а Аби обеща да дойде след представлението в театъра. Обикновено тези сбирки в съботните дни ставаха непредвидено, по случайна приумица, но Макс винаги запазваше една маса за всеки случай.

— Иван ще дойде ли? — попита Саша с тайната надежда, че няма да ги уважи.

— Не. Аби каза, че бил прекалено уморен след представление, слава богу — отвърна Клер.

Саша се молеше да не я повикат в болницата, но реши за всеки случай да не пие. Оливър и Грег също щяха да се отбият в ресторанта. Беше поканена и Валентина, но не я очакваха, защото бе останала в Сейнт Бартс с новата звезда в живота си — французин, изключителен мъж според думите ѝ, — шейсетгодишен милионер, току-що преселил се в Ню Йорк. Мъжете, с които излизаше, винаги бяха достатъчно възрастни да ѝ бъдат бащи, затова Саша не остана изненадана. Много отдавна Валентина се бе отчуждила от баща си и явно търсеше други начини да компенсира тази липса.

Докато трите жени си бърбеха, пристигнаха Оливър и Грег, загорели от слънцето, отпочинали, след като бяха прекарвали целия август в Хемптънс в къща с приятели. Настъпи въодушевление от радостната за всички среща.

Поръчаха си вино, Макс изпрати на масата им плато с ордьоври. Тази вечер ресторантът се пръскаше по шевовете и компанията се включи в общото жужене. Говориха за пожара, който здравата ги бе уплашил, Клер се оплака от младата французойка стажантка, Морган

сподели, че има нови клиенти, Саша призна за желанието си да работи в клиниката за асистирана репродукция. Накрая взеха решение да си купят ново черно кожено канапе за апартамента от находките на майката на Клер. Тогава Оливър и Грег обявиха, че канят на вечеря за Деня на благодарността в жилището си всички, които няма да се прибират по домовете си, и това отприщи нова вълна от идеи за есента. Морган предложи да си наемат хижа в планината във Върмонт, за да покарат ски. Саша много се надяваше да не е дежурна точно в тези дни, за да се присъедини към тях. Повечето бяха страстни скиори. Само Клер правеше изключение, но реши, че ще е забавно да ги придружи. Много пъти бяха кроили подобни планове, но все не успяваха да намерят ден, в който всички да са свободни.

По-късно си поръчаха любимите ястия и опитаха от новите предложения в менюто по препоръка на Макс. И както обикновено, нямаше разочаровани. Саша добре ги развесели, като разказа за срещата си с модела на бельо. За нея историята бе приключила и не се надяваше никога повече той да я потърси, така че не се притесняваше да влиза в подробности. Тъкмо бе към края на разказа си, когато в заведението влезе Аби, видимо притеснена. Извини се за закъснението си, измисли поредното оправдание за Иван, не че щеше да липсва на някого, и им обясни колко добре бе минало представлението, не че някой се вълнуваше от новината. Сервитьорът разчисти празните чинии и донесе десерт и капучино. Саша погледна екрана на телефона си със смръщени вежди и след миг съобщи:

— Каляската отново стана тиква. — Беше по джинси и розов пуловер, но в болницата имаше достатъчно резервни униформи, така че нямаше да се наложи да се връща къщи. Викаха я заради близнаци. Майката била приета предишната седмица, за да предотвратят преждевременно раждане, но очевидно не можеше повече да се чака. Бебетата бяха подрали с цял месец и се очакваха усложнения. В съобщението се казваше, че родилката вече има голямо разкритие, и Саша трябваше да се яви в родилната зала незабавно.

— Дългът ме зове — обяви тя и целуна всички за довиждане. — До утре. И между другото, в Деня на благодарността съм с вас, ако не ме извикат на работа — каза на Оливър и го прегърна. — Повече няма да се разкъсам между родителите си. Все някой е недоволен. Оставам тук за празника. Ще кажа и на Валентина, но сигурно тя ще я в Гщаад,

я в Дубай. — Валентина от години не се бе прибирала вкъщи за празници. Родителите им неволно създаваха прекалено напрегната обстановка с постоянните схватки помежду си. Войната им не стихваше въпреки седемте години, изминали от развода.

— Ще се радваме, ако бъдеш с нас — увери я Оливър. Двамата с Грег умееха да създават уют и приятна атмосфера, да забавляват приятели в красивия си дом, за разлика от Морган, която бе поверила организацията на празниците на любимия си Макс.

Саша остави приятелите си да изясняват детайлите по есенната програма и се качи в таксито. През целия път до болницата не спря да се усмихва заради предвкушаните приятни преживявания. Когато пристигна, профуча през спешното отделение, спусна се към залите в дъното, оттам с асансьора — към родилното отделение, където я очакваха за близнаците.

За краткото време, докато остана сама в асансьора, мислите ѝ се върнаха към Валентина. Чудеше се какво ли става със сестра ѝ в Сейнт Бартс. Нейните любови обикновено не продължаваха повече от няколко месеца. Явно нито тя, нито Саша се обвързваха за по-дълго и причината се криеше в проваления брак на родителите им, в отровните отношения, които кипяха дълго преди развода. А и Валентина бе прекалено фриволна във връзките си, подбираше си богати, възрастни мъже, за да я глежат и да се забавлява. Докато Саша все беше „прекалено заета“, за да мисли за сериозни отношения, макар че много от колегите ѝ успяваха и в личния си живот, създаваха семейства, дори още след дипломирането си. Истината бе, че прекалено се страхуваше да не се провали.

Унесена в тези мисли, Саша излезе с енергична крачка от асансьора и в следващия миг връхлетя върху мъж в бяла престилка, явно лекар, който също бързаше към родилната зала. Сблъсъкът им беше толкова мощен, че и двамата залитнаха.

— О, извинете — стреснато зяпна тя, когато той я задържа да не падне. Стори ѝ се познат, но прелетя покрай него, за да се преоблече и да се подготви за влизане в предродилната зала. Родилката бе откарана там преди няколко минути. Тя беше поредната майка на възраст, макар че мъжът до нея изглеждаше по-млад. Какво ли не бяха виждали напоследък — традиционни двойки от мъже и жени, хомосексуални, по-възрастни, твърде млади, семейства с репродуктивни проблеми,

които раждаха по няколко пъти, благодарение на напредналата медицина. Но рядко се срещаха еднояйчни близнаци като нея и Валентина. Това можеше да се случи само по естествен път, а с хормоналните терапии бе възможно да се получат само двуяйчни близнаци, не и еднояйчни, които си бяха истински божи дар.

— Здравейте, аз съм доктор Хартман — мило се усмихна тя на пациентката, която вече изпитваше силни родилни болки, защото все още не ѝ бе поставена епидурална упойка. Обсъждаха дали да направят цезарово сечение. Родилката бе настоявала за естествено раждане, но бързо промени мнението си, след като започнаха силните контракции. Болката изтръгваше от нея викове, а младият мъж я галеше по главата, държеше ръката ѝ и тихичко я успокояваше.

— Много по-зле е, отколкото очаквах — успя да промълви тя сред задавени стонове. Саша предложи да ѝ направи епидурална упойка и жената се съгласи. Саша отиде до стаята на сестрите, за да повика анестезиолог. Върна се след две минути, когато нова контракция прониза бъдещата майка и я накара да извика.

— Съвсем скоро ще почувствате голямо облекчение — увери я Саша и в този момент влезе анестезиологът. За техен късмет той се бе оказал в съседна зала на същия етаж. Подготви жената за упойката и след петнайсетина минути, които ѝ се видяха цяла вечност, тя се усмихна. Вече наблюдаваха контракциите само на монитора, но тя не усещаше нищо и младият съпруг престана да се тревожи. В залата Саша го бе заварила в пълна паника, но с магическата си дарба да успокоява пациентите си му вдъхна кураж. Умееше да взема бързи, правилни решения, които в съчетание с деликатния ѝ подход правеха чудеса. Всичките ѝ колеги бяха силно впечатлени от работата ѝ. Сега ѝ предстоеше да реши дали раждането да стане по естествен път или с операция. Сърдечните тонове на бебетата бяха много ясни въпреки преждевременното им появяване и имаше достатъчно основание да ги оставят да минат през родовия канал, за да предизвикат естествения процес на дишане.

Обсъди го с бъдещите родители, които се надяваха да избегнат цезаровото сечение. Главният лекар дойде и одобри решението им. Подкараха количката с бъдещата майка надолу по коридора към родилната зала, следвани от анестезиолог, сестра, бащата и още двама лекари. Там ги очакваха двама педиатри заради близнаците. Саша

забеляза, че единият беше лекарят, когото едва не събори пред асансьора, и чак тогава се сети, че го познава от неонатологията. Бяха повикани, тъй като се очакваха усложнения заради преждевременното раждане, макар че трийсет и шеста седмица беше сравнително нормален срок за износване на близнаци. Апаратурата показваше, че бебетата са в добро състояние. Намалиха дозата на упойката, за да дадат възможност на пациентката да участва активно в напъните, и тя се оплака, че отново усеща силни болки.

— Тогава да накараме бебетата да излязат и всичко да приключва — закачливо подхвърли Саша, докато внимателно следеше процеса. В залата се долови напрегнато очакване, докато тя напътстваше родилката какво да прави, но вместо да следва съветите, жената само крещеше и виеше от болка. Саша осъзна, че ако раждането върви така бавно, ще се наложи цезарово сечение, за да се избегне допълнителен стрес върху близнаците, затова подхвана командването с по-твърда решителност, като не пропускаше да изразява и съчувствие към страданието на жената. Скоро между бедрата ѝ се забеляза напиреща главичка и със сръчно движение Саша измъкна раменцата и тялото на малко момиченце, което веднага изплака силно, докато майката се усмихваше през сълзи. И докато сестрите поеха бебето и го повериха на грижите на педиатъра, тя нададе отново крясък, пронизана от болка, и след минути Саша изроди и момченцето, което бе по-едро и излезе по-трудно. Преряза пъпната им връв. Бебетата изглеждаха в добро състояние, което бе потвърдено от първия преглед на педиатрите, въпреки това щяха да ги поставят за няколко дни в инкубатор и да ги следят внимателно. Всяко от тях тежеше около два и половина килограма, което беше много добро тегло за близнаци в трийсет и шеста седмица.

Раждането мина гладко и Саша почувства как атмосферата в залата се разведри, когато двамата родители се целунаха развълнувани и с облекчение. Дадоха бебетата на майката за малко, преди да ги отнесат към инкубаторите в неонатологичното отделение. Саша поздрави родителите и извърши някои финални манипулации на родилката. Дадоха ѝ успокоително, тъй като жената неудържимо се тресеше от току-що преживяното, което бе обичайна реакция.

Докато правеше няколко малки шева, Саша взе да ѝ говори:

— Казах ли ви, че аз също имам еднояйчна близначка? Казва се Валентина. Очакват ви много щастливи моменти с вашите бебета — опитваше тя да отклони вниманието на жената от манипулацията. След като измериха жизнените ѝ показатели, я откараха в следродилната зала, където щеше да остане известно време за наблюдение, после щяха да я откарат в стаята ѝ. След като я съпроводи дотам и я повери на сестрите, Саша отново я поздрави и обеща, че ще дойде да я види на следващия ден. Родилката вече се унасяше от успокоителното. Съпругът ѝ остана при бебетата. Саша отиде за чаша кафе в лекарската стая и тъкмо отпиваше първата глътка, когато влезе колегата ѝ от неонатологичното отделение. И двамата изглеждаха въодушевени от успешното раждане. Времето бе минало неусетно и вече бе три часът сутринта.

— Как са близнаците? — попита го Саша.

— Много добре — усмихна се той. — Добре се справихте. Бях почти сигурен, че ще се стигне до цезарово сечение. Разминахме се благодарение на вашите безупречни действия.

— Благодаря. Извинявам се, че едва не ви съборих в коридора, но страшно бързах да стигна навреме. Слава богу, че не ви нараних.

— Едва ли бихте могли — разсмя се той, — но беше добър опит. Тренирал съм футбол в колежа. — Това си личеше от високия му ръст и широките му рамене.

— Щастлива съм, че всичко мина благополучно — призна тя с облекчение. И двамата знаеха, че често възникват проблеми, и тогава драмата бе за всички. Бе присъствала на раждания, когато бебетата умираха. Мразеше тази част от работата си. Но тази вечер всичко мина гладко и вълнуващо. — В началото на седмицата израждахме тризнаци, изпуснахте този случай — взе тя да скъсява дистанцията.

— Чух за това. Бях в почивка. Случва се понякога, макар и рядко. — Тя кимна и се усмихна с разбиране.

— Аз пък тази нощ съм на повикване и тъкмо вечерях с приятели, когато ми звъннаха веднага да пристигам — обясни, а той си представи, че е имала среща с мъж. Такава жена сигурно излизаше да се забавлява всяка вечер.

— За мой късмет — добави той на глас. — Надявам се, че някога пак ще имаме шанс да работим в екип.

Саша отиде до гардеробчето, за да се преоблече, и се скри зад поклащащата се врата, така че той повече не я видя.

— Биваше си я колежката, която ръководеше раждането тази вечер — подхвърли ухилено той на една от дежурните сестри, а тя на свой ред се засмя.

— Не бързайте да се увличате — предупреди го, тъй като добре познаваше Саша.

— Омъжена ли е? — не скри разочарованието си той, макар че го очакваше. Повечето му колеги бяха семейни. Някой късметлия я е грабнал.

— Не излиза по срещи с колеги. Върши си работата и не се занимава с щуротии. Сериозна жена. Никога не съм я виждала да се задява с някого от мъжете тук.

— Сигурно си има гадже — предположи той примирено.

— Не знам точно каква е нейната история, но каквато и да е, не разказва нищо. Иначе страхотно се работи с нея, но не навлиза в подробности за личния си живот.

— Ще я държа под око — зарече се лекарят и изведнъж почувства как умората му се стопи като лед на слънце. Тогава осъзна, че не знае името ѝ, и попита сестрата.

— Саша Хартман. Успех — намигна му тя.

След малко Алекс Скот напусна сградата. Саша се прибра в апартамента и веднага си легна, без изобщо да се сети за мъжествения си колега. Изпитваше само удовлетворение от добре свършената работа. Припомни си приятните часове, които прекара с приятелите си в ресторанта на Макс. Нямахше нужда и не искаше нищо повече.

4

Както беше обещал, Макс се погрижи за неделната вечеря. Донесе продукти от ресторанта и приготви два вида паста, голяма салата и пържоли. Имаше и няколко франзели, току-що извадена от печта фокача, разнообразие от сирена и шоколадова торта, направена специално за случая. Всички се събраха в големия хол в приповдигнато настроение. Морган и Клер се заеха да нареждат масата, Оливър отвори бутилка вино да подиша, а Грег започна да бърка дресинга за салатата. Аби дойде сама. Иван имал среща със счетоводителката, а след това трябвало да чете пиесата на Дафни Блейк. Саша се върна точно преди да седнат и веднага се присъедини, както си беше в болничната униформа. Грег пусна приятна музика, Макс наля вино по чашите, докато Морган пълнеше чиниите. Стана истинско пиршество, една от любимите на всички неделни вечери, със смях и дружеско бърбене в семейна атмосфера сред приятни хора с добри помисли в дом, изпълнен с обич.

— А къде е Валентина? — подвикна някой от далечния край на масата.

— В Сейнт Бартс с нова звезда. Французин — обясни Саша.

— И сигурно богат — добави Морган и разсмя компанията. Беше седнала до Макс, който мило я прегърна през рамо, когато тя му благодари за вечерята. Храната бе толкова вкусна, че не остана дълго на масата.

Клер направи кафе, а Аби го сервира. След като всички помогнаха в раздигането на масата, към полунощ Оливър и Грег си тръгнаха, защото имаха ангажменти рано на следващата сутрин. В седем часа Оливър трябваше да заведе важен клиент в „Добро утро, Америка“. Другите останаха още малко, докато Клер и Саша измият чиниите. Никой не искаше приятната вечер да приключва. Но и този момент настъпи, след като Макс и Морган обявиха, че се оттеглят.

Горе в спалнята двамата седнаха на леглото и продължиха да бърбят. Той обичаше да остава в нейната квартира и все се шегуваше,

че се чувства като на тайна среща в девически пансион. Истината бе, че четирите жени го харесваха и с радост го приемаха в дома си. И макар да преспиваше в апартамента два-три пъти седмично, понякога се натъжаваше, че не живее постоянно с Морган, но и двамата държаха да имат малко лично пространство в натовареното си всекидневие с отговорни служебни задължения, които обсебваха живота им.

Той се отпусна на леглото и потупа мястото до себе си.

— Ела до мен. — Цялата вечер бяха заобиколени от много хора и сега му се прииска да се наслаждават на уединението си. Тя също трепетно очакваше ласките му. Бяха заедно вече четири години, но в делнични дни рядко им се удаваше възможност, винаги бяха прекалено изморени в късните часове на нощта след затварянето на ресторанта. Неделните вечери, когато за кратко се отърсваха от стреса на работните си места, настъпваше тяхното време за любов.

След като се любиха, той потъна в дълбок сън, а Морган остана да го погледа щастливо усмихната. Беше толкова добър, че тя се чудеше на какво дължи този късмет. С брат ѝ Оливър бяха успели да изградят мечтаните отношения, съвсем различни от тези на родителите им както си спомняха от детството. Харесваше живота си — любовта с Макс, апартамента в Хеле Кичън със съквартирантките — сестрите, които не бе имала. Макс разбираше какво означава всичко това за нея и не правеше опити да го променя. Обичаше я такава, каквата е — независима, упорита, амбициозна, нежна. Обичаше дори фобията ѝ към брака.

В хола останаха Клер и Аби. Разположиха се на канапето и продължиха да си говорят. Аби най-после преодоля задръжките си и призна, че се притеснява за отношенията си с Иван, разказа ѝ за случката с Дафни Блейк и пиесата ѝ.

— Знам, че няма да ми изневери, но момичето изглежда толкова настървено, пък е и толкова млада, а баща ѝ толкова богат и има желание да финансира пиесата ѝ. Ами ако успее да го омотае? Нали знаеш колко наивни могат да бъдат мъжете понякога? — Клер беше наясно, че Иван изобщо не е наивен, но реши да го спести на Аби и се опита да я успокои, че всичко ще е наред.

— Не че ти си престаряла, за бога — подчерта Клер, загрижена, че приятелката ѝ не осъзнава собствените си достойнства, нито пък недостатъците на Иван, сред които непочтеността държеше първото място, и нямаше никакво съмнение, че я лъже за момичето. — Тя е с някакви си пет години по-млада от теб, а и кого го интересува богатият ѝ баща? Иван обича теб.

— Надявам се, че си права — смънка Аби, но се опита да изглежда по-спокойна и уверена, отколкото се чувстваше в действителност.

Когато се прибраха по стаите си, Клер не можеше да се отърси от мисълта, че онзи непрокопсаник мами приятелката ѝ с младото момиче. Толкова често си намираше оправдания, за да не бъде с нея вечер, или просто не идваше, изчезваше без никакво обяснение, дори понякога не отговаряше на повикванията на Аби. Но тя така и не искаше да погледне истината в очите.

Саша отдавна се бе прибрала в стаята си и спеше дълбоко, изтощена от дежурството.

На следващата сутрин Макс излезе преди всички. На тръгване прошепна на Морган, че отива на рибния пазар в Бронкс, за да успее да купи от първия улов. Обичаше сам да избира рибата, месото, плодовете и зеленчуците за ресторанта. Понякога вземаше със себе си и готвача, а от време на време го изпращаше и сам. Управляваше заведението с твърда ръка и всички служители го харесва и уважаваха.

Морган също се появи първа в офиса си. Трябваша ѝ още няколко справки и да провери някои данни за предстоящата среща. Джордж имаше намерение да направи голяма инвестиция и тя му бе обещала да каже мнението си преди преговорите. Докато прехвърляше материалите, качени на компютъра ѝ, вниманието ѝ бе привлечено от едно име в списъка на директорите на новосъздадената фирма, която ги интересуваше, и в съзнанието ѝ светна предупредителна лампичка. Провери го в „Гугъл“ и разбра, че преди пет години е бил разследван за злоупотреба с вътрешна информация от комисията по ценните книжа и борсите, но поради липса на доказателства не бил обвинен. Спомни си за нашумелия скандал. Никак не ѝ хареса, че този човек е част от борда на директорите на фирмата, и го спомена на Джордж.

— Това беше едно голямо недоразумение — разсмя се той, — досадно съвпадение. Някой от семейството му бе купувал и продавал

някакви акции. Не се безпокой — чист е. Все пак получаваш отличен на домашната си работа — каза ѝ с доволна усмивка. — Гордея се с теб.

Въпреки това идеята да инвестират във фирма, в чието управление участва човек, набеждаван в измама, я притесняваше. Вярваше в сентенцията, че където има дим, има и огън. Джордж настоя, че не си струва да повдигат този въпрос на срещата. Това бе един от редките случаи, когато мненията им се разминаваха, но той беше шефът и се налагаше да приеме решението му. Клиентът им проявяваше голям интерес към фирмата, очакваше се да пуснат акциите си на борсата след около година. Ставаше дума за една от онези нови високотехнологични фирми, която, ако тръгнеше добре, би могла да донесе голяма печалба на всички.

След срещата Морган се зае с други задачи и забрави за съмненията, които я глождеха. Към обяд ѝ се обади Клер.

— Извинявай, че те безпокоя в офиса — несигурно започна тя.

— Случило ли се е нещо?

— Не... всъщност да. През последния месец имах много разпавии с шефа. Толкова е потискащо. Трябва ми съвет. — Тя конспиративно сниши глас: — Чудя се струва ли си да стоя тук и да изглаждам отношенията, или да тегля чертата и да си търся друга работа. Искаш ли да идем да вечеряме някъде и да поговорим?

— Разбира се — отвърна Морган, поласкана от доверието, което ѝ гласуваше видимо обърканата Клер, и се зачуди какви възможности би имала, ако напуснеше. — „При Макс“ в седем и половина? Ще му кажа, че искаме маса в някое уединено ъгълче.

— Благодаря ти — с облекчение въздъхна Клер. Беше сигурна, че Морган ще ѝ помогне да стигне до важното решение. Знаеше, че тя има по-голям опит в деловите отношения от Аби или Саша, затова се обърна точно към нея.

— Винаги съм на твое разположение — увери я Морган, след което се захвана с работата си, а Клер с проектите за новата пролетна линия, която не понасяше. Уолтър постоянно висеше над главата ѝ, сякаш ѝ нямаше доверие. А и малката лигава парижанка направо я влудяваше.

Саша трябваше да се яви в болницата чак на обяд, имаше достатъчно време да си почине, но въпреки това се успа. Пристигна

отново на бегом и се втурна да грабне престилката от шкафчето си. Изненада се, като видя неонатолога да се върти в лекарската стая.

— Май често минаваш насам. Сигурно няма голямо движение във вашето отделение — пошегува се тя. Той реши да не се издава, че бе проверил графика ѝ, за да разбере кога е на смяна.

— Така и не се представих онази вечер — притеснено каза той. Поразителната ѝ красота спираше дъха му. — Аз съм Алекс Скот.

— Саша Хартман — отвърна тя и пое към вратата. Вече я очакваха три жени в предродилното. Едната, която всеки момент щяха да прехвърлят в родилна зала, бе сурогатна майка, износваща нечии други близнаци. Бъдещите родители също щяха да присъстват на раждането, така че се очакваше да стане пренаселено като в зоопарк. Сурогатната майка бе прехвърлила трийсетте, омъжена, с три деца. Вече за втори път даваше под наем утробата си. Вярваше в благородния жест, от който можеше да изкара някой лев. Биологичните родители на близнаците отчаяно бяха мечтали за деца и бяха готови да дадат мило и драго, за да ги имат.

— Мога ли да ви поканя на вечеря някой път... или на обяд? — неуверено попита неонатологът, като видя колко се е забързала Саша. Тя се обърна и го погледна с нескрита изненада. Изобщо не ѝ бе минавало през ум, че би могла да излезе с този човек на вечеря или на нещо повече от изпиването на чаша кафе в служебната стая. За нея той бе просто симпатичен колега и нищо повече. Нямахше никаква представа, че проявява интерес към нея.

— И по-точно? — някак делово попита тя, докато си мислеше за бебета, които трябваше да извади на бял свят.

— Утре става ли? — не губеше време той.

— Какво утре? — нетърпеливо попита тя.

— Вечеря?

— Обяд. В кафенето на болницата. Ще съм дежурна. — И той разбра, че това е най-доброто, на което можеше да се надява.

— Добра идея. Аз също съм дежурен. Ще намина по обяд да проверя кога ще ти се отвори възможност. — Тя кимна, козирува шеговито и излетя през вратата, а той едва се сдържа да не възкликне възторжено и уцели от разстояние кошчето за боклук с празната чаша от кафе, след което се отправи към своето отделение. Вече нямаше търпение да дойде следващия ден.

Саша отиде в предродилното отделение и прегледа родилката, която понасяше контракциите героично. Бъдещите родители не можеха да сдържат емоциите си и постоянно бършеха сълзи, макар напъните още да не бяха започнали. С нетърпение очакваха да вземат в обятията си малките същества. Саша насочи вниманието си изцяло върху сурогатната майка, защото тя бе нейната пациентка. Бебетата бяха добре позиционирани и според картината на монитора всичко изглеждаше наред. В мислите ѝ сега нямаше място за Алекс Скот.

В понеделник следобед Аби реши да се отбие в театъра, макар че нямаше да има представление. Трябваше да довърши работата по декорите — да мацне тук-там, да закове това-онова. А и всеки понеделник тя и портиерът почистваха основно целия театър. От сутринта неуспешно се опитваше да се свърже с Иван, но той не вдигна, нито ѝ върна обаждане. Към шест часа същата вечер бе готова да го обяви за безследно изчезнал. Тръгна към дома си, завладяна от паника. На входа на кооперацията се сблъска с Клер и докато се изкачваха нагоре към апартамента Аби сподели притесненията си.

— Сигурна съм, че просто е много зает и не си е поглеждал телефона. Може пък да спи или да чете пиесата на момичето. Знаеш го какъв е. Понякога се скрива от света за няколко дни — опита се да я успокои Клер. Наистина не се случваше за пръв път Иван да изчезне, но сега Аби имаше неприятно предчувствие. Никак не ѝ бе харесал пълният с обожание поглед на онова момиче. А и защо ще чете нечий пиеси, когато все още не бе поставил никоя от нейните?

Останали без дъх, двете стигнаха пред вратата си на четвъртия етаж. Другите още не се бяха прибрали. Морган щеше да закъснее заради среща на питие с някакъв клиент, а Саша беше втора смяна в болницата.

— Отърси се от тревожните мисли — продължи да я утешава Клер, защото не искаше да я вижда толкова нещастна. — Ще се появи. Винаги го прави. — За жалост, добави мислено. Най-хубавото, което можеше да се случи на Аби, бе Иван наистина да се изпари от живота ѝ, въпреки страданието, което щеше да ѝ причини.

Клер се прибра в стаята си, за да се преоблече, като се опитваше да не мисли за разправиите с шефа си. Малко по-късно майка ѝ звънна

да провери как е. Клер държеше да се чуват поне веднъж седмично, но понякога, увлечена в работа, забравяше.

Майка ѝ взе да разказва, че пак се е наела да декорира апартамента на приятелка тайно от баща ѝ. Поръчката била само за хол и две спалнички — както винаги омаловажаваше труда си и го представяше като услуга. Това бе и версията за пред съпруга ѝ. От години представяше по този начин работата си, но всъщност правеше чудесни проекти и клиентите бяха много доволни от идеите ѝ, които успяваше да реализира в рамките на бюджета и често им спестяваше средства, защото много я биваше да открива аксесоари и мебели на разумни цени. Двете с Клер се бяха погрижили за обзавеждането на апартамента на четвъртия етаж преди девет години, от време на време добавяха по нещичко, за да го освежат и да се придържат към модните тенденции. Другите момичета се възхищаваха на проектите на Сара. Имаше око за цветовете и умееше да открива интересни находки онлайн. Постоянно изпращаше на Клер нови сайтове, които да разглежда, или ѝ подаряваше красиви предмети за жилището.

Клер беше много близка с майка си и вече от позициите на зряла жена оценяваше какви усилия бе правила с неофициалната си работа като декоратор, за да осигури добро образование на дъщеря си и същевременно да запази честолюбието на съпруга си. Според Клер майка ѝ много отдавна е трябвало да отстоява кариерата си и да си основе фирма, независимо от мнението на баща ѝ, но такова отношение не беше в стила на Сара. Тя се бе отдала на егоистичния ѝ баща, бе решила да подхранва самочувствието му и да го подкрепя след поредния провал. Никога не се отказа от тази си роля. В очите на Клер майка ѝ беше светица.

Сара обичаше дъщеря ѝ да ѝ разказва за Ню Йорк. Бяха изминали трийсет години, откакто го напуснаха със съпруга ѝ, но продължаваше да ѝ липсва. В Сан Франциско животът им постепенно бе станал твърде затворен. Заради неуспехите си Джим бе загубил желание да пътува и вкуса си към забавления. Мразеше опера, класически концерти и балет, всичко, което майка ѝ обичаше, никога не ходеше на театър и почти нямаше приятели. Единствените две светлинки в живота на Сара Кели бяха дъщеря ѝ и работата ѝ, което според Клер не беше достатъчно. Искаше ѝ се да направи нещо повече, за да ѝ се отплати за всички грижи и подкрепа. Рядко се прибираше в

Сан Франциско, само за Деня на благодарността и Коледа, и всеки път се чувстваше потисната. Мечтаеше да отвлече майка си обратно в Ню Йорк и да я освободи от тягостния ѝ живот. Но тя все настояваше, че се чувства добре, където е. И макар очакванията ѝ да не се бяха оправдали, жизнерадостният ѝ нрав ѝ помагаше и тя никога не се оплакваше. Беше щастлива заради Клер, че е в Ню Йорк и изживява нейната мечта.

— Кога пак ще ходиш в Италия? — с копнеж попита Сара. Вълнуваше се от успехите на дъщеря си и съпреживяваше пътешествията ѝ в Европа.

— След няколко месеца, може би чак след Коледа, когато пускаме в производство пролетната линия. Още я подготвям. — Не спомена колко е отегчена и разочарована от работата си. Не искаше да я тревожи излишно и без това си имаше достатъчно притеснения.

Поговориха около половин час и Клер затвори усмихната, заредена с поредната порция щастие, както винаги. Дочу, че Аби бе успяла да се свърже с Иван и настоятелно го разпитваше за изчезването му, което ѝ се стори голяма грешка. Този тип не заслужаваше никакво внимание от нейна страна след пренебрежителното си отношение.

— Защо не ми се обаждаш? — сопнато настояваше Аби. — Вчера ти оставих седем съобщения, днес — пет.

— Знаеш колко мразя технологиите — оправда се той. — А и батерията ми падна, зарядното устройство изчезна някъде. Намерих го чак сега под леглото.

— Е, какво мислиш за пиесата на Дафни? — Аби се насочи към болната тема и ревността ѝ не убягна на Иван. Клер потръпна от унижението, на което се подлагаше приятелката ѝ.

— Много е добра — сериозно отвърна той. — Не колкото твоята, но откровено мога да призная пред баща ѝ, че момичето има талант. Ще му се обадя утре. Първо исках да се чуя с теб, за да проверя как си. Притесних се, че не съм те чувал. — Но не достатъчно, за да отговори на многобройните ѝ повиквания. Тези негови думи обаче успяха да омаят Аби. Всичките ѝ съмнения и тревоги се изпариха и тя чу само уверенията му, че мисли за нея. Докато растеше, родителите ѝ все отсъстваха. Поверяваха я на грижите на гувернантка и се втурваха да катерят върхове в кариерите си. Не че не я обичаха, просто не им

стигаше времето за нея. Това бе станало причина Аби да изпитва хронична жажда за внимание. И сега отчуждението им продължаваше. Рядко успяваше да се свърже с тях и постоянно разговаряше с някакви асистенти — баща ѝ бе вечно в заседания, майка ѝ — на снимки на поредния телевизионен сериал.

— Какво ще правиш довечера? — попита Аби с помил тон, като се надяваше да ѝ предложи да се видят.

— Имам среща с друг потенциален спонсор. Трябват ни пари за наема. — Театърът така и не потръгна.

Иван бе взел назаем от Питър, за да плати на Пол, и не се случваше за пръв път да иска пари от бивши гаджета и приятели. Вече бе задлъжнял до гуша. И в това отношение беше напълно прав — имаха спешна нужда от ангел пазител. Дали пък нямаше да е бащата на Дафни? — Ще се видим утре в театъра — каза ѝ той с мил тон и затвори.

— Къде е бил? — поинтересува се Клер, като се опита да не издава гнева, който напираше отвътре. Аби обаче изглеждаше доволна, че го е чула, и не се замисли много върху отговора.

— Била му паднала батерията на телефона и не могъл да си намери зарядното устройство. Заради това не е получил съобщенията ми. Чел е пиесата на Дафни, а тази вечер има среща с някакъв нов благодетел. — Каква плоска лъжа, помисли си Клер. Иван беше майстор на баламосването, но номерът му винаги минаваше, защото Аби предпочиташе да му вярва. Разочарованието ѝ се бе превърнало в начин на живот и вече рядко се изненадваше от нещо.

— Как намира пиесата на момичето?

— Каза, че е добра. Очаква баща ѝ да вложи пари в театъра. Иван наистина има нужда от тази помощ. — Клер си помисли, че той има нужда от един силен ритник в задника, но реши да премълчи. Нямаше нужда да повтарят едно и също. Каквото имаха да кажат, го бяха казали.

На следващия ден в театъра Аби разказа на Иван за притесненията си от неговото изчезване.

— Изведнъж се ужасих, че може да си увлечен по Дафни — призна му тя със смутен глас. Той я прегърна и силно я притисна в обятията си, после я погледна в очите.

— Та тя е още дете. Знаеш, че обичам теб. — Дете със съблазнително тяло и красиво лице. Да не говорим за богатия баща, помисли си Аби.

— Тревожих се къде ли изчезна? — промълви тя.

— Занимавах се е пиесата ѝ. Трябваше да я прочета няколко пъти. Тази сутрин си мислех и за твоята пиеса. Може би ще успеем да намерим повече пари и да поставим и нея. Ще говоря с бащата.

— Кога ще се срещнеш с него? — любопитства Аби с прималял глас, все така сгушена в прегръдките му. Докосването му ѝ действаше като опиат.

— Вероятно през уикенда. Очаквам той да предложи точния час. Програмата му е много натоварена. Надявам се, че осъзнава колко е талантива дъщеря му и колко се нуждае от подкрепата му. Но нали ги знаеш тузарите — имат навика да пренебрегват близките си. — Това беше камък в градината на Аби. Баща ѝ недвусмислено бе показал на Иван, че няма да даде нито стотинка на човек като него, за да постави пиесата на дъщеря му. Бяха се срещнали един-единствен път, но това му беше достатъчно да го прецени що за стока е. Фукането на Иван никак не го впечатли. Намираше го за арогантен, амбициозен некадърник, затова настояваше дъщеря му да се прибере в Ел Ей и да продължи да пише романа си. Накрая двамата с майка ѝ решиха, че Аби е достатъчно възрастна да решава сама и да понася отговорността от грешките си. Нямахме да я принуждават, като ѝ спрат издръжката. Просто се надявахме един ден тя да проумее истинското положение.

Кариерата ѝ на „Оф-оф-Бродуей“ не стигна доникъде с Иван. Той все имаше хиляди обяснения и извинения и я умоляваше да не се отказва и да не става комерсиална като родителите си. Беше изпълнен с крайно презрение към написаното от майка ѝ въпреки успехите, които ѝ носеше работата ѝ. Убеждаваше Аби, че е много по-талантива и че трябва да отстоява целите си. И тя правеше точно това. Но на двайсет и девет все още не можеше да се похвали с никакъв напредък. Родителите ѝ бяха огорчени, че пилее дарбата си и губи безвъзвратно време, но най-много ги болеше, че дъщеря им може да е толкова наивна.

Иван си тръгна от театъра по-рано вечерта, за да се срещне с партньора на бъдещия им благодетел, с когото се бе запознал предишния ден. Аби изпита облекчение, че Дафни не се появи. Зае се с

обичайните си задължения като уредник на театъра, за да подпомага работата на Иван с каквото може. Прибра се към полунощ. Всички си бяха легнали и притихналият апартамент тънеше в мрак. Иван ѝ изпрати съобщение, с което я уверяваше в любовта си. Животът си вървеше постарому. Аби вече не се тревожеше за Дафни. Приемаше я просто като източник на средствата, от които толкова се нуждаеха. Иван я обичаше и само това имаше значение. Останалото щеше да си дойде на мястото рано или късно. Само трябваше да продължи да вярва на себе си и на него, както я бе посъветвал.

5

Във вторник малко преди обяд Алекс Скот отиде да търси Саша. Провери в предродилна, после в родилна зала. Попита за нея и в сестринската стая, където му обясниха, че довършва цезарово сечение и очакват да се появи след около половин час. Операцията бе приключила и всеки момент пациентката щеше да бъде откарана в реанимация. Той се върна след половин час и я видя да се отправя към бюрото на сестрата с доволно изражение. Явно всичко бе минало добре.

— Напрегната сутрин, а? — подхвана той с ведър тон. Радваше се, че я вижда. Неговата програма бе по-лека този ден — нямаше спешни случаи, а няколкото му пациенти от предните дни бяха прехвърлени в отделението за здрави новородени.

— Бих казала съвсем прилична — отвърна тя. Никой не раждаше в момента, трябваше само да наглежда оперираната жена и родилките от предишния ден, останалите майки с бебетата им бяха изписани. Имаше моментно затишие.

— Тогава хайде да се възползваме, преди да ни е подхванал отново вихърът — напомни ѝ Алекс за уговорката им за обяд. — Още ли държиш да отидем в кафенето на болницата? Бихме могли да отскочим до някое от съседните ресторантчета, ако искаш нещо, което да става за ядене.

— Организмът ми ще се чуди какво му давам. Привикнал е с храната от кафенето. А и сигурно в момента, в който престъпим прага, ще ни потърсят и двамата за спешни случаи. Това е закон при мен, реша ли да хапна другаде по време на дежурство. — Обикновено изобщо не ѝ оставаше време да яде, затова винаги държеше протеиново блокче подръка в джоба си. Тя имаше деликатна фигура, бе дори по-слаба от сестра си, която постоянно се занимаваше с гимнастика и се подлагаше на зверски диети.

Така след минута, увлечени в непринуден разговор, двамата се качиха на асансьора и се озоваха в кафенето. Тя си избра кисело мляко,

салата и плодове, после реши да добави и голяма бисквита с шоколадови пръчици, а Алекс си взе от готвените ястия. Намериха уединена маса близо до прозореца, за да погледат живота навън. Саша забеляза, че той я наблюдава внимателно, докато тя подреждаше чиниите си и диетичната кола на масата.

— На диета ли си? — любопитства Алекс.

— Не. Сестра ми е по диетите от много отдавна, а аз се научих да не си избирам нищо, което на нея ѝ харесва, за да не ми го изяде. Колкото и странно да изглежда, продължавам по същия начин и до днес. Тя мрази плодове и зеленчуци, би живяла само на понички и сладкиши, ако можеше — хитро се усмихна Саша и това го разсмя. Хареса му естественото ѝ поведение. Видимо се чувстваше добре в собствената си кожа, поне докато е в болницата. — Сестра ми е модел — побърза да поясни тя.

— Ти също би могла да бъдеш — с нескрито възхищение отбеляза той. Личеше си обаче, че красотата не ѝ е приоритет. През годините бе натрупал горчив опит от увлечения по такъв тип жени. Саша беше друг случай — умна жена с блестяща кариера.

— Не и ако искам да остана нормална — отвърна тя. — Не че тук работата ни гарантира това, но поне не ни се налага да се разхождаме по бикини в снега или с кожено палто през лятото, нито пък да се крепим на двайсетсантиметрови токчета. Животът на модел не е толкова лесен, колкото изглежда, а и съм привикнала към равните като филия обувки — добави усмихнато.

— Откъде си? — поинтересува се той. Долавяше съвсем лек акцент, но му бе трудно да го определи.

— От Атланта. Дойдох, за да уча в Нюйоркския университет, и записах медицина. Извадих късмет, че ме приеха. Тук ми харесва.

— На мен също. Аз съм от Чикаго — хубав град е и ми липсва. — Не уточни, че е завършил „Иейл“ и е специализирал медицина в „Харвард“. Винаги му звучеше като самохвалство, макар че и баща му, и брат му също бяха завършили „Харвард“. — Чикаго е доста по-спокоен от Ню Йорк.

— Майка ми е родом оттам. Тя е адвокат — уточни Саша.

— Моята също — занимава се с антимонополно право. Харесва си професията, но на мен не ми изглежда много забавна. Исканякой ден да стане съдийка. Би се справила добре.

— А моята е по бракоразводните дела — едва чуто добави Саша, не ѝ се искаше да обяснява що за човек е майка ѝ. — Какво те подтикна да се насочиш към медицината? — попита тя на свой ред. Беше ѝ приятно да разговарят. Обикновено обядваше в движение и никога не ѝ оставаше време за общуване с колегите.

— Баща ми е кардиолог, а брат ми е хирург-ортопед. Така че медицината беше очевиден избор. Ами ти?

— От дете мечтаех да стана лекар. Само че не знаех към каква специалност да се насоча. Накрая избрах безплодие и рисковата бременност. В последните години възникват много проблеми заради по-късните бременности на жените, а репродуктивните проблеми ми се виждат благодатна сфера, особено когато се постигат успехи. Обичам работата си.

— Аз също. В крайна сметка реших да се върна към нормалната педиатрия. Неонатологията е интересна, но и натоварваща заради рисковете при децата.

После се поинтересува къде живее Саша и тя му разказа за апартамента в Хеле Кичън.

— Живея там от пет години. Имам си три съквартирантки, които са ми като семейство, и без това рядко се прибирам вкъщи, а и моето се разпиля след развода на родителите ни, когато бях на двапетсет пет. Човек си мисли, че на тази възраст е голям, но се оказва тежък удар. Баща ми се ожени повторно и сега има две малки момиченца, мама пък остана сама. Работата я крепи.

Алекс сподели, че живее в комфортно студио на една пресечка от болницата, където се прибира само за да спи. Хареса му разказът на Саша за апартамента в Хеле Кичън, най-вече онази част със съквартирантките. Очите ѝ заблестяха, когато заговори за тях, за техните братя и сестри, за любимите им хора. Наистина му прозвуча като отношения в едно семейство.

Собственото му семейство явно бе по-сплотено от нейното. Родителите му си бяха женени, имаше трийсет и шест годишен брат, необвързан, и все още четиримата прекарваха ваканциите заедно. Беше му любопитно какви са нейните родители, защото не я чу да споменава нещо конкретно, но долови известно напрежение, когато говореше за майка си. И според думите ѝ нямаше желание да се връща в Атланта. Ню Йорк ѝ харесваше, обичаше работата си. За разлика от нея Алекс

още не беше решил къде ще се установи. Животът в Чикаго беше полесен, като се изключи климатът. Допаднаше му идеята да е по-близо до семейството си, но пък Ню Йорк не беше много далеч, имаше удобни полети до родния му град и това му позволяваше да се връща за уикендите, когато пожелае.

— Рядко се срещат такива семейства вече — констатира тя с известна завист, забелязала умилението, изписано на лицето му. — Повечето са пръснати в различни краища на страната, далеч от близките си. Радвам се, че поне сестра ми живее тук, макар че сме много различни. Когато не е в Токио, Париж или Милано, често се отбива в апартамента ми. Води бурен живот, за разлика мен — подхвърли с известно извинение Саша, макар че за нищо на света не би искала да е на мястото на Валентина. — Повечето хора намират този стил на живот вълнуващ. Според мен е тъжен. Хората са неискрени, всеки се опитва да те използва и когато вече не си на върха, какво следва? Изглежда плашещо — примамливо лъскаво, но нереално. Тревожа се за нея понякога — всъщност постоянно се тревожа.

Сестра ѝ все си избираше неподходящи мъже, толкова различни от Алекс, когото Валентина не би удостоила дори с поглед. А на Саша ѝ допаднаше, че е съвсем обикновен, нормален човек — поне така изглеждаше — от стабилно семейство, към което беше силно привързан. Разказите за брат му Бен я върнаха към хубавите ранни години, когато с Валентина бяха все още много близки. След развода на родителите им в постъпките на сестра ѝ личеше известно отчаяние. За известен период от време Валентина дори вземаше наркотици — често срещано явление в нейните среди. На трийсет и две вече беше много по-разумна, все още се радваше на завидна слава като модел, но някой ден кариерата ѝ щеше да приключи и Саша не можеше да си я представи в спокойно семейно гнездо със съпруг и деца. Знаеше, че сестра ѝ е пристрастена към бурния, изпълнен с блясък живот, обичаше да е в светлината на прожекторите. Очакваше я твърдо приземяване. Остаряването бе истински кошмар за Валентина. Всеки път, когато подхващаха тази тема, в очите ѝ се долавяше паника и сякаш с напредването на годините тя полагаше все по-големи усилия да се изплъзва от бъдещето и реалността.

— И как се разтоварваш? — попита той и Саша посрещна въпроса му с недоумяващ поглед.

— Това пък какво е? Ще ми го преведеш ли? — И двамата се разсмяха, защото такова понятие почти не присъстваше в живота им. Не беше им се случвало от години. — С работа, струва ми се. Обичам работата си. А ти?

— Занимавам се с ветроходство — без колебание отвърна той. — Брат ми си има малка лодка, която държи на езерото. Излизаме с нея при всеки удобен случай. Някога играех тенис, но тук все не намирам време. Като дете бях лекоатлет, но тялото ми вече не е същото. — Беше на възрастта на Саша, но каза, че е претърпял много травми в колежа. — Обичам да съм на открито. Като малък исках да ставам бейзболист, пожарникар и рейнджър — всичко, което се практикува навън.

— Аз пък винаги съм искала да бъда лекар, медицинска сестра или ветеринар — усмихна се тя. — Майка ми получаваше нервна криза всеки път щом споменях, че искам да ставам сестра. Тя е свръхамбициозна и бясна феминистка и би предпочела да чуе, че ще се кандидатирам за президент на Америка, само че не съм от този тип. Не ми се иска всички да ме мразят, да ме критикуват и да ме карат да се чувствам отвратително. Мисля, че майка ми с удоволствие би станала президент, но едва ли би събрала достатъчно гласове. Доста е дръпната. — Алекс харесваше Саша тъкмо защото не бе такава. Усецаше, че има силен характер, но беше мил човек, допаднаше му нейната прямота.

— Би ли приела да вечеряме заедно някой път? — най-сетне събра кураж да я попита той. Беше толкова красива, че все още се притесняваше. Държеше се с него освободено, като с приятел, без да флиртува. Още не беше сигурен какво означаваше това. Може би просто не я привличаше достатъчно. А след предложението му Саша остана загледана в него минута-две, сякаш не се отнасяше за нея. По нищо не личеше дали ѝ харесва. До този момент не бе споменала за приятел, не бе казала нищо за личния си живот.

— Имаш предвид да излезем на среща? — едва събра сили да попита тя.

— Да, нещо такова — предпазливо отвърна той. — Какво ще кажеш?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Не разполагам с много свободно време — призна, нито пък той имаше, но това не му попречи да ѝ предложи. Искаше му се да я вижда извън болницата, независимо колко рядко или колко за кратко. През цялото време в медицинския университет и откакто практикуваше като лекар личният му живот бе спорадичен. Така че напълно разбираше какво има предвид тя.

— Все пак трябва да се храниш, а като гледам колко ядеш, ще ми излезе евтино. — Плодовата салата в чинията ѝ си стоеше, макар че бисквитата отдавна изчезна. Предпочиташе да си говори с него и да не губи време за ядене.

Закачката му я разсмя и отново я накара да свали гарда.

— Разбира се. Защо пък не?

— Не бих определил отговора ти като особено ентузиазирани, но и на това съм доволен — усмихна ѝ се той.

— Просто съм на етап, когато трудно приемам покани за срещи. Нали знаеш как живеем. Постоянно се налага да отменям плановете си. Променят графика ми през пет минути или пък съм дежурна и ме викат още преди да е сервирана поръчката. Това дразни повечето мъже и бързо се отказват. Пък и постоянно съм в болнична униформа и гумени чехли, което не е особено секси. — Всичко това беше вярно, само че той виждаше колко красива и интелигентна жена стои срещу него и беше решен на всичко, за да се виждат. Нямахше нещо, което да не му харесва в нея. Дори изпита налудничавото усещане, че са предопределени един за друг. Никога преди не бе очарован толкова от жена.

— Напълно те разбирам. Аз също съм лекар. Но някой ден и ние ще живеем нормално — оптимистично заяви той.

— Едва ли — подряза крилете му тя, — особено ако остана акушер-гинеколог.

— Да не би да си решила да дадеш обет за безбрачие? — Въпросът му я накара да се усмихне.

— Не, но мразя да разочаровам хората, а постоянно ми се случва. Ходенето по срещи изисква страшно много усилия.

— Една вечеря е лесна работа. Всеки от нас ще има право да отменя срещата до десет пъти. Но пък ти е позволено да се явиш в болнични дрехи и с гумени чехли. — Каза го сериозно и тя се усмихна. Така щеше да ѝ е още по-трудно да му откаже. А и много ѝ харесваше.

Не знаеше какво ще им предложи бъдещето, но ѝ се искаше да излезе на вечеря с него. Вярваше, че ще бъде много по-приятно от последната ѝ среща с актьора и модел на бельо. Поне споделяха общ интерес към медицината и имаха еднакво безумен работен график.

— Добре тогава — съгласи се Саша. — Вечеря по униформа и чехли. Дадено.

— Петък или събота? Някой явно се е шашнал и ме е сложил да почивам през уикенда.

— Късметлия. Аз съм на смяна в петък и на повикване в събота. Можем да пробваме и да се надяваме, че няма да ме повикат.

— Супер.

Размениха си телефонните номера и в същия момент пристигна съобщение от болницата, че я очакват в родилното отделение. Бяха изтекли водите на една от пациентките и раждането започваше. Трябваше да отиде да я прегледа, защото предстоеше операция. Тя хвърли изпълнен със съжаление поглед към Алекс и обясни, че се налага да тръгва. Бяха прекарвали заедно повече от час в приятен разговор. Чувстваше се изненадващо добре с него, което рядко ѝ се бе случвало с други мъже. Не си падаше по играта на криеница, която повечето очакваха на „среща“. Не беше кокетка, винаги казваше каквото мисли, а това явно ги плашеше. Докато с Алекс беше обратното — харесваше у нея тъкмо това. Внезапно тя се запита как ли щяха да намерят общ език с Валентина. Не беше от нейния тип мъже и сигурно щеше да ѝ се стори скучен. Саша пък намираще разговорите им за интересни, смислени, харесваше ѝ, че се държи непринудено, че няма огромно его, нещо толкова типично за мъжете лекари. Голяма част от тях си мислеха, че са центърът на света. Очарова я самоиронията му, беше скромнен и се отнасяше с уважение към нея.

Излязоха от кафенето и той я изпрати до родилното отделение. След като му благодари за обяда, двамата се разделиха набързо, защото Алекс също получи съобщение, че го очакват в неонатологията. Работата ги зовеше.

— До събота, и да не забравиш да дойдеш по престилка — пошегува се той. — Така няма да ми се налага да търся чиста риза — и я разсмях.

— Ще опитам поне да се появя по джинси — подвикна тя, докато той се отдалечаваше по коридора с бодра крачка, щастливо

усмихнат.

— Много си щастлив — отбеляза главната сестра Марджори, когато го видя на вратата на отделението. — Да не си шмръкнал нещо? — подхвърли на шега. Сестрите обичаха да работят в екип с него, защото беше истински чаровник.

— Уредих си среща — довери ѝ той като неопитно момче. Едва ли някой би повярвал колко много означаваше това за него.

— Дамата е извадила късмет. — Марджори беше омъжена и с десет години по-възрастна, така че не проявяваше интерес към него като жена, но според общото мнение д-р Скот беше едър дивеч, макар да не го осъзнаваше. Нямаше представа какво се говори по негов адрес.

— Аз извадих късмет — поправи я той. Едва щеше да дочака събота вечер. Същите чувства вълнуваха и Саша, когато влезе в родилната зала с усмивка на лице.

Клер и Морган се срещнаха за вечеря в ресторанта на Макс, както се бяха уговорили. Клер бе успяла да се отбие в апартамента, за да се преоблече, а Морган пристигна направо от офиса. Макс я посрещна и я разцелува, щастлив, че я вижда.

— С кого ще вечеряш? — Бе се озадачил, когато забеляза името ѝ в листа с резервациите.

— С Клер. Искане да поговорим насаме. Мисля, че е нещо, свързано с работата ѝ. — Той кимна и я поведе към масата. Тази вечер ресторантът беше пълен. Няколко минути по-късно и Клер се появи. Изглеждаше замислена. Целунаха се с Макс още на вратата и тя забеляза, че Морган вече я очакваше на масата с чаша вино в ръка.

— Благодаря ти, че прие да вечеряме заедно — започна Клер, докато заемаше мястото си. Наистина среща извън апартамента звучеше някак прекалено официално, но никак не ѝ се искаше да ги прекъсва вайкането на Аби по Иван или да пречи на Саша, която се връща уморена след приключена смяна. Трябваше ѝ цялото внимание на Морган и нейните обичайни професионално мъдри съвети. Клер нямаше с кого друго да сподели притесненията си. Не искаше да тревожи майка си, която вярваше, че дъщеря ѝ има стабилна работа, макар това вече да изглеждаше далеч от истинското положение.

— Е, казвай, какво става? — подкани я Морган, сърдечно усмихната, като забеляза притесненото изражение на Клер.

— Мразя моделите, които шефът настоява да създавам. Не сме пипнали нито един детайл през изминалите няколко сезона. Искан да се придържам към неговите идеи. Не понася промените — мрачно обясни тя. — Навярно хората си мислят, че нямам никакво въображение. Ужасно потискащо е, че не мога да се развивам. Нямам никакъв напредък, защото той се ужасява от всяко мое предложение.

— Мислиш ли, че клиентите ще купуват по-различни модели, ако шефът ти позволи да ги правиш?

— Вероятно не — призна Клер след кратко колебание. — Но той не би ми позволил за нищо на света. Мрази идеите ми. Виси над главата ми, да не би да опитам да внеса и най-дребна промяна. Имам чувството, че само си губя времето. Просто трябва да им прерисувам едни и същи модели три пъти годишно. Изключително досадно е. Шефът изобщо не харесва моя стил на работа. Какво да правя? Ако напусна, може да не си намеря друга работа скоро. Пазарът е доста свит напоследък, а не мога да си позволя да остана безработна. Но ако не го направя, усещам, че ще пропиляя дарбата си.

— Имаш ли спестени пари, с които можеш да живееш известно време? — направо я попита Морган.

— Имам за месец-два, не повече — каза Клер. Обичаше да се издокарва в хубави дрехи и си позволяваше да харчи. Все пак работеше в модната индустрия и трябваше да е в крак с тенденциите, а предпочитаните от нея марки бяха скъпи. Едно трябваше да й се признае — Клер имаше изключителен вкус. — Не искам да си мисля какво би станало, ако остана без работа шест месеца например. Макар че той може да ме уволни всеки момент. Изобщо не ме харесва — никога не ме е харесвал. Напоследък обаче постоянно сме в конфликт. Все едно сме женени от години.

— Тази работа ме притеснява — с крива усмивка й призна Морган. — Понякога се налага да направиш решителната стъпка. Сама трябва да прецениш дали си стигнала предела на търпимост. Може би не е зле да започнеш да се оглеждаш, дискретно да проучваш за нова работа.

— Ако научи, горя — притеснено отвърна Клер. Имаше истинска дилема и Морган искрено й съчувстваше. Явно бе, че Клер се

задушаваше на работното си място. — Не стига това, ами трябва да се занимавам и с онази малка лигла, която ми натресе — стажантката, дъщеря на негов приятел от Париж. Докладва му всичко. Нещо като личен таен агент. — За Морган вече бе ясно, че положението е извън контрол и че Клер е крайно потисната. Имаше нужда да изпусне парата, точно за това я беше поканила на вечеря. — Мечтая да създам своя марка, но се боя, че никога няма да стане. Да създадеш пяла нова линия изисква истинско състояние.

— Може пък да си намериш спонсор — оптимистично подхвърли Морган, за да ѝ вдъхне кураж. Клер изглеждаше напълно обезверена.

— Все още нямам достатъчно опит, нито име. А с работата си за „Артър Адамс“ никога няма да си създам име, в което някой би вложил и един лев.

— Може би точно тук се крие разковничето — замислено каза Морган. — Щом не ти плаща достатъчно, нито можеш да градиш репутация, това означава, че просто си губиш времето.

— Бих приела да работя и за по-малко пари в някоя по-добра фирма, за да мога да разгърна дарбата си.

— Точно това трябва да направиш. Завърти се около фирмите, с които би искала да работиш, и им подсажи, че се готвиш да промениш нещо в кариерата си. Естествено, има риск да се разчуе и да стигне до ушите на шефа ти, но пък иначе само ще затъваш.

— Така е. Имам чувството, че се задушавам там и че убивам шансовете си за напредък.

— Тогава опъни малко шия и се огледай какво се случва наоколо.

Клер се хвана за думите на Морган като удавник за сламка. Точно на такава подкрепа се беше надявала. Все още обсъждаха темата, когато Морган вдигна поглед и остана поразена. Един невероятно красив мъж стоеше до масата им и се усмихваше. Имаше тъмна коса, прошарена на слепоочията, и искрящо сини очи. Беше облечен в съвършено ушит костюм, а на ръката му проблясваше скъп златен часовник. Изглеждаше като слязъл от корицата на „Форчън“ или „Джи Кю“. Първо се усмихна на Морган, после впери поглед в Клер. Изглеждаше като омагьосан от нея. Явно с Морган се познаваха, но Клер нямаше представа кой би могъл да бъде. Никога преди не го бе виждала нито в апартамента, нито другаде, макар че лицето му ѝ

изглеждаше познато. Имаше чувството, че го е зървала в пресата. Морган го представи. Оказа се Джордж Луис, шефът ѝ, в цялото си великолепиe.

— Реших да проверя какъв е този шум около ресторанта на твоя човек — обясни той на Морган. — Отбих се да вечерям с един приятел. Неслучайно толкова се говори за това заведение. Храната е прекрасна.

Морган се усмихна, като си представи колко би се възгордял Макс от това признание. А Джордж беше висока летва. Знаеше се, че посещава само най-добрите ресторанти в града. Той отново насочи вниманието си към Клер и ѝ се усмихна изненадващо приветливо. Изглеждаше напълно обаян от нея, независимо от небрежния ѝ външен вид — дънки и бял пуловер с дълбоко, но дискретно деколте на „Селин“, за който бе похарчила цяло състояние, но си заслужаваше. Ноктите ѝ бяха съвършено направени, а дългата ѝ руса коса свободно се спускаше по раменете. Беше на двайсет и осем, но изглеждаше помлада и поразително красива. Морган забеляза, че шефът ѝ е зашеметен от Клер, което не я изненада. Той имаше слабост към красивите жени, особено младите. При това бе един от най-желаните ергени в града. На вратата го чакаше приятен на вид по-възрастен мъж, но Джордж не бързаше да отиде при него.

— Беше ми изключително приятно да се запознаем — обърна се той към Клер и се задържа миг-два по-дълго, после си тръгна с видима неохота.

— Съвсем различен е от онова, което си представях — каза Клер малко след излизането му. Не ѝ убягна колко пленен остана от нея, но дори да беше поза, успя да я развълнува. — Мислех, че е по-възрастен. Прилича на плейбой.

— През декември става на четиридесет. И всъщност има много сериозно отношение към работата си. Но и слабост към хубавите жени, възприема ги като красив аксесоар. Досега не съм го виждала сериозно обвързан. Не говори за личния си живот, но често пишат за него в клюкарските издания. Обикновено се среща известни жени — актриси, модели. Мисля, че преди време е излизал и с Валентина.

— Имам смътен спомен, че тя го мразеше. Не знам защо.

— Сигурно не е достатъчно лош, нито достатъчно стар за нея — разсмя се Морган. Валентина сменяше мъжете като носни кърпички.

Използваше ги веднъж и ги захвърляше. — Тя обича да демонстрира връзките си, а той държи на дискретността. Не парадира с жените, с които се среща. Изглеждаше направо зашеметен от теб. — Морган си помисли, че приятелката ѝ е много красива, но не достатъчно лъскава за вкуса му. Може би просто се забавляваше с този флирт, макар че Морган никога не го бе виждала да се държи леконравно в офиса.

Продължиха да обсъждат служебните проблеми на Клер и накрая Морган я посъветва да започне да се ослушва дискретно, да пуска въдици и да подсказва на хора от известни фирми, че има желание за промяна. Клер беше готова да поеме този риск, защото без него нямаше да има промяна. Не възнамеряваше да зарови таланта си заради едната сигурна заплата, при това не особено голяма. Бе имала нужда от съвета и подкрепата на Морган и ги бе получила. Приятелката ѝ никога не я бе разочаровала. Донесоха им сметката и Клер настоя да плати, за да я почерпи за отделеното време. Двете вече бяха забравили за случайната среща с Джордж, макар Морган да остана поласкана, че шефът ѝ бе избрал ресторанта на Макс и очевидно бе останал доволен. Целунаха Макс за лека нощ, той ги изпрати до вратата и се уговориха да пренощува при Морган.

Докато двете млади жени бавно се отправяха към жилището си, Клер усети, че не се е чувствала така добре от месеци. Вече знаеше какво трябва да предприеме. По-късно вечерта направи списък на фирмите, за които би искала да работи. Бъдещето ѝ изглеждаше по-ведро.

Макс пристигна посред нощ, както беше обещал, и прекара нощта при Морган. Любиха се и сутринта, заради което тя закъсна за работа, но тъй като нямаше насрочени срещи, не се притесни. Към края на деня, докато подготвяше материалите на служебния си компютър, в кабинета ѝ влезе Джордж.

— Благодаря ти, че пробва ресторанта на Макс снощи. Надявам се, че ти е харесал.

— Много. Непременно пак ще отида. Очарован съм от хубавата кухня, непринудената атмосфера. — Той живееше в пословично красив апартамент в Тръмп Тауър в изискан квартал в покрайнините на града, но Морган знаеше, че се храни в центъра и често пробва нови заведения с приятелите си от Трайбека и Сохо. Обичаше да впечатлява жените, с които излиза, с находките си. Имаше репутация на галантен

и щедър бонвиван. — Хареса ми приятелката ти — прямо заяви той. За момент тя си помисли, че го казва от любезност, но погледът му подсказваше нещо друго. — Много е красива. Добре ли я познаваш? — с нескрито любопитство продължи да разпитва. Чудеше се дали не е модел.

— Клер ли? — все още недоумяващо попита Морган. — Делим една квартира от пет години.

— С какво се занимава? — Преди никога не бе я питал за друга жена и това я изненада.

— Дизайнер на обувки е. Тъкмо това обсъждахме миналата вечер. Много е талантива, но пилее дарбата си в една скучна фирма.

— Ангажирана ли е? — Морган знаеше, че има предвид сериозна връзка.

— Не. Но е много заета с работата си и не излиза често. Посветила се е на кариерата си.

— Аз също — широко се ухили той. — Но намирам време за вечеря. За кого работи? — продължи настоятелно да разпитва Джордж.

— За „Артър Адамс“ — притеснено отвърна Морган. Не беше сигурна дали Клер би приела да излиза с мъж като Джордж и дали изобщо искаше да излиза. Почувства се неудобно да отговаря на тази серия въпроси, но пък Клер умееше да се грижи за себе си. След малко шефът ѝ излезе от стаята.

Същия следобед Клер получи в офиса си три дузини бели рози във висока ваза и картичка с надпис: „Прекрасно е, че се запознахме. Джордж“. Огромният букет от изящни цветя, аранжирани от един от най-известните флористи в града, спря дъха ѝ. Досега нито един мъж не беше правил подобен жест за нея.

— Кой е умрял? — соннато попита Уолтър, когато влезе в кабинета ѝ в края на деня. Дойде наежен, за да кръстосат шпаги за поредното предложение на Клер, което отхвърляше.

— От един приятел са — небрежно отвърна тя, притеснена от огромния букет на бюрото си.

— Трябва да е луд по теб — промърмори Уолтър през зъби. — Гледай да оставяш тези работи за вкъщи. — Тя кимна онемяла, но думите му я накараха да се отърси от смайването си и да се замисли за щедрия подарък от Джордж. Беше чувала с какви жени излиза и очевидно не беше от тяхната класа, затова не можеше да се начуди с

какво ли е привлякла вниманието му. Реши да се обади на Морган, за да я попита за мнението ѝ, но после размисли. Букетът сигурно не означаваше нищо специално. Просто богатият, преуспял тип се забавляваше, но тя нямаше никакво намерение да му влиза в тона. Макар че цветята бяха зашеметяващи. Благодарил му с кратък, любезен, но сух имейл и си тръгна. Беше сигурна, че с това всичко приключва. Нямаше желание да се забърква с мъж като него. Джордж Луис беше светлинни години пред нея в кариерата си. Не спомена нито дума за цветята пред Морган.

На следващия ден Джордж изпрати на Клер бутиково издание на книга за историята на обувките. Подаръкът беше специално избран за нея и я накара да се почувства още по-неловко. Очевидно той се опитваше да я спечели и макар че още не я бе поканил на среща, тя се опасяваше, че скоро ще го направи. Нямаше идея как да подходи към човек като него. Беше от съвсем друга класа и тя се надяваше, че скоро ще загуби интерес. Така и не сподели за жестовете му пред Морган, нито спомена нещо пред приятелките си. Джордж светкавично се превърна в дълбока тайна.

Същата седмица Клер се осмели да изпрати запитвания за работа с кратко резюме за себе си до любимите си производители на обувки. Две от фирмите ѝ отговориха, че нямат свободни места, останалите три все още бавеха отговорите. Поне беше опитала да предприеме нещо по-решително. Уолтър я дразнеше повече от всякога с критиките си.

В този труден период Джордж се оказа единственият светъл лъч в живота ѝ, макар че вниманието му я изнервяше. Беше сигурна, че той просто се забавлява, затова постоянно си напомняше, че трябва да е нащрек. След розите и книгата задачата ѝ ставаше все по-трудна. Не беше лесно да пренебрегне мъж като него.

6

Както се очакваше, сложиха Саша дежурна точно тази събота следобед. В един часа я повикаха в болницата, където я очакваха три родилки, и се наложи да тича от една родилна зала в друга, но всички случаи минаха без усложнения. Приключи работа към седем и тъй като с Алекс се бяха уговорили за седем и половина, не ѝ остана време да се прибере и да се преоблече.

Реши да му звънне от болницата, за да отложи срещата, защото беше много вероятно да я повикат отново, макар че той ѝ бе показал, че е готов на този риск.

— Желанието ти се сбъдна — започна направо тя. — Издокарала съм се в болничния си екип и с гумено сабо. Целия ден прекарах в родилна зала и току-що приключих с третото раждане. Вече е късно да се прибирам, за да се преоблека. Можем да го отложим за друг път. Какво ще кажеш?

— Яла ли си? — без колебание попита той.

— От сутринта не съм, ако не броим двете протеинови блокчета между ражданията.

— Супер. Аз умирам от глад, така че ще те взема от спешното след десет минути. Нали си свободна в момента?

— Да, докато не ме извикат наред вечерята — отвърна с усмивка тя. Беше ѝ приятно да разговаря с човек, който я разбира. Мъжете винаги правеха голям проблем, ако плановете се променят или ако срещата се отмени. Но той беше в нейното положение и бе имал същите проблеми с жените.

— Няма значение. За твое успокоение и аз ще дойда по престилка. Можем да поиграем на „чичо доктор“. — И двамата се разсмяха. — Извинявай, не исках да прозвучи толкова неприлично — закачливо уточни той. — Обичаш ли суши?

— Обожавам.

— Знам един страхотен суши бар наблизо. Храната е добра, обслужването бързо. Ако те извикат в болницата, поне да си сита. Ще

се видим след пет минути.

Срещнаха се пред входа на спешното отделение. Алекс беше с джинси и чиста, колосана риза, носеше мокасини, в нейните очи облеклото му изглеждаше като официален костюм. Саша си беше с болничната униформа, но той я увери, че изглежда прекрасно в нея. Излязоха и тръгнаха по улицата в топлата септемврийска вечер. Толкова ѝ беше приятно да е извън болницата, да бъде с него, да си говорят за нещо извън работата, че изведнъж се почувства като на почивка. Алекс се оказа прав — храната в суши бара беше чудесна, обслужването бързо. След като се нахраниха, се отпуснаха и заговориха за ски, плаване и любимите си книги. Харесваха едни и същи автори, признаха си с известно притеснение, че са били сред най-добрите студенти.

— Каква е твоята представа за съвършената среща? — попита я той, любопитен да научи повече за нея.

— Точно такава, каквато е в момента. Приятен разговор, вкусна храна, никакво напрежение, мил събеседник, който не се цупи, че съм закъсняла и че може да се наложи да се върна на работа след пет минути, и на когото му е все едно как съм облечена за вечеря. Обичам да се издокарвам, но повечето пъти закъснявам и не остава време за това, а когато се прибирам вкъщи след работа, съм прекалено изтощена, за да мисля за външния си вид. Често се случва да задрема на масата, ако не съм спала предната нощ. — Прекарването с Алекс отговаряше напълно на критериите ѝ за съвършена среща.

— Малко съм разочарован — престорено тъжно подхвърли той. — Забрави да споменеш секса. Той не влиза ли в представата ти за среща? — попита с очакване.

— Вярно, забравих го — призна тя през смях. — Нима хората още правят секс? Кой ли от нашата професия има време за това?

— Говори се, че има и такива — закачливо отбеляза той. — Някакви изкопаеми, признавам, но понеже съм старомоден, обичам древните традиции, макар и не на първа среща. Става и на втора, и на трета. А може и на деветнайсета. — В погледа му се появи надежда. Тя се усмихваше насреща му, защото откровено го харесваше и усещаше, че е взаимно. Харесваше я такава, каквато е, а не заради дрехите, които вземаше назаем от сестра си, нито заради абсурдно високите токчета

на Клер. Никога преди не се бе чувствала толкова приятно на първа среща.

— Аха, секс на деветнайseta среща звучи интересно — подхвана тя шеговития тон. — Но има вероятност дотогава вече бракът да е сключен и партньорите да са си омръзнали завинаги. — Нейните родители не бяха спали заедно години наред преди развода си, дори не споделяха една стая.

— За това не съм сигурен — почти сериозно каза Алекс. — Моите родители все още изглеждат влюбени един в друг. Да се чудиш как е възможно с деца като мен и брат ми. Успяха да оцелеят от изпитанията, на които ги подлагахме, и се разбират доста добре. Надявам се на същото някой ден. Вероятно човек трябва да поработи по този въпрос. — Тя кимна в съгласие. Явно нейните родители не се бяха постарали, постепенно се бяха отчуждили, докато бракът им не се разпадна окончателно. Баща ѝ беше признал, че е бил разочарован и че е очаквал повече от бившата си съпруга. Копнееше за привързаност и нищо чудно предвид характера на майка ѝ. — Е, имаме ли план? Секс на деветнайsetата среща? Срещата в кафенето брои ли се? Тогава вече сме на среща номер две, което означава, че ни остават само седемнайсет. Как е програма ти през следващите две седмици и половина? Ако приемаш, мога да се освободя от всички други ангажименти. — Този път истински я разсмя.

— Можем да ги направим три седмици — полу на шега, полу на сериозно отвърна тя. Харесваше ѝ чувството му за хумор, беше ѝ интересно да слуша историите за близките му. Точно за такова семейство мечтаеше и тя.

— Всъщност на последната среща, на която отидох, заспах на канапето, докато гледахме някакъв филм. Когато се събудих, жената се беше заключила в спалнята си и ми бе оставила бележка, че няма да ме изпраща. Това ми се случваше за трети път с нея. Каза ми да ѝ се обадя, когато намеря време да се наспя. Така и не успях да стигна до този етап. Мисля, че три провала са достатъчни, а и тя беше определено скучна. Може би ако имаше за какво да си говорим, щях да остана буден. Представата за секса като спорт, който можеш да практикуваш с непознат, не ми е по вкуса. Падам си безнадежден романтик. Придържам се към абсурдната идея, че трябва да има чувства. На повечето хора това им звучи тъпо. Дори последният човек,

на когото го признах — една сестра от травматологията, — ме попита дали не съм гей. Тя спеше с разни типове, с които се запознаваше по интернет, и то още на първата среща, затова, когато не се озовахме в едно легло веднага в края на вечерта, ме сметна за чудак. Да го правиш така на осемнайсет, разбирам, но след тази възраст не е зле да изпитваш нещо повече или поне да се опознаеш с човека срещу теб. Да спиш с непознати ми се вижда прекалено голямо усилие. — Саша одобри всяка дума от казаното, защото беше на същото мнение, за разлика от сестра си. Валентина открито признаваше, че стига до секс още на първа среща. Правеше го от ученичка. Не ѝ беше нужна любов. Саша обаче, подобно на Алекс, беше старомодна.

— Съгласна съм с теб — прошепна Саша. — Ние двамата сме древни находки. Повечето хора не мислят така. Мъжете, с които съм излизала, гледаха на секса като на отплата за хамбургера или пържолата, с които са ме черпили. — Алекс се усмихна с разбиране. Думите ѝ го върнаха в колежанските години.

— Между другото, бих се съгласил и на секс на трийсет и шестата седмица, дори бих се примирил, ако никога не се случи. Харесвам те, харесва ми да сме приятели преди всичко. Бихме могли да се съберем и да си спим заедно пред телевизора или в някое кино. Остави ме на тъмно само за пет минути след три поредни дежурства, и веднага захърквам. Обаче винаги се събуждам накрая при надписите. Обичам да знам кой е направил филма, който съм пропуснал.

— Подобно нещо ми се случи миналата година на един симфоничен концерт. Подариха ми билет, но тъмнината и музиката ме успаха и се събудих чак на финалните акорди. Мисля, че ще изчакам, докато приключи стажът ми, преди да отида отново на концерт. Няма смисъл да заемам нечие място.

— Затова най-добре е да спортуваш. Не можеш да заспиш, докато играеш ръгби. Въпреки че заспах на „Ю Ес Оупън“, когато отидох с брат ми миналата година. Едва не ме уби. Зарече се, че нямало повече да прахосва билети за мен. Всъщност съм много впечатлен, че двамата с теб успяхме да останем будни тази вечер, какво ще кажеш? — засия той насреща ѝ. Разговорът им все повече го увличаше, а и не можеше да откъсне поглед от нея. Бе толкова красива, че спираше дъха му. Искаше му се да я грабне в обятията си на мига, но инстинктът му подсказваше, че трябва да ѝ даде време, за

предпочитане бе да действа бавно. Долавяше, че тя се чувства приятно и сигурна с него. Не беше жена, която би се хвърлила безразсъдно в нова връзка.

От болницата не я потърсиха по време на вечерята и когато излязоха от ресторанта, Саша реши да се прибере, но го покани на вечеря в апартамента на следващия ден. И двамата щяха да почиват тогава. Макс щеше да готви, очакваше се всички да присъстват и това изглеждаше идеална възможност Алекс да се запознае с близките ѝ в непринудена обстановка. Не беше споменавала за него пред тях, защото го възприемаше просто като приятел. Той я качи на едно такси и ѝ обеща да ѝ гостува на другия ден.

— Благодаря за вечерята. Беше прекрасно — усмихна му се тя. А разговорът им се оказа още по-прекрасен и от храната.

— До утре — отвърна той и помахаше след таксито. Имаше адреса на апартамента в Хеле Кичън и с нетърпение очакваше да се запознае с приятелите ѝ.

В неделя Морган и Макс решиха да се разходят в парка, преди той да се заеме с вечерята. Клер отиде на покупки и се отби в „Бергдорфс“, за да провери дали не е пропуснала някоя фирма в списъка си. Аби трябваше да прекара деня с Иван, но той ѝ звънна, за да се оплаче, че е болен от грип, така тя си остана вкъщи и се зае да работи по новата си пиеса за него. А Саша спа до късно следобед. Беше слънчев септемврийски ден, но вече се усещаше есенната прохлада.

Вечерта тя нареди масата преди другите да се приберат към шест. Макс пристигна с продуктите, а скоро след него се появи Оливър и Грег. Всички бърбеха оживено, Макс довършваше шедьоврите си, а Морган вече наливаше виното, когато пристигна Алекс. Саша ги бе предупредила някак между другото, че е поканила един колега, и никой не обърна сериозно внимание, тъй като всеки бе добре дошъл на неделните им вечери.

— А къде е Иван? — обърна се Оливър към Аби.

— Болен е.

Тогавя всички насочиха вниманието си към Алекс. Отначало той изглеждаше малко зашеметен от толкова много хора. Саша започна да

ги представя: Оливър, братът на Морган; Грег, неговият партньор в живота; Макс, гаджето на Морган, собственик на невероятен ресторант в околността.

— Липсва единствено сестра ми. Все още е в Сейнт Бартс и ще се прибере чак утре. — Липсваше и Иван. Алекс размени по няколко думи с всеки и след първите десетина минути се отпусна и поде разговор с Оливър и Грег на тема хокей. Спомена, че предишния сезон е бил на няколко мача на „Рейнджърс“ и е останал впечатлен от финалния сейв на Грег на плейофите, определи го като истински гений.

Клер издебна момент, когато Алекс говореше, погледна Саша с повдигнати вежди и ѝ прошепна:

— Този пък откъде го намери? Готин е.

— Работихме в един екип в родилна зала тази седмица — небрежно отвърна Саша в опит да прикрие смущението си.

— Какъвто и да е случаят, изглежда страхотно и се държи приятно. — Саша не ѝ призна за вчерашната вечеря, нито за обяда в кафенето преди няколко дни. Нямаше представа какво щеше да излезе от това, но идеята да са приятели ѝ допаднаше. Радваше се, че го бе поканила, за да се запознае с приятелите ѝ, да види дома ѝ.

Както обикновено, всичко приготвено от Макс бе най-вкусната им храна за седмицата. Този път им бе стотвил агнешки бут по френска рецепта с много чесън, картофено пюре и задушен зелен боб. Виното също беше на ниво. Макс обичаше да изненадва компанията и намираше Алекс за сполучливо ново попълнение. Поговориха за френските вина, после Морган, Макс, Оливър и Алекс изиграха няколко ръце покер, докато другите раздигаха масата.

Към полунощ всички вече си бяха тръгнали или се бяха прибрали по стаите си и Алекс и Саша най-после останаха насаме.

— Каква невероятна вечер — призна ѝ Алекс. — Много ми харесват момичетата, а и Макс е човек на място. Бих искал да посетя ресторанта му някой път. Личи си, че е талантлив готвач. — Атмосферата тук му навяваше домашен уют. Сякаш бе присъствал на мило семейно тържество. Хареса му и апартаментът, а Саша му разказа как майката на Клер им бе помогнала да го ремонтират и да го направят да изглежда като дом.

Говориха дълго и накрая той стана с неохота да си тръгва. Чувстваше се щастлив, че я познава и че го бе поканила сред най-близките си хора.

— Благодаря ти, че ме прие в компанията си, Саша. Не съм се забавлявал така от години. Какъв е графикът ти за тази седмица?

— През следващите пет дни ще съм дежурна и на повикване, но ще имам почивен ден следващия уикенд.

— Да измислим нещо за тогава.

— С удоволствие — прошепна тя и тогава той нежно я прегърна и я целуна. Съвършен край на прекрасната вечер. Погледнаха се в очите.

— Не съм сигурен, че това е правилният протокол за среща номер три — промълви Алекс и Саша се изкиска. — Но пък напълно ме устройва. А теб?

Тя кимна и той я целуна пак, и пак. Целуваха се, облеgnати на рамката на вратата, докато Алекс намери сили да тръгне надолу по стълбите. Среща номер три беше изключителен успех и той си помисли, че едва ще дочака четвъртата.

На следващия ден Валентина се завърна от Сейнт Бартс и веднага звънна на сестра си да ѝ разкаже за ваканцията. Беше луда по Жан-Пиер, който я глезел като принцеса и бил съвсем различен от всички други мъже в живота ѝ. Пътували с частния му самолет — нищо необичайно за нея напоследък.

Саша вече бе чувала всичко това, но се радваше, че сестра ѝ е щастлива, и се молеше този път да е попаднала на някой почтен човек.

— Кога ще те видя? — поинтересува се тя.

— Утре заминавам за Токио на снимки за японския „Вог“. Заради това се върнахме. — Японците я обожаваха, бяха направо пощурели по русата, зеленоока красавица. Вече не участваше в сесии с млади момичета, в които използваша четиринайсетгодишни модели, но имаше предостатъчно други ангажименти, уредени от агенцията ѝ. Постоянно снимаше и за американския „Вог“ и дори ѝ бяха ядосани заради дългата ваканция в Сейнт Бартс, но преживяването си бе струвало всички последвали разправии.

— Защо не се отбиеш довечера след работа? — предложи ѝ Саша.

— Не мога. Ще ходя с Жан-Пиер на откриване на една галерия, после на вечеря със собственика. — Според обясненията ѝ това бе една от най-известните галерии в града.

— В момента съм на работа. Искаш ли да обядваме в кафенето на болницата? Да те видя за малко преди заминаването ти.

Валентина се съгласи, макар да не изгаряше от ентузиазъм. Все пак ѝ се искаше да се види със Саша.

— Тогава среща на обяд — потвърди тя.

Валентина закъсна за срещата с двайсет минути и Саша вече бе започнала обяда си от банан и кисело мляко, когато я забеляза да влиза. Беше облякла гащеризон от черно еластично трико, старо палто на „Диор“ от истинска леопардова кожа, което бе открила в магазин за дрехи втора употреба в Париж, и бе допълнила тоалета с обувки на

абсурдно високи токчета. Още с появяването си на вратата предизвика истински фурор сред присъстващите. Тръгна към масата на Саша, преметнала на ръка коженото палто, тънка като тръстика, със самочувствието на звезда, каквато всъщност си беше.

— Някой може да те убие, че носиш палто от истинска кожа — прошепна ѝ Саша вместо поздрав.

— Майната им. Това е „Диор“, висша мода. Похарчих цяло състояние за него.

— Няма ли да те арестуват? — притеснено продължи Саша и Валентина се разсмя. Двете бяха напълно еднакви — с дългите руси коси, чертите на лицата, фигурите, — но всичко останало беше коренна противоположност. Саша я посрещна в обичайната си болнична униформа и гумено сабо.

— Теб трябва да те арестуват. Не можеш ли да носиш по-нормални обувки на работа? — с нескрито отвращение попита сестра ѝ.

— Не и когато прекарвам по осемнайсет часа на крак. — Въпреки хапливите ѝ забележки Саша беше щастлива от срещата им и сърдечно я прегърна. Не се бяха виждали почти две седмици. — Липсваше ми. Колко време ще бъдеш в Япония?

— Три-четири дни. След това отивам в Дубай при Жан-Пиер за уикенда. Той ще е там по работа.

— С какво точно се занимава? — попита загрижено Саша, а Валентина си отчупи парче от нейния банан, отпи глътка от колата ѝ и заяви, че това ѝ е достатъчно за обяд. Винаги когато ѝ предстоеше фотосесия, ядеше съвсем малко. — Надявам се, не е трафикант на наркотици?

Предишни години Валентина се бе забъркала с двама от големите босове в наркобизнеса. Единият бе заловен и пратен зад решетките. Валентина никога не бе имала проблеми със спазването на законите, за разлика от някои мъже в живота ѝ.

— Не, разбира се. Всичко е напълно почтено. Той е бизнесмен, но не обича да говори за работата си.

— Не е добър знак — напомни ѝ Саша, но Валентина пренебрегна думите ѝ. Разказа ѝ за Сейнт Бартс, за филмовите звезди и важните клечки, които бе срещнала. Не че беше нещо ново за нея, но тези среди винаги я впечатляваха. Жан-Пиер имал най-големия частен

самолет, който била виждала. Саша се разсмя и закачливо подхвърли: — Аз пък си мислех, че ще се похвалиш с най-голямо друго нещо.

— И това също — потвърди Валентина без излишен свян. Тя си беше отявлено сексуална и си падаше по нестандартните мъже, които обичат крайностите, но те отблъскваха Саша.

Саша получи съобщение, че я викат в родилна зала, и срещата им приключи набързо. Останаха заедно само половин час, но пак по-добре, отколкото без него.

— Кога се връщаш? — попита Саша на излизане от кафенето. Всички погледи се приковаха в сестра ѝ не защото носеше палто от кожа на защитен вид, а защото Валентина изглеждаше поразяващо.

— След около седмица, зависи колко ще останем в Дубай. Ще те представя на Жан-Пиер, когато се приберем. — Саша не изгаряше от желание и се съмняваше, че ще ѝ е много приятно, но непременно искаше да разбере с кого излиза сестра ѝ. Имаше по-добър усет от Валентина, която предпочиташе да си затваря очите за явни недостатъци, когато хлътнеше по някой мъж. А точно такъв изглеждаше случаят с Жан-Пиер.

Тъкмо когато двете сестри се прегръщаха на сбогуване, в коридора се появи Алекс, отпразил се към кафенето, и веднага се усмихна, като забеляза Саша. В следващия миг малко се стресна от нетипичния ѝ тоалет, яркочервеното червило. А и му се стори необичайно висока.

— Саша?

— Здравей, Алекс — поздрави го Саша.

— Да му се не види макар! — успя само да промълви той, докато слисано местеше поглед ту към Саша, по която бе хлътнал, ту към нейното копие, издокарано като за Хелюин или за корицата на „Вог“ от 1956.

Саша ги представи и той мило я укори, че не му е казала, че със сестра си са близначки. Смаяното му изражение успя да разсмее момичетата. Валентина истински се забавляваше на удивлението, с което наблюдаваше дръзкия ѝ тоалет. На него му въздейства като електрошок, но за нея беше напълно нормален.

— Извинявай, забравих, че не знаеш — нежно му се усмихна Саша. Сега беше добил стопроцентова представа за сестра ѝ. Един поглед струваше колкото хиляди думи.

— Че откъде да знам? — сви рамене Алекс и се обърна към сестра й. — Е, много ми е приятно да се запознаем — каза искрено. — Може някой път да излезем на вечеря тримата заедно.

— Чудесна идея — любезно отвърна Валентина. Нямаше никаква представа кой е, нито в какви отношения е със сестра й. Саша не бе споменала нищо за него. — Тази седмица съм в Токио и в Дубай. Може би по-нататък.

— Разбира се — отвърна Алекс, напълно зашеметен. Саша трябваше да бърза към залата и двете с Валентина тръгнаха по коридора, а той остана да обядва сам. Още не можеше да се отърси от смайването си. Момичетата имаха поразителна прилика, но слава богу, съвсем различен стил и едва ли някога би ги объркал.

Саша и Валентина се разделиха с целувка на входа.

— Пази се — помоли я Саша. Винаги се държеше разумно като по-голяма сестра, каквато всъщност беше, макар и само с три минути. — И гледай да не се отдаваш докрай, докато не научиш нещо повече за Жан-Пиер.

— Не се дръж като баба ми — иронично се сопна Валентина. — Знам каквото трябва — че е страхотен, при това милиардер — не пропусна да напомни тя.

— Не всичко, което блести, е злато. Още е рано да се каже какъв е.

— В кой свят живееш, момиче — подкачи я сестра й и Саша се разсмя с облекчение. Валентина си беше луда глава, но тя я обичаше безусловно. — Ще се видим след седмица — подвикна й отдалеч и излезе през въртящата се врата, махна на едно такси и изчезна от погледа й.

Саша се качи в родилното отделение и докато четеше картоната на родилката, се появи Алекс.

— Как можа да не ми кажеш, че имате такава прилика?

— Не ми е дошло наум. Всички около мен го знаят. Голяма работа е, какво ще кажеш? Като малка направо ме подлудяваше, такива номера ми погаждаше. Вършеше едни дивотии, после мен клеветеше пред нашите. Тя все още е много близка с майка ни. С баща ми са в конфликт открай време. Освен това не може да понася втората му съпруга и децата им.

— Бива си я — поклати глава Алекс. Беше успяла да го порази с дръзкия си вид. — Поне ще мога да ви различавам, освен ако не се издокара с твоята униформа.

— И това го прави. Обича да обърква хората. Дълго време стряскаше съквартирантките ми, като се преструваше на мен. Единствена Клер успява да ни различи. Дори родителите ни се объркват. В детството ни беше забавно да сме толкова еднакви, освен когато накисваше мен за лудориите си. Радвам се, че успя да я видиш, преди да замине.

— Аз също се радвам — все така смаян от изненада отвърна Алекс. Колкото и невероятно да изглеждаше Валентина, за него нямаше съмнение коя от двете сестри беше на сърцето му.

След още един букет Джордж премина в настъпление, макар да подходеше много предпазливо. Започна да ѝ се обажда по телефона, просто така, за да я чуе, да поприказват. След още една седмица телефонни разговори и букети реши да я покани на вечеря. Тя любезно му отказа под предлог, че е заета в офиса. Ентусиазмът му я плашеше. Личеше си, че този човек не си оставя каруцата в калта. Цялото му излъчване подсказваше, че не е свикнал да му отказват. Затова опита пак.

— Какво те притеснява, Клер? — направо я попита той една вечер по телефона. — Няма да те нараня. Просто искам да вечерям с теб и да те опозная. — Но и двамата добре знаеха, че не е точно така. Можеше да я нарани, и още как, ако тя се оставеше да я оплете. Нямаше никакво желание да проверява дали е така. Не искаше никой да проваля професионалните ѝ планове. Едно влюбване би отнело от енергията ѝ, би отклонило вниманието ѝ и би застрашило работата ѝ, както се бе случило с майка ѝ. Беше се оставила един мъж да ограби обещаващото ѝ професионално бъдеще. Клер нямаше да го допусне. Това бе решено още в ранното ѝ детство. А Джордж беше прекалено голямо изкушение. Като нищо щеше да хлътне по него.

— Нямам време да излизам — плахо го увери тя. — Подготвям пролетната линия.

— Нали трябва и да ядеш понякога — леко хапливо подхвърли той. — Трябва да имаш сила за работа. Обещавам, че няма да те

задържам до късно. Просто ми се иска да прекараме една приятна вечер. Нещо ми подсказва, че може да е важно и за двама ни. — Беше толкова убедителен и неустойимо чаровен, че на следващия ден, когато пак разговаряха, този път по-непринудено, тя най-последно прие да излязат. Затвори, бясна на собствената си слабост и ужасена от предстоящото. Той беше много опитен в тези игри. Дори виртуоз.

За срещата избра семпла черна рокля и екстравагантни обувки на високи токове. Прибра русата си коса в стилно кокче на тила. На ушите ѝ блестяха дискретно диамантени обици на щифт, които сама си беше купила. Изглеждаше изискана, елегантна и поразителна.

— Мили боже — успя само да възкликне той, когато отиде да я вземе. Беше трудно да се повярва, че мъж, който от двайсет години излиза с известни актриси и супермодели, може толкова да се впечатли. Какъвто и експерт да беше по жените, класата и съвършенството на Клер безспорно го свариха неподготвен. Цяла вечер с неподправената си красота тя блестя като звезда в ресторанта. Той я взе с черното ферари, с което ходеше на работа всеки ден, и я заведе в един от любимите си ресторанти в покрайнините на града, „Ла Грануй“^[1]. По време на вечерята я засипа с въпроси. Искеше да научи всичко за нея. Беше впечатлен колко е отдадена на кариерата си. Тя му спести разказа за майка си и защо гледа на сериозните отношения като на заплаха за крайната си цел. След втората чаша шампанско Клер се осмели да го попита защо не се е оженил досега и това го хвърли в размисъл за минутка.

— Откровено казано, мисля, че търсех съвършената жена. Баща ми е изоставил майка ми, когато съм бил още бебе, а тя почина, когато бях на пет. За мен тя си остана съвършената жена и цял живот търся нейно подобие, което така и не открих досега.

— Това е ужасно — искрено се трогна Клер. — Кой те отгледа?

— Баба ми, която също беше невероятна жена. Овдовяла е много млада. Почина през лятото, когато се дипломирах в гимназията. Оттогава съм сам. Затова съм толкова чувствителен към свободата си и може би малко се страхувам от обвързване, освен ако не е с идеалната партньорка. Но досега не съм я срещнал. — После добави нещо едва чуто: — ... може би до днес.

Погледна я право в очите със сериозно изражение.

— Нещо се случи с мен, когато те видях онази вечер с Морган. Не мога точно да го обясня. Сякаш светът ми се обърна наопаки. Досега не съм срещал такава жена. От теб струи някаква светлина. Не знам дали сме един за друг, нито какво ще се случи помежду ни, но съм сигурен, че ти най-много се доближаваш до свършената жена. Сърцето ми замря в мига, в който те зърнах. — Той хвана нежно ръката ѝ под масата.

А нейното сърце бясно се разтуптя от вълнение заради думите му. Беше напълно ужасена. Ами ако е искрен? Ами ако той е мъжът за нея и ако се влюбят? От какво ли трябваше да се откаже? Тя едва не се разплака, докато държаша ръцете си. Но не можеше да подмине това негово признание. Мъж, който бе загубил всички любими хора, цялото си семейство до осемнайсетгодишната си възраст, който искрено признаваше, че не бе отдавал сърцето си оттогава, сега го предлагаше на нея. Клер не знаеше какво да прави. Първата ѝ инстинктивна мисъл бе да побегне, но той беше толкова искрен, мил, омаян от нея, че единствено ѝ се искаше да се разтопи в обятията му.

Малко по-късно той смени тона и взе да ѝ разказва забавни истории, с които успя да я развесели, и не остана и следа от сериозния им разговор. Предразположи я и я накара да забрави мрачните мисли и страховете си. Прекараха прекрасна, изискана вечер. Накрая я откара с ферарито си до Хеле Кичън. Самото му присъствие до нея я караше да се чувства специална. Всичко в него я привличаше, при това неудържимо. Той не ѝ каза нищо повече за чувствата си към нея, просто я целуна нежно по устните и я изпрати до входа. Не понечи да я докосне и с пръст, защото не искаше да я изплаши. Целуна я отново пред вратата, този път с плам, сякаш я обладаваше. После се обърна и забърза надолу по стълбите, а тя се прибра в апартамента си в унес.

Минаваше полунощ и всички си бяха легнали. Клер седна пред чертожната дъска и се опита да се концентрира върху скиците, които бе оставила преди да излезе, но пред очите ѝ бе само неговият образ. Искеше ѝ се да го отпрати, да му каже да не я изкушава, да не я въвлича в живота си, но повече от всичко ѝ се искаше да е с него. Изключи лампите и си легна, и не можеше да откъсне мислите си от него и от целувките им.

Лежеше в полусън, а в съзнанието ѝ бе само Джордж. Сега той бе едновременно най-светлият лъч надежда и най-мъчителният ѝ

кошмар.

На следващия ден не спря да мисли за него. Докато чакаше на спирката на метрото на път за работа разгърна „Пост“ на шеста страница и замръзна.

„Коя бе зашеметяващата руса красавица в компанията на Джордж Луис миналата вечер в «Ла Грануй»? Джордж изглеждаше на седмото небе и нещо ни подсказва, че предстои често да виждаме загадъчната дама. Очаквайте продължение.“

Сърцето ѝ слезе в петите. Почувства се ужасно, че не бе споделила с Морган. Никога преди не бе постъпвала така, защото бяха най-близки приятелки.

Звънна ѝ в офиса веднага щом пристигна на работа, за да поправи грешката си.

— Снощи бях на вечеря с Джордж — измрънка тя.

— С Джордж Луис? — Морган остана поразена. След като ги бе запознала в ресторанта на Макс, никой от двамата не ѝ бе споменал, че се случва нещо помежду им. Джордж я беше питал някои неща за Клер, но Морган забрави за това още на следващия ден.

— Започна да ми се обажда, след като ти ни запозна. Отказах му няколко пъти, но накрая ме убеди да приема. Бяхме в „Ла Грануй“. — Морган беше наясно, че отказите на Клер само са го амбицирали да я накара да каже „да“. Отсреща последва дълго мълчание.

— Внимавай, Клер. Много е добър в прелъстяването. С теб може да е различно, но трябва да знаеш, че е разбил много сърца през годините. В мига, в който го допуснат до себе си, хуква да бяга. Мисля, че това има нещо общо с ранната смърт на майка му. Една от приятелките му ми разказа за това. Срегнах я на парти, след като се бяха разделили.

Клер добре помнеше разказа му от предишната вечер и трябваше да признае, че изпита нещо към него. Не беше сигурна дали чувството е толкова силно, колкото при него, но нещо се случи по време на срещата им. Може би той беше прав, ала не пожела да го сподели с приятелката си. Изведнъж изпита желание да го закриля, да запази за себе си откровението му и да бъде дискретна.

— Не се безпокой. Аз съм по-ужасена и от него. Не искам никакво обвързване с когото и да било. Кариерата ми е по-важна за мен. — Морган я разбираше напълно. Тези чувства ѝ бяха познати. Въпреки любовта си към Макс, ако усетеше кариерата си застрашена по някакъв начин от него, веднага би сложила край на отношенията им. — Няма да допусна да разбие сърцето ми.

— Щом казваш. Но не ми се иска и обратното — ти да разбиеш неговото. Свестен човек е.

— Няма такава опасност — заяви Клер с увереност, която ѝ липсваше.

Все пак беше доволна, че призна на Морган за срещата им. Какво щеше да става от тук нататък си беше тяхна работа. Нямахме кой знае какво развитие, но устните ѝ още тръпнеха от изпепеляващата му целувка. Джордж ѝ въздействаше по вълшебен начин, беше невероятно сексапилен и опитен мъж.

Малко по-късно той ѝ се обади, за да ѝ благодари за прекрасната вечер. Предложи ѝ да излязат в събота извън града за глътка чист въздух. Изглежда, имаше предвид да отидат в Кънектикът.

— Мога да те върна за вечеря, ако искаш, ако имаш работа през уикенда.

Стана ѝ приятно, че я бе слушал внимателно какво му разказа за работата си. Предложението му прозвуча толкова мило, че нямаше сили да му откаже. Уговориха се да я вземе в девет в събота сутринта и накрая ѝ поръча да си вземе и топли дрехи.

Седмицата отлетя, а той така и не излезе от мислите ѝ. Обаждаше ѝ се по няколко пъти — или рано сутрин, едва отворил очи, или късно вечер. Денем ѝ изпращаше забавни съобщения, които я размиваха. Казваше ѝ, че не може да спре да мисли за нея. Не спомена нито дума на Морган в офиса, нито пък тя го попита нещо. От самото начало ясно бе показал, че разграничава личния от служебния си живот и никога не го обсъждаше. Държеше на дискретността.

В събота сутринта пристигна точно в уречения час да вземе Клер. Тя го очакваше с палто от овча кожа в естествен цвят, красиви ботуши, джинси и дебел пуловер, а русата ѝ коса се спускаше свободно по гърба ѝ и така изглеждаше като момиче. С изненада установи, че я кара към Ню Джърси, а не към Кънектикът, както очакваше, но знаеше, че и в тази посока има живописни малки селца, а вероятно и приятни

ресторантчета, където да обядват. Но половин час по-късно се озоваха на летище „Титърбъро“ и той насочи ферарито си към един огромен самолет. Тя погледна стреснато към него, после към Джордж и за момент отново я завладя страх. Къде ли я отвеждаше?

— Реших, че е добра идея да отскочим до Върмонт само за днес. — Наведе се към нея и я целуна. — Има чудно красиви места за разходка и заведения, където може да обядваме. Ще се върнем следобед. — Тя тръгна смаяна нагоре по стълбичката към самолета, където я очакваха стюардеса и член на екипажа. Тъкмо се настаниха в големите удобни столове и капитанът и помощникът му получиха разрешение за излитане. Малко след излитането стюардесата им сервира закуска.

— Добре ли си? — мило попита Джордж и отново се наведе към нея, за да я целуне. Закуската беше вкусна — бъркани яйца, кексчета с боровинки и капучино за нея, и вафли, бекон и черно кафе за него. Краткият полет до Нова Англия премина в разговори и след час и половина кацнаха във Върмонт, на писта край малко селце. Джордж ѝ обясни, че го открил предишната година, когато карал ски в района. Цялата местност бе потънала в червени, оранжеви и жълти есенни багри. Пилотът бе наел кола, която ги очакваше при приземяването, за да могат да обиколят околността и да бъдат насаме. След като се отдалечиха от летището, Джордж спря, за да я целуне страстно, тя му отвърна и след миг усети ръката му от вътрешната страна на бедрото си. И единственото, за което си мислеше, докато той я целуваше, бе, че иска още и още. Усещаше, че страстта му се разпалва.

— Ти ме подлудяваш — с дрезгав от вълнение глас каза той и ѝ се усмихна.

— Ти също — прошепна тя и потеглиха отново, за да не стигат докрай в колата. След малко и двамата се разсмяха, като си представиха как изглеждат отстрани.

— Караш ме да се чувствам отново като хлапак, и то невъзпитан. Съжалявам, Клер. — Тя обаче не съжаляваше. Все повече ѝ харесваше да е с него.

Той паркира в края на гората, близо до езерце с лебеди. Излязоха да се поразходят наоколо. Беше мразовито. Тук, в Нова Англия, есента вече бе настъпила, за разлика от Ню Йорк.

Стигнаха до кокетна планинска хижа и влязоха да обядват. Похапнаха, затоплиха се и се отпуснаха приятно. Джордж погледна часовника си.

— Мисля, че е време да се връщаме, ако държиш да се прибереш в Ню Йорк тази вечер. — Той ѝ хвърли закачлив поглед, после се престори на малък разбойник. — Или пък... бихме могли да останем тук. Не че е наложително, не съм планирал нищо, но така и така сме дошли. Ще бъде жалко да си тръгнем толкова скоро. От теб зависи, Клер. Ти си шефът. Ще направя каквото ти поискаш. — Беше едва втората им среща и тя реши да бъде разумна. Не ѝ се искаше погрешно да я вземе за лекомислена. Няколко минути тя не отговори, колебаеше се, чудеше се кое е правилното решение. После го погледна право в очите и докато той държеше ръката ѝ, му прошепна:

— Нека останем. — Той притвори очи за миг, сякаш не можеше да повярва на щастието си, отвори ги и се вгледа в нея.

— Обичам те, Клер. Знам, че изглежда налудничаво да го казвам толкова скоро, но усещам, че това е съдба. — Тя също бе започнала да се чувства по този начин. Забрави за притесненията си и се остави на неистовото желание да бъде с него. Джордж отиде да резервира стая, обади се на екипажа и им каза къде да пренощуват. После, въодушевени като деца, те се втурнаха към местния магазин да си купят четки за зъби и още неща, нужни за през нощта. Никой от двамата не бе очаквал, че ще пренощуват във Върмонт. Той не се опита да я съблазнява, предпочете да остави на нея решението, за да я накара да се чувства спокойна, да не се страхува от настойчивостта му. Все така трескаво се върнаха в странноприемницата и се качиха в стаята си — малка очарователна стаичка с камина и тапети на цветчета. Имаше голямо старовремско легло с четири колони и пухен юрган.

Джордж и Клер едва смогнаха да свалят дрехите си и телата им се вплетоха, целуваха се неистово, докато стигнаха до голямото легло, и се впуснаха във вихрените си страсти. Това бе най-емоционалният секс, който Клер някога бе правила, секс от желание, копнеж, от отчаян глад един за друг.

— Търсих те цял живот — шептеше той, докато я целуваше. Любиха се отново и отново, после тя го прегърна нежно и той заспа на гърдите ѝ. Потъна в спокойния сън на удовлетворен, щастлив мъж. По-

рано вечерта Клер бе пратила съобщение на Морган, че няма да се прибира, защото е във Върмонт за уикенда и всичко е наред.

Сутринта се любиха отново и с нежелание се приготвиха да си тръгват. Стояха до леглото един срещу друг и не им се искаше да напускат стаичката, която се превърна в светилище на страстта им. Тук се роди любовта им, тук започна съвместният им живот и двамата знаеха, че никога няма да го забравят.

Върнаха се в Ню Йорк късно следобед и преди да кацнат на летище „Титърбъро“, Джордж я целуна и прошепна:

— Благодаря ти, че се появи в живота ми.

— Обичам те — нежно му отвърна тя, щастлива от доказателствата, които бе получила предишната нощ.

— Това е само началото — увери я той, когато прелитаха над светлините на града. Отгоре всичко изглеждаше красиво, сякаш го виждаше през други очи. Няколко минути по-късно самолетът се приземи меко. Не пуснаха ръцете си. И Клер осъзна, че иска или не, за нея започваше съвсем нов живот.

[1] Жабата (фр.). — Б.пр. ↑

8

Алекс и Саша прекарваха заедно всяка свободна минута, макар че работният им график не го позволяваше толкова често, колкото на тях им се искаше. Срещаха се за обяд в кафенето, организираха си среднощни разговори на чаша кафе, когато смените им съвпадаха, и излизаха на вечеря в почивните дни. На този етап отношенията им вървяха добре, дори намериха време да отидат на кино и се поздравиха, че са останали будни. И ако вечеря навън се броеше за среща, значи вече бяха стигнали пета или шеста.

Двамата бяха на мнение, че е най-добре да оставят нещата на собствения им ход. Нямахше закъде да бързат. Искаха добре да се опознаят, да са наясно кой е човекът отсреща.

След завръщането си от Дубай Валентина взе да подпитва за Алекс и Саша й призна, че двамата често се виждат напоследък.

— Това означава, че се чукате, предполагам? — изтърси Валентина и накара сестра си да изстене от негодувание.

— Не можеш ли да го кажеш малко по-деликатно? И аз използвам вулгарни изрази, когато си сритам палеца на крака или когато ми отменят почивния ден, но не смятам, че може да заместват „правя любов“?

— Не бъди чак такава пуританка — сопна се Валентина, която нямаше големи задръжки.

— Все пак отговорът на въпроса ти е „не“, не го правим. Не искаме да избързваме.

— Да не е гей? — смаяна и определено разочарована, попита Валентина.

— Не, естествено. Просто държим да се опознаем.

— И откога излизате?

— Не знам точно. От около две седмици. Зависи откъде започваш броенето.

— Ти не си в ред.

— Не искаме да правим грешки — убедено изтъкна Саша, макар да знаеше, че сестра ѝ, която не се помайваше с мъжете, не можеше да проумее позицията ѝ.

— И какво, ако сгрешите? Слагате точката и отминавате. Глупаво е да очакваш, че той ще е единственият мъж в живота ти.

— Може би за мен има значение, за него също. — Саша изпитваше уважение към Алекс, защото споделяше мнението ѝ по този въпрос.

— О, за бога! — завъртя очи Валентина. — Откога не си била с мъж?

— Не е твоя работа — озъби се Саша. Но знаеше, че сестра ѝ е права — беше минало много по-дълго време, отколкото ѝ се искаше да признае. Алекс беше нова звезда на хоризонта, но всичко с времето си. — А ти кога ще ме запознаеш с Жан-Пиер? — побърза да смени темата тя. Разговорът се водеше в апартамента на Валентина в Трайбека, където Саша се отби, защото имаше почивен ден.

— След десет минути — ухили се Валентина. — Каза, че ще мине, и иска да се запознае с теб. Довечера заминава за Париж. Ще се срещнем там след около седмица, когато отида за фотосесията за френския „Вог“.

Докато ѝ разказваше как са минали снимките в Токио, на вратата се позвъни. Валентина отвори и след минута в хола влезе Жан-Пиер. Държеше се като у дома си. Беше висок, въздър мъж с прошарена коса и пронизателни черни очи. Ако Саша го бе срещнала на улицата, би си помислила, че има подла физиономия, но сега, нахилен до уши, той се спусна да я прегърне, разцелува я по двете бузи като голям мечок. Като стръвен мечок, който не би се поколебал да изяде малките си. Усмивката му бе широка, но в очите му проблясваха свирепи пламъчета.

— Нямах търпение да се запозная с теб — на вид искрено я увери той. — Красивата млада лекарка, която изражда бебета. Родителите ти сигурно са много горди.

— Не бих казала — усмихна се Саша. — Майка ни предпочиташе да стана адвокат. Според нея професията ми е прекалено мърлява. А баща ни се гордее повече с Валентина. Втората му съпруга също беше модел.

В отговор той махна с ръка, в смисъл че не трябва да им обръщат внимание, после прегърна Валентина през кръста и я целуна. Сестра ѝ бе облякла къса черна кожена пола, която едва скриваше бикините ѝ, и черни велурени ботуши, стигащи над коленете, на висок ток. Саша си помисли, че така изглежда като героиня от садо-мазо филм, но Жан-Пиер явно одобряваше тоалета ѝ и плъзна ръка по полата. Жестът му не изненада Саша. Беше свикнала да вижда такъв тип мъже около сестра си. Ако Алекс си позволеше с нея това пред хора, би му цапнала един. Мисълта, че още не се бе осмелил да интимничи дори когато бяха насаме, я накара да се усмихне. Неговата деликатност ѝ допаднаше.

— Много съм влюбен в сестра ти — призна Жан-Пиер със замечтан поглед. — Прекрасна е и ме прави страшно щастлив. — Саша се опита да си представи какво точно означава това. — Не съм се чувствал така от младежките си години.

Явно е заради виаграта, помисли си тя. Не че имаше значение, все пак човекът изглеждаше малко по-почтен от обичайните завоевания на сестра ѝ. Носеше строг делови костюм и тъмна вратовръзка от „Дермес“, пък и беше една идея по-млад от последния ѝ любим. Въпреки това у него се долавяше някаква твърдост, която я притесняваше. Инстинктът ѝ подсказваше, че е опасно да му противоречиш. А Валентина, изглежда, все още не беше наясно с какво се занимава.

— Бизнесът ви в Щатите ли е? — пусна стръв Саша, но той бе прекалено хитър и не клъвна.

— Правя бизнес по целия свят. Бездруго вече е като едно село. Със сестра ти отскочихме до Дубай миналата седмица, а след две седмици летим за Маракеш на кратка ваканция.

— Звучи много приятно. — Саша се опита да го каже искрено, но не можеше да се отърси от страха, който този човек предизвикваше у нея. Погледът му бе като рентген. Някак си не можеше да му вярва. Не беше казал, нито направил нищо нередно, но нещо я смуцаваше.

Поприказваха известно време на дивана в хола на Валентина и не след дълго Саша стана и обяви, че се налага да си тръгва. Имаше среща с Алекс в нейния апартамент. Момичетата щяха да са навън и тя му обеща да му приготви вечеря, като го предупреди, че може би ще

съжалява за решението си. Той я бе уверил, че не се плаши така лесно, а тя го обяви за изключително смел мъж.

Жан-Пиер отново я прегърна и разцелува на сбогуване, което накара Валентина да засияе от щастие, защото бе сигурна, че сестра ѝ е очарована от него. Ала това беше далеч от истината. Саша не можеше да определи точно какъв е проблемът, но беше сигурна, че нещо не е както трябва. Единственото ѝ успокоение бе, че Валентина така и нямаше да разбере, защото той щеше да се изпари от живота ѝ много преди това. С каквото и да се занимаваше, според нея добре се справяше и ако беше нещо незаконно, едва ли би се оставил да го хванат.

Взе метрото към Хеле Кичън и Алекс пристигна в мезонета няколко минути след нея, прегърнал огромен плик с продукти, както се бяха уговорили. Вгледа се в нея внимателно, след като се целунаха на вратата, и я попита дали всичко е наред. Стори му се някак притеснена.

— Ами да. Току-що се запознах с гаджето на сестра ми. Нещо ме притеснява в този човек. Не мога да кажа какво. Нейните връзки са все такива. После разбираме, че се занимават с какво ли не — от хероин до търговия с деца. Този изглеждаше малко по-свестен, може би по-лъснат, но не съм виждала друг човек с по-подли очи от неговите. Добрата новина е, че мъжете не се задържат край нея за дълго, макар че сестра ми е полудяла по него. Но и това нищо означава.

— Не мога да проумея как е възможно две близначки да са толкова различни по характер — заяви той с видимо облекчение, докато вадеше продуктите.

— Странно е, наистина — съгласи се Саша. — Но колкото и да е откачена, колкото и лош да е изборът ѝ за мъже, аз си я обичам. — Алекс разбираше чувствата ѝ, уважаваше ги и внимаваше как се изразява.

Двамата се заловиха да приготвят вечерята, щастливи, че са сами и апартаментът е на тяхно разположение.

Клер продължаваше да държи в тайна връзката си с Джордж. Бе споделила единствено с Морган. Отношенията им се развиваха бурно. Следващия уикенд се канеха да отидат със самолета му до Палм Бийч.

Изведнъж им хрумнаха хиляди идеи и всичките бяха прекрасни. Джордж искаше да я заведе на „Суперкупата“, където ходеше всяка година, на Световната серия по бейзбол, на ски в Куршувел и Межев, в Аспен, Сън Вали, Карибите и в Южна Франция през лятото. Обещаваше ѝ да правят какво ли не заедно, но най-много от всичко искаше да прекара живота си с нея в леглото. Клер напълно загуби ума си по него, колкото и да се опитваше да остане здраво стъпила на земята. Всеки път щом седнеше на чертожната дъска вкъщи или в офиса, мислите ѝ се връщаха към него, прекрасното му голо тяло изникваше пред очите ѝ. Дори му бе направила графика, която скри в чекмеджето си в офиса. А той не спираше да ѝ повтаря, че вътрешното чувство му подсказва, че любовта им е истинска. И колкото и да отричаше и да не ѝ се искаше да повярва, тя знаеше, че е вярно. Това бе истината. Просто не бе очаквала да се появи в живота ѝ толкова скоро. Понякога се чудеше дали навремето и майка се е чувствала така, когато е срещнала баща ѝ и го е последвала в Сан Франциско. Клер си даваше сметка, че при нея е различно. Джордж беше легенда на Уолстрийт, блестящ бизнесмен. Хората казваха, че е като цар Мидас — всичко, до което се докоснеше, превръщаше в злато. Затова беше сигурна, че никога не би я накарал да се откаже от кариерата си.

Изведнъж я завладяха мисли, каквито преди не ѝ бяха минавали дори — за женитба и деца. Той чудодейно разкри нови хоризонти в кътчетата на сърцето и, дълго останали заключени. Все пак беше прекалено рано да мисли за тези неща или да прави промени в живота си. Само осъзнаваше, че е лудо влюбена в него.

През следващия уикенд я заведе във Флорида, прекараха нощта в Маями, а следващата нощ в Палм Бийч и се забавляваха дори повече, отколкото във Върмонт. С всеки изминал ден се опознаваха все по-добре. Той не обичаше да говори за детството си, но Клер най-после се осмели да му разкаже за депресиите на баща си, за майка си, която изоставила кариерата си заради него. Това му помогна да проумее отчаяните ѝ опити да остане независима и да запази работата си. Разбра, че тя не би се оставила да зависи от мъж, дори от него. Джордж прие позицията ѝ.

В Маями той нае яхта за деня. Покараха водни ски, обиколиха околността и се храниха в най-добрите ресторанти. Накара Клер да се чувства като принцеса от приказките.

— Какво става с Клер? — попита Саша Морган в събота сутринта, докато приготвяше кафето в кухнята. Двете бяха сами, Аби още спеше. Напоследък оставаше до късно на компютъра, за да работи по новата си пиеса. — Постоянно закъснява, често излиза, а през уикендите изобщо не се прибира — сподели учудването си тя. Морган замълча за момент, защото не знаеше какво да каже. Без да е чула подробности, беше уверена, че приятелката ѝ е с Джордж през уикендите.

— Има си човек — кратко съобщи Морган.

— Така ли? Нищо не е споменавала пред мен. Знаеш ли кой е? — не спираше да любопитства Саша.

Морган кимна и се опита да овладее притеснението си.

— Джордж.

На Саша ѝ трябваше около минута, за да проумее за кой Джордж става дума, и невъздържано облеци очи.

— Твоят шеф? — Морган кимна. — Как така?

— С Клер веднъж вечеряхме в ресторанта на Макс. Джордж се оказа там и дойде на нашата маса. Запознах ги. А останалото, както се казва, е история. Оттогава съвсем хлътнаха един по друг. Виждат се отскоро, но връзката върви много бурно. — Морган бе забелязала, че Клер не е на себе си, и само се молеше любовта им да продължи, макар че вътрешният ѝ глас подсказваше друго. Джордж бе загадка и бе трудно да се предвидят действията му.

— Сигурна ли си, че той наистина я обича? — попита Саша.

— Не съм. Възможно е. Все някога ще се отдаде на една жена и тя може да се окаже нашата Клер. Известен е с кратките си авантюри, но от оскъдната информация, която имам от нея, мога да кажа, че досега не е бил така увлечен.

— Ихаа! — възкликна Саша. — И къде са този уикенд?

— Във Флорида, мисля. Заминаха с личния му самолет.

— За нея ще е страхотно, ако се получи. — Морган се усмихна на думите ѝ и се помоли това да стане.

— А при теб как вървят нещата? — попита Морган, когато и двете се настаниха на масата с чаши кафе. — Как са отношенията с доктора?

— Добре. Бавно, но сигурно. Никой от нас не иска да предприема прибързани ходове и да провали нещата.

— Звучи обнадеждаващо.

— Засега ни върши работа. — Саша остана в кухнята, а Морган отиде да се облече. Щеше да отиде в ресторанта, за да помогне на Макс със счетоводните документи.

Вече всички момичета от апартамента можеха да се похвалят с вълнуващи преживявания. Три от тях имаха връзки с интересни, сериозни мъже. Единствената гнила ябълка в чувала беше Иван и Саша искрено се надяваше Аби да успее да се отърве от него в най-скоро време.

През един октомврийски ден Морган преглеждаше счетоводните отчети, за да се подготви за предстоящата презентация. След няколко минути осъзна, че са ѝ дали грешни документи. Обади се в отдела и съобщи за объркването. Докато чакаше служителя да ги вземе, нещо привлече вниманието ѝ в баланса. Странно защо по тази сметка беше постъпил банков превод на стойност сто хиляди долара, а също бяха изтеглени двайсет хиляди. Забеляза, че след около седмица двайсетте хиляди бяха върнати с неясно основание, а стоте хиляди бяха препратени по правилната сметка. Не можеше да си обясни тези операции. Помисли си, че може би е корекция на счетоводна грешка. Накрая балансът излизаше, но Морган не можеше да се начуди какво беше това прехвърляне на суми от едно място на друго. Реши да уведоми Джордж, макар че сумите излизаха точно и може би щеше да е излишно. Все пак беше странно. Въпреки че през фирмата минаваха големи суми, Джордж имаше силна памет за цифри и следеше всяко движение по документите, затова си помисли, че най-вероятно той знае за тази операция и сам е изискал корекцията. Нямахше причина за тревога, защото не липсваха суми, но не намираше логично обяснение.

И за да е подготвена, в случай че този въпрос изникнеше покъсно, тя копира документите, преди да ги вземат, и ги заключи в чекмеджето на бюрото си. После се залови с работата си за следващия ден и забрави за тази история. Имаха няколко нови клиенти и те погълнаха цялото ѝ внимание.

Джордж изглеждаше в необичайно добро настроение и макар да не спомена нищо пред Морган, тя разбра, че е влюбен до уши в Клер. Никога преди не го бе виждала толкова щастлив, а и Клер цялата сияеше. Дори вече не се оплакваше от шефа си.

Саша също беше много щастлива. Бе все така заета, но ведра и доволна от живота. Двамата с Алекс често идваха в апартамента, видимо увлечени един по друг. Поне веднъж седмично вечеряха в ресторанта на Макс. Двамата мъже се сприятелиха и в неделя се

залавяха с приготвянето на традиционната вечеря — Макс в ролята на главен готвач, Алекс — на помощник-готвач, готов да получи ценни съвети в кухнята. Младият лекар идеално се вписа в малкото им импровизирано семейство и всички се надяваха да се задържи, макар че още беше прекалено рано за прогнози.

Единственото изключение в щастливата компания беше Аби. Виждаше се, че е дълбоко нещастна заради номерата, с които непрестанно я измъчваше Иван. Ту беше болен, ту имаше мигрена или го болеше гърбът от местенето на декорите, или имаше срещи със спонсори и счетоводители, или четеше нови пиеси, или пък беше изтощен от четенето на нови пиеси, често батерията на телефона му падаше, дори го губеше един-два пъти седмично, в краен случай се озоваваше на място без покритие на мрежата. Беше неуловим като живак на пода. Аби не се отказваше да го търси и се примиряваше с абсурдните му извинения. А Дафни все по-често се навърташе наоколо под предлог, че трябва да учи занаята. Баща ѝ като че ли не изгаряше от желание да се запознае с Иван и все отлагаше срещата им заради внезапните си командировки, така че банковата им сметка си оставаше празна и финансовото им състояние вече беше катастрофално.

Аби продължаваше всеотдайно да рисува декори и да чисти театъра, но не получаваше помощ от Дафни, защото, както ѝ обясни Иван, тя страдала от астма, не можела да диша вредни изпарения, а и баща ѝ щял много да се ядоса. И така Аби си остана негова робиня, а Дафни взе ролята на принцесата. Търпението на Аби беше на предела. Не ѝ харесваше, че я отбягва. Винаги имаше сериозна причина да не идва в апартамента ѝ, а и постоянно умираше за сън, така че не я канеше да остане при него. Най-сетне тя осъзна абсурдната ситуация и бе принудена да признае, че Иван е един изпечен лъжец.

Един ден, когато Аби попита Дафни как е баща ѝ, който много пътувал напоследък, момичето я погледна недоумяващо и обясни, че той е починал преди две години. Това бе капката, която преля чашата. Аби си замълча, но реши да изчака Иван, който пристигна в театъра чак вечерта и се затвори в кабинета си с Дафни да обсъждат пиесата ѝ. Момичето излезе след около час зачервено и разрошено. Аби тихо се вмъкна в стаята, за да се изяснят. Прекалено дълго се бе оставила да я правят на глупачка.

Завари го да закопчава колана си и не беше нужно да е гений, за да проумее какво става. Опита се да не мисли за изневярата, но сълзи напиреха в очите ѝ.

— Къде беше днес следобед? — едва събра сили да попита тя. — На среща с бащата на Дафни, предполагам?

— Да, точно така — сериозно отвърна Иван и открито я погледна в очите. — Има нужда от още малко време да помисли.

— Трябва да е било доста трудно да осъществиш тази среща — с иронично съчувствие каза тя. Ръцете ѝ трепереха, но се постара той да не забележи.

— Нищо подобно. Човекът е много мил и ми е благодарен за това, което правя за дъщеря му.

— Интересно, как успя да минеш в отвъдното? — продължи играта тя.

— Какви ги говориш?

— Ами баща ѝ е покойник от две години. Поне да я беше попитал, преди да лъжеш. Поставяш се в глупава ситуация. Дори нещо повече, държиш се като долна отрепка, каквато всъщност си. Имаш връзка с нея и много добре знам това.

— Тя ли ти каза? — пребледня той.

— Не, току-що ти го направи. Разбрах го още първия път, когато момичето се появи тук. Взе да ѝ разправяш същите измишльотини, които ми говореше някога на мен — за таланта ми, че ще поставяш пиесите ми. Нейните пиеси също никога няма да видят бял свят. И защо искаше да съм тук, когато вече имаш нея? За да мия пода и да ти рисувам декорите ли? И защо бяха всички тези лъжи, че си зает, че си изморен, че те боли глава, че нямаш батерия и други глупости? Знаеш ли какво? Писна ми. Не ми пука кого чукаш, нито кого лъжеш. Три години си затварях очите, ушите и разума, защото те обичах и ти вярвах. Вече нито те обичам, нито ти вярвам и някой ден тя също ще разбере що за стока си. Върви си намери някоя друга блондинка да ти прави свирки в офиса, и изобщо върви на майната си. Толкова си жалък. Ти наистина си точно такъв, за какъвто те мислят хората — жалък, нахален негодник. Приключих с теб. Остани си с Дафни, с пиесите ѝ, с всичките си лъжи и тъпи номера, и си ги заври отзад. И късмет във финансовата подкрепа от мъртвия ѝ баща, който ти е много благодарен. Върви на майната си, Иван Джоунс — бясно се озъби тя,

отвори врата със замах и я трясна след себе си. Не беше се чувствала толкова добре от месеци. Докато прекосяваше сцената, за да излезе от театъра, забеляза, че Дафни стои зад декорите.

— Чао, Дафни — помаха ѝ Аби.

— Тръгваш ли си? — изненадана попита Дафни.

— Точно така. Тръгвам си.

— А кой ще изчисти театъра преди представлението тази вечер?
— попита момичето, притеснено от странната усмивка на Аби.

— Ти. Тук не можеш само да се забавляваш и да правиш свирки, не знаеше ли? Трябва и да порботиш. Приятно прекарване.

Иван бе влязъл в салона и я гледаше онемял, невярващ на ушите си. Явно се беше подготвил да държи и двете момичета в паралелна връзка. И в този момент Аби осъзна, че трябва да е била напълно откачена, за да обича мъж като него и да вярва на лъжите му.

— Не можеш да си тръгнеш — изстена той с примаял глас, сякаш бе смъртно ранен.

— Мога, и още как.

— Ще започнеш да се продаваш като родителите си, ще пишеш боклуци до края на живота си — мрачно пророкува той.

— Може би — тросна се тя с искрящи от гняв очи, — но поне няма да съм гладуваща неудачница на четиридесет и шест и няма да чакам хората да ме влачат на гърба си. Вземи да пораснеш най-после, Иване, намери си нормална работа. Нямаш пари, а и робите ти са на свършване. — Дафни наблюдаваше напрегнато случващото се и току поглеждаше притеснено към Иван.

— Аз няма да чистя театъра — заяви тя, след като Аби си грабна чантата и тръгна да излиза. — Ти обеща, че ще поставиш пиесата ми — през сълзи изхленчи и в този момент Аби трясна вратата.

— Ще се наложи — сопна ѝ се Иван.

— Майната ти — озъби му се Дафни и тръгна след Аби, и така си спести няколко години разочарования и сълзи.

Аби буквално летеше от ярост към апартамента си. Адреналинът още бушуваше във вените ѝ и тя не усещаше, нито се интересуваше, че сълзи се стичат по лицето ѝ. Когато Дафни се появи на сцената, си бе дала сметка, че никога не е имала Иван, че той просто я е използвал и че не си заслужаваше загубеното време. Беше се държала като истинска глупачка.

Изкачи стълбите до четвъртия етаж на един дъх. Когато влетя в мезонета, всички си бяха вкъщи. Изглеждаше като обезумяла с разхвърчана във всички посоки коса и омазано от сълзи лице.

— Какво се е случило? — скочи Саша, притеснена от вида ѝ.

— Току-що казах на Иван да върви на майната си — обяви тържествено тя. — Най-последно проумях, че ме лъже с Дафни, и просто не мога повече да търпя номерата му. Лъгал ме е през цялото време. Край. Дотук бях.

Цялата стая гръмна от радостните възгласи на момичетата, които скочиха и се хвърлиха да я прегръщат. Аби знаеше, че ще тъгува за хубавите минали моменти, но вече бе на двайсет и девет и не можеше да позволи на непочтени типове като Иван да си играят с нея. Трябваше да започне отначало и следващия път да стъпи здраво на земята. Трябваше да работи с хора, които държат на думата си.

Напоследък се бе върнала към писателската дейност и усилено работеше върху романа си. Бе започнала да осъзнава, че експерименталният стил, който бе подхванала заради него, задушаваше собствения ѝ глас. Вече не беше марионетката на Иван и нямаше да позволи на никого да унищожават таланта ѝ. Единственото ѝ желание сега бе да пише, да следва пътя си и да се постарее да забрави зловещата си връзка. Бе пропиляла цели три години от живота си и в личен, и в професионален план.

— Как съм могла да бъда толкова глупава? — питаше тя трите си приятелки. — Вие се опитвахте да ми подскажете, но все не ви вярвах. Предпочитах да вярвам на него.

— Той е умен тип — призна Морган и неволно го оприличи на Распутин. — Знае как да баламосва наивните и лековерни жени, да ги накара да се влюбват в него, но всичко е вятър и мъгла, като във „Вълшебникът от Оз“

— А аз съм баламата с червените обувчици. Сега какво да кажа на родителите си? Че съм хвърлила на вятъра три години от живота си? — Истината лъсна пред нея и я ужаси. Но поне бе успяла да я проумее.

— Те знаят за какво става дума и са те чакали да се осъзнаеш. Сигурна съм, че ще се зарадват на новината — мило я успокои Клер и я прегърна.

— Мисля, че и Дафни го разкара. Видях я да излиза от театъра след мен. Но винаги ще се намерят други Абита и Дафните, готови да

му вярват и да му слугуват.

— Все някога ще остане сам. Всъщност вече е сам. А на четиридесет и шест не е чак толкова привлекателен и убедителен като на четиридесет и три, когато ти го срещна — изтъкна Морган.

Четирите вечеряха заедно и продължиха да обсъждат случилото се. Все едно Аби имаше три сестри, които ѝ се притекоха на помощ в тежък момент. Щеше да се обади и на родителите си, но още не беше готова. Пийнаха повече вино и си легнаха рано. Аби не знаеше какво я очаква от тук нататък. Щеше да се прибере вкъщи за Деня на благодарността, както винаги, но дотогава възнамеряваше да продължи да пише романа си. Имаше нужда да си възвърне собствените мисли и да зачеркне Иван от живота си.

Тя изчака няколко дни и се обади на майка си, за да ѝ съобщи за промяната. Джоан Уилямс не само не се ядоса, но дори посрещна новината с облекчение.

— Знаехме, че не е за теб, но трябваше сама да го проумееш — мило ѝ каза тя.

— Ще ми се да го бях направила по-рано. Три години. Каква загуба — изстена Аби.

— Сигурна съм, че си научила нещо от този период и това ще проличи в работата ти — увери я майка ѝ. Тя вярваше в дъщеря си, в таланта и в прозорливостта ѝ. Иван не можеше да ѝ ги отнеме. За своя изненада Аби откри, че майка ѝ е права. Яростта, която изпитваше към Иван, направи писането ѝ по-изразително, по-въздействащо и по-искрено от всякога. Бурните емоции сякаш я възпламениха и тя започна да твори така, както не бе го правила от години. Стоеше си в апартамента и пишеше ли пишеше, докато другите ходеха на работа, излизаха по срещи. Беше създадена за това и изливаше беса си върху хартията. Това бе нейният начин да изтръгне Иван от мислите си и от живота си завинаги. И щеше да е нейното изцеление.

10

Клер живееше като в приказка и майка ѝ веднага долови промяната в тона ѝ. Отначало помисли, че се дължи на някакъв професионален успех. Изобщо не ѝ дойде наум, че може да е заради мъж. Дъщеря ѝ не излизаше по срещи, практически нямаше интимен живот и майка ѝ не си и помисли, че може да е влюбена. Не че Клер криеше нещо, просто не ѝ се искаше да разваля магията. Предпочиташе да пази за себе си съкровенията мигове на страстната си връзка, поне на първо време. Все пак след известно колебание реши да разкаже на майка си.

— Кога започна всичко? — изненадана, но щастлива я попита майка ѝ, когато долови трепета в гласа на Клер.

— Преди няколко седмици, почти месец.

— Къде се запознахте? — Макар че изгаряше от любопитство, тя не искаше да проявява излишна настойчивост.

— Той е шефът на Морган.

— Онзи, магьосникът на Уолстрийт ли? — Майка ѝ не успя да скрие смайването си.

— Да.

— Тъпкан е с пари — някак замечтано продължи тя и Клер се изсмя.

— Да, така е. През уикендите ме води във Флорида, във Вермонт със самолета си. — А следващата седмица предстоеше да летят до Бостън, за да присъстват на някакъв коктейл. Обсъждаха и разни други дестинации из Европа. Имаха много планове за бъдещето.

— Звучи направо невероятно, миличка. — Сара се притесняваше за нея, но същевременно се радваше. Не ѝ се искаше някой да разбие сърцето на момичето ѝ. Имаше спомен, че в пресата определяха този мъж като плейбой и нищо чудно, щом е толкова млад и толкова богат. Светът бе в краката му, но дъщеря ѝ — в ръцете му. Надяваше се да е искрен в чувствата си към нея. — Сериозно ли е? — не се стърпя да попита тя.

— Още е много рано да се каже, но така изглежда. Призна ми, че цял живот е чакал мен. — Сара неволно се усмихна, развълнувана от щастието на дъщеря си. Коя жена не би искала да чуе тези думи.

— Това ще преобърне живота ти — замислено рече тя.

— Да, предполагам — отвърна Клер.

— Ще си дойдеш ли за Деня на благодарността? — В главата ѝ изникна една идея.

— Разбира се. — Винаги се прибираше за Деня на благодарността и за Коледа. Не искаше да разочарова родителите си, най-вече майка си. Празникът би бил потискащ без детето ѝ, само в присъствието на депресирания ѝ съпруг, който вече почти не разговаряше с нея.

— Защо не доведеш и Джордж?

— Не знам. Не сме го обсъждали. — Някак си не ѝ се искаше той да вижда потиснатите ѝ родители. Последните няколко години празниците в дома им преминаваха доста вяло, под постоянните мрачни прогнози на баща ѝ за икономическото положение в света. Предпочиташе да не подлага Джордж на подобно изпитание точно сега, макар че все някога щеше да се наложи. Беше се подготвила да го предупреди, че ще се прибере в родния си дом за няколко дни. Щеше да ѝ е неприятно да го остави сам, но нямаше избор.

Когато му съобщи за плановете си, той прие новината с известно облекчение.

— Не се притеснявай. Откровено не понасям празниците. Винаги ме разстройват. Мразя ги от дете. — И нищо чудно, помисли си Клер, когато си загубил родителите си толкова рано и си отраснал само с баба си. Но реши да не коментира. — Обикновено за Деня на благодарността отивам на ски в Аспен, а Коледа и Нова година прекарвам на Карибите. Върви да празнуваш с близките си и не се тревожи. — Явно никак не се разстрои, че не го покани. Не му се искаше да ѝ отказва и да я разочарова. Получи се чудесно и за двамата. Имаше цял месец до Деня на благодарността, но Джордж остана доволен, че се изясниха. Все пак ѝ обеща, че през някой уикенд ще отлетят до Сан Франциско без специален повод, за да се запознае с родителите ѝ.

През повечето време Джордж и Клер не можеха да се наситят един на друг и се виждаха почти всяка вечер. Няколко пъти беше

оставала да пренощува в неговия апартамент в Тръмп Тауър, а той правеше програмата за уикендите. Обичаше да ходят по купони, но беше непреклонен и не искаше да остава в апартамента ѝ, който тя споделяше с приятелките си.

— Стар съм вече за такива преживявания, за ноци сред всичките ти съквартирантки. — Не обичаше да вади на показ личния си живот, държеше на комфорта и предпочиташе да спи в собственото си луксозно легло, по възможност с Клер. Беше ѝ казал, че може да остава при него винаги, когато ѝ се иска. Дори ѝ отдели място в гардероба си, но тя все още не беше се възползвала. Струваше ѝ се прекалено рано. Обикновено си вземаше малка чанта с лични вещи и дрехи за преобличане, после си ги връщаше обратно. Не желаше да изглежда самонадеяна и да започне да се пренася. Уважаваше личното му пространство. Той беше свикнал да живее сам и Клер усещаше, че не бива да се натрапва и да нарушава стереотипа му. Иконом и домашна помощница се грижеха за дома му. Тя все още изпитваше неудобство, когато сутрин ѝ сервираха закуската, но започна да свиква, защото се държаша много мило с нея. А той демонстративно показваше, че тя ще се задържи там за дълго, може би завинаги. Не споменаваше нищо за брак, а тя и не очакваше, нито настояваше, но Джордж не пропускаше случай да ѝ спомене, че тя е жената, за която е мечтал и чакал да срещне цял живот. Дори един ден, докато се разхождаха, я попита колко деца би искала да има и тя откровено му призна.

— Николко. — Отговорът го изненада. — Всъщност никога не съм мислила да имам деца. Струват ми се прекалено голям ангажимент. — Спомените ѝ от детството не бяха особено щастливи. В съзнанието ѝ се бе запечатал образът на вечно недоволния ѝ баща, който бе оставил у нея чувството, че е нежелана. — Предпочитам да наблегна на кариерата си.

— Може да съчетаваш и двете — мило ѝ подсказа той.

— Не съм сигурна дали ще се справя, а не искам да карам децата ми да страдат.

— Едва ли е трудно да гледаш деца, когато имаш средства — напомни ѝ той. — Бихме могли да наемем гледачка. Откровено казано, аз също никога не съм мислил за деца, но откакто те срещнах, съм склонен да се променя. Ако изобщо се реша на такава стъпка, не си представям по-съвършена майка за децата си от теб. — Главата ѝ се

замая от това признание. Не можеше да очаква по-голям комплимент. Всичко се случваше толкова бързо, и то по негово настояване. Клер имаше чувството, че са заедно от година-две, а не едва от месец. Никой не ѝ беше признавал, че я обича, толкова бързо. Понякога я завладяваше паника и тя опитваше да се отдръпне от него, за да не губи почва под краката си. Но всеки път той отгатваше намеренията ѝ и правеше всичко възможно да я привлече бързо към себе си.

Разбираще притесненията ѝ да не пострада кариерата ѝ, ако се обвърже с него, но я уверяваше, че няма да ѝ пречи. Независимо от страховете си тя обожаваше всяка негова дума. Коя жена не би се чувствала така? По няколко пъти на ден ѝ пращаше съобщения и ѝ звънеше по телефона. Уолтър се вбесяваше от това и ѝ поръча с остър тон да предаде на гаджето си да го кара по-кратко. Шефът ѝ бе станал неопишимо груб към нея, особено след като прочете за връзката им във вестниците. Изглежда, не можеше да се примири със случващото се в живота ѝ, не пропускаше случай да подхвърли нещо неприятно по адрес на любимия ѝ и започна да ѝ отправя обвинения, че не се интересува достатъчно от работата си. Тя внимаваше да не влиза в конфликт с него, обясняваше му, че не е прав, защото се издържаше сама и се нуждаеше от парите. Но атмосферата започна да става все по-нетърпима. Джордж правеше всичко възможно през уикендите да я накара да забрави за Уолтър Адамс и старомодните му скучни обувки.

Клер бе пунала още няколко имейла до различни фирми, но все още не бе получила нито едно предложение за работа, така че си оставаше зависима от неприятния си шеф. Спасяваше я единствено любовта на Джордж. Двамата изживяваха нещо като меден месец. Всичко им изглеждаше съвършено и гледаха на живота през розови очила. До този момент не бяха имали никакъв повод за неразбирателство или конфликт и тя се надяваше винаги да е така.

Отношенията между Саша и Алекс също вървяха добре. Прекарваха заедно всяка свободна минута. Пробваха да разместват графиците си, за да съвпадат смените и почивките им. Понякога успяваха и тогава бяха най-щастливи. Ходеха на концерти в центъра „Линкълн“, срещаха се с приятели и излизаха на вечеря с тях. Един уикенд Алекс нае малка платноходка и плаваха до Лонг Айланд. После

отидоха на битака в Хеле Кичън и на открития пазар на Юнион Скуеър, откъдето купиха тикви за болницата по случай Хелуин и се заеха да правят фенери. Две оставиха в сестринската стая на родилното отделение, а няколко наредиха в педиатрията, за да зарадват малчуганите. Тогава Алекс ѝ напомни, че вече са стигнали до двайсетата си среща. И макар че вече нямаше нужда да ги броят, все още не им се бе удавала възможност да прекарат някоя нощ заедно. Подобно на Джордж, и той се чувстваше неудобно да остава в нейния мезонет, когато са там и другите момичета, особено за първата им интимна нощ. А неговото студио бе в пълен безпорядък и изключително малко дори за него, а какво остава за двама. Веднъж Валентина попита сестра си как е сексът с Алекс и когато Саша ѝ каза, че още не са стигнали до този момент, тя направо онемя. Похвали се, че двамата с Жан-Пиер правели секс постоянно, на всяко възможно място, дори в самолета му. Беше убедена, че има някакъв проблем във връзката на сестра ѝ — или Алекс е гей, или не може да го вдига, което Саша прие като грубост и подчерта, че са в пълна хармония с любимия ѝ и нямат никакво намерение да насилват нещата. И тогава, точно преди Хелуин, на Алекс му хрумна една идея.

— Защо не отскочим до някое приятно местенце в Кънектикът или Масачузетс тези дни? И двамата ще сме в почивка през уикенда и бихме могли да се измъкнем от града. — Предложението ѝ се стори примамливо и той побърза да резервира хотел в Олд Сейбрук, по специална препоръка на негов колега, който прекарал там медения си месец.

В петък към полунощ двамата излязоха заедно от болницата и в девет часа на другата сутрин вече се носеха с колата му по магистралата към Кънектикът. Пристигнаха пред малък кокетен хотел на самия бряг. Наоколо се носеше свежото ухание на соления морски въздух, а през прозореца на стаята им долитаха крясъците на чайките. В близост имаше няколко приятни заведения, които решиха да посетят. Хотелчето се управляваше от възрастна двойка, а за почистването викаха на помощ племенницата си. След като се регистрираха, Алекс качи малкия куфар на Саша и излязоха да се поразходят по брега. Когато се прибраха, той страстно я целуна по устните. Вече повече от месец караха само на целувки и сега, намерили усамотение на това романтично място, не криеха намеренията си. Беше се чудил дали ще я

притесни с прибързаното си желание, но тя му се усмихна закачливо и се залови да разкопчава копчетата на ризата му, после свали ципа на панталоните му, а той се зае с нейните дрехи. Достатъчно дълго се бяха държали благоразумно и вече си бяха достатъчно близки — помежду им нямаше тайни, загадки, скрити намерения. Знаеха всичко един за друг, само не познаваха телата си. Бе настъпил моментът, в който Саша искаше да стигне докрай. Без да чакат нито миг повече, двамата се хвърлиха в леглото, което се разскърца издайнически и ги разсмя, но моментално забравиха притеснението си и се отприщи такава страст, която озадачи самите тях. После останаха да лежат задъхани, щастливи и да се наслаждават на телата си. Погледите им се срещаха, усмихваха се и устните им се сливаха в ненаситна целувка.

— Обичам те — нежно промълви той. За пръв път го изричаше с думи, макар че много пъти откакто излизаха заедно, го бе изразявал с поведението си.

— И аз те обичам — засия тя насреца му. Чувстваше, че си принадлежат. Бяха прекосили и последния мост помежду си. — Според сестра ми сме напълно луди да чакаме толкова време, но се радвам, че го направихме.

Дълго останаха да лежат в обятията си. После взеха по един душ, облякоха се и излязоха да обиколят малкото градче. Разходиха се по брега, хванати за ръце, върнаха се в хотела и отново се любиха. Покъсно отидоха да вечерят на свеци в близкото романтично, кокетно ресторантче. Имаха чувството, че изживяват най-щастливия възможен меден месец. Прекараха два дни в свършено блаженство.

На връщане пътуваха смълчани, всеки унесен в собствените си мисли за случилото се този уикенд. От радиото се носеше приятна музика, Саша се наведе и го целуна, а той ѝ отвърна с мила усмивка и му мина през ум, че никога преди не се е чувствал толкова щастлив и спокоен.

— Искаш ли да останеш да преспиш в апартамента ми? — предложи Саша, когато приближиха Ню Йорк. Той се поколеба за момент, но не му се искаше да остава без нея след онова, което преживяха последните два дни.

— Да, искам. — Искаше и нещо друго, но първо трябваше да го обсъди с родителите си.

Извадиха късмет да намерят място за паркиране точно пред сградата и се качиха до четвъртия етаж. Когато влязоха вътре, завариха и трите момичета, Макс, който вече бе приготвил вечерята, Оливър и Грег. Изведнъж потънаха в сърдечната, приятелска атмосфера и им се стори, че се прибират от медения си месец при любящото си семейство. Двамата не бяха вечеряли и добре им дойде онова, което Макс бе заделил за тях. Сипа им и по чаша вино. Морган и Клер все още седяха на масата, а на канапето Аби бе потънала в разговор с Грег. Джордж също бе вечерял с тях, но вече си бе тръгнал, защото на следващия ден му предстоеше важна среща. Тъкмо затова и Клер бе решила да си остане в апартамента, за да му даде възможност да се наспи след вълнуващия уикенд, който бяха прекарвали заедно. Бяха отскочили до Бермуда със самолета му и пренощуваха на яхта, която той бе наел.

— Къде скитяхте двамата цял уикенд? — поинтересува се Макс, докато те се нахвърляха върху печеното. Всички бяха останали възхитени от майсторлъка му. Това ястие бе по стара рецепта на майка му, към което бе добавил картофено пюре и спанак със сметана, а за десерт имаше шоколадово суфле с английски крем.

— Бяхме в Кънектикът — отвърна Алекс с пълна уста и отправи заговорническа усмивка към Саша. Всички разбраха намека и бяха доволни заради тях. В групата нямаше тайни.

По стара традиция останаха дълго да приказват и когато свещите на масата взеха да догарят, всички се чувстваха сити и доволни. Саша помогна да вдигнат съдовете и после двамата с Алекс се оттеглиха в стаята ѝ. След като се любиха, той ѝ призна колко я обича и тя, прималяла от щастие, се притисна към него и го целуна го по бузата.

— И аз те обичам, Алекс — нежно прошепна и само след миг замърка като котка, сгушена в обятията му. Алармата прекъсна блаженството им в шест на следващата сутрин. Двамата бяха в една смяна този ден. Саша взе набързо душ и отиде да приготви закуска. Когато Алекс се появи в кухнята, всичко бе сервирано на масата. Останалите още спяха, но те двамата трябваше да бъдат в болницата в седем и щяха да се освободят чак в десет вечерта.

— Благодаря ти, мила — усмихна ѝ се той. Радваше се, че остана в апартамента, всичко се получи много по-добре, отколкото бе очаквал. Другите приеха присъствието му като нещо естествено, сякаш мястото

му бе точно там. Макс също бе останал. Имаше място за всички, особено ако работните им графици се разминаваха. Саша делеше една баня с Аби, но тя ставаше чак към обяд. — Ти ме върна в колежа.

— Понякога и аз имам това усещане. Мисля си, че бих се чувствала много самотна, ако си наема самостоятелна квартира.

Към седем без петнайсет тихо излязоха от апартамента. Алекс я закара до болницата и паркира в гаража. Двамата влязоха през главния вход, целунаха се и си пожелаха хубав ден. Когато влезе в сестринската стая, Саша се приближи до черната дъска на стената, за да провери има ли започнало раждане, коя пациентка вече е родила, кога и колко общо се намират в отделението.

— Пълна къща — шеговито подхвърли тя на сестрите.

— Точно казано. На Хелюин иммахме шест раждания — две с цезарово сечение и четири нормални. Цяла нощ тук вря и кипя. Извади късмет, че имаше свободен ден. — Тя се усмихна и кимна многозначително. Наистина беше извадила късмет, и то какъв. Истинско сватбено пътешествие. Грабна най-горния картон и тръгна да провери жените, родили предишната нощ.

Тъкмо прегледа и четирите и Алекс се появи, донесе ѝ капучино и веднага се върна в своето отделение.

— Интересно, с какво ли си го заслужила? — закачливо подметна една от сестрите. Беше ги виждала двамата и преди, и нямаше съмнение, че Алекс е захласнат от любов.

— Не ти и трябва да знаеш — отвърна Саша, гузно усмихната, и всички прихнаха.

Алекс звънна на родителите си, за да провери какви са плановете им за Деня на благодарността. Всяка година те организираха в дома си вечеря, на която присъстваше цялото семейство и приятели.

— Бих искал да поканя някого, ако това не ви притеснява — подхвърли той на майка си и тя му припомни, че всички приятели — негови и на брат му Бен — са добре дошли. Алекс не беше канил приятел откакто бе завършил колежа, а още по-малко жена. Саша щеше да е първата, представена на семейството. Бен бе имал връзка в продължение на две години и приятелката му бе присъствала на всички семейни тържества. Но след раздялата им предишното лято той също идваше сам. Сега беше ред на Алекс да раздвижи атмосферата и бе сигурен, че родителите му ще бъдат много развълнувани, но все пак предпочиташе да го обсъди с тях предварително и чак тогава да покани Саша.

— Кого ще ни доведеш? Познаваме ли го? — не сдържа любопитството си майка му.

— Не. Това е жената, с която излизам. Казва се Саша Хартман. Тя също е лекарка в университетската болница. От Атланта е. — Отдавна не беше ѝ предоставял толкова подробна информация.

— Звучи интересно — с нескрита радост отвърна майка му. Хелън Скот обожаваше синовете си и на драго сърце приемаше техните избраници.

— Ще може ли да пренощува у нас, мамо? — попита той, сякаш отново беше малко момче.

— Разбира се. Нали не си мислиш, че ще я пратим на хотел? Вече сте големи хора. Ако искаш, дори я покани в твоята стая. Анджела също оставаше при Бен. Това момиче ще ми липсва. — С толкова много мъже в къщата, майка му винаги бе мечтала за дъщеря, а синовете ѝ все отлагаха женитбата. Така се бе надявала, че Бен ще предложи на приятелката си, но тя не можа да се примири с натовареното му всекидневие на ортопед и реши да сложи край на

връзката. Дори майка му забелязваше, че синът ѝ е прекалено отдаден на професията си и постоянно се ангажира с много пациенти, а това удължаваше работните му часове. Но Хелън му каза, че ще познае истинската партньорка по това, дали проявява разбиране към него, и очевидно Анджеला не беше тази жена. Бен преживя трудно раздялата и дълго време бе затворен в себе си. Едва напоследък започна да излиза по срещи, но засега нямаше сериозна връзка.

Алекс едва дочака края на работното време, за да покани Саша. Бяха се уговорили отново да остане при нея в мезонета.

— Днес разговарях по телефона с майка ми — започна той, докато пътуваха към вкъщи. — Искан да проверя какви са техните планове. Ще дойдеш ли с мен у дома за Деня на благодарността? — попита я той с усмивка и побърза да добави: — Ти ще си първата жена, която ще представя на семейството си. — Тя се наведе и го целуна, развълнувана от признанието му.

А Алекс я увери, че много се гордее с нея и няма търпение да я заведе в дома си. Саша се почувства поласкана и разбра колко много означаваше тази среща за него, а също и за нея.

— Да покания ли и Валентина? — пошегува се тя и го накара да изстене.

— Не съм сигурен, че са готови за нейното присъствие — притеснено смънка той и Саша се разсмя.

— И нашето семейство не е съвсем готово за нея, въпреки че сме роднини — отбеляза Саша. Тя нямаше намерение да се прибира за празника, затова нямаше и какво да обяснява на майка си. Не ѝ се искаше да се разкъсва между родителите си и да прекара деня в отровна атмосфера. Нямаше общ език с втората съпруга на баща си, макар да я намираще приятна, а собствената ѝ майка не бе организирала вечеря за Деня на благодарността от години. Предпочиташе да гостува на приятели и да си спести главоболията. Така че Саша щеше да празнува за пръв път от доста време. Предложението на Алекс да заминат двамата за Чикаго ѝ се стори много примамливо.

— Ще се наложи да си купя някоя рокля — замислено подхвърли тя, когато влизаха в апартамента. — Май нямам подходящ тоалет.

Всъщност можеше и да вземе назаем от приятелките си. Аби беше дребничка, Валентина твърде екстравагантна, но Морган и Клер

носеха нейния размер.

— И баща ми, и брат ми са лекари, така че можеш да се явиш и в болнична униформа с гумени чехли — ухили се Алекс. Чувстваше се на седмото небе, че Саша ще го придружи. Вече имаше план да ѝ покаже любимите си места в Чикаго. Очертаваше се фантастичен уикенд. Вечерта Саша звънна на Оливър, за да го предупреди, че е настъпила промяна в плановете ѝ и няма да присъства на вечерята у тях. Той, разбира се, беше готов да се примири, защото се радваше за нея.

Две седмици преди Деня на благодарността Джордж и Клер преживяха първата криза в отношенията си. Тя трябваше да замине с Уолтър в Орlando и се извини, че няма да придружи Джордж на официалния прием в дома на кмета.

— Но това е абсурдно — кипна той, докато вечеряха в „Ла Бернадин“, най-изискания рибен ресторант в Ню Йорк и поредната негова находка. — Кажи му, че си заета. Не мога да обясня на кмета, че ще присъствам сам, защото ти трябва да продаваш обувки във Флорида. — Тонът му бе презрителен, като че ставаше дума за марокански битпазар.

— Аз пък не мога да кажа на Уолтър да върви да продава сам грозните си обувки, защото съм поканена на вечеря в дома на кмета.

— Тати дори не харесваш обувките, които продавате.

— Точно така, не ги харесвам, но това е работата ми. — Джордж за пръв път налагаше мнението си, явно вечерята беше много важна за него. Кметът и съпругата му бяха негови клиенти и той не желаше да се почувстват засегнати. Само че Клер нямаше никакво намерение да си създава проблеми с шефа си. И без това отношенията им бяха обтегнати, само оставаше да си измисля извинения, а после той да научи истината от вестниците. Постоянно дебнеше дали ще я споменат, за да има мотив да я обвини, че не гледа достатъчно сериозно на работата си. Нямаше да налива допълнително масло в огъня, като му откаже да го придружи на важно търговско изложение, независимо колко незначително изглеждаше то в очите на Джордж.

— Нали не харесваш работата си — напомни ѝ той. — И без това се каниш да напускаш.

— Така е, но не искам да бъда уволнена. Колко и нищожни да ти се виждат, парите ми трябва. Държа да си гледам задълженията.

— Не съм казал такова нещо. Просто ми се вижда смешно да се съобразяваш с онзи дръвник. Остави го сам да продава скапаните си обувки в Орландо.

— Нали затова ми плаща. — Очевидно спорът отиваше в задънена улица и й беше ясно, че всичко ще си дойде на мястото, ако отиде с Джордж, само че не можеше да го направи. Точно това я беше притеснявало от самото начало — че щеше да дойде момент, когато той ще настоява да напусне работата си и тогава щеше да стане напълно зависима от него. А тя бе твърдо решена да не допуска това на толкова ранен етап от връзката им, дори никога. Държеше сама да печели парите си, без значение дали на него му харесва или не. Естествено, предпочиташе да го придружи на приема, но не и с цената на уволнението си, така че нямаше особен избор. Надяваше се в скоро време да си намери по-добра работа, но това нямаше шанс да се случи, ако я уволнят от „Артър Адамс“. Джордж бе наясно с плановете й, просто не му допаднаше нейното решение. Не беше свикнал да му отказват.

След като мълчаливо довършиха вечерята си, той я откара с ферарито до Хеле Кичън и веднага си тръгна. Никога не беше оставал в апартамента й, но и не я покани да отиде с него в жилището му. Беше бесен заради упорството й. На следващия ден Клер се чувстваше потисната заради конфликта им. Седеше на бюрото си, потънала в мрачни мисли, когато на вратата почука куриер и достави огромен букет рози и картичка с надпис: „Съжалявам, че се държах като глупак снощи. Иди в Орландо. Обичам те, Дж.“. Усмивка озари лицето й и веднага му звънна, за да му благодари за разбирането.

— Съжалявам, Клер. Просто бях разочарован. Искях да си с мен, да се изфукам.

— Да знаеш само колко бих искала да съм с теб вместо в Орландо — призна тя и в този миг забеляза, че Уолтър стои на врата и слухти. Клер каза, че трябва да затваря. Нямаше нужда от допълнителни разпавии.

— Е, идваш ли в Орландо, или не? — сопнато попита шефът й.

— Идвам, разбира се.

— Тогава защо са тия цветя?

— Защото ме обича — не се сдържа тя.

— Като гледам, ще вземеш да се омъжиш и ще напуснеш — кисело обобщи той.

— Никъде не съм тръгнала — твърдо заяви тя, — освен към Орландо с теб.

— Хубаво — изръмжа той и излезе от кабинета ѝ. Клер разбираше, че повече от всякога ходи по тънък лед с Уолтър, но по-добре с него, отколкото с Джордж. Олекна ѝ, че бяха преодолели първия си конфликт и че той не я притискаше да изпълнява желанията му.

Вечерта Джордж ѝ каза, че е подготвил изненада за уикенда. Поръча ѝ да си вземе летни дрехи и успя да разпали любопитството ѝ. Той умееше да пази тайни и чак в събота сутринта, когато се качиха на самолета, тя разбра, че заминават за Търкс и Кайкос. Беше наел самостоятелна вила с басейн в най-живописното кътче на острова. Искаше да ѝ се реваншира заради конфликта, който бе предизвикал. Не ѝ се наложи да облича дори летните дрехи, които си бе взела. Прекараха почти целия уикенд голи, повечето време в леглото, излежаваха се край басейна, любиха се в него, после вечеряха в усамотение на верандата.

Два дни след завръщането им тя замина с Уолтър за Орландо. Летяха в икономична класа и отседнаха в „Холидей Ин“, а междувременно Джордж отиде сам на приема на кмета. Клер му звънна веднага щом се настани в хотела.

— Знаеш ли как си ме разглезил? — оплака се тя. — Не мога да ти опиша какво е да пътуваш с най-евтината класа и да спиш в претъпкан хотел след невероятния уикенд, който ми подари. Чувствам се като Пепеляшка след бала. — Сравнението го разсмя, но той не пропусна да се пошегува, че така ѝ се пада, като го е оставила сам. После мило ѝ зашепна колко му липсва и че едва ще изтърпи два дни без нея.

Изложението мина отегчително и изтощително, както винаги, и веднага щом кацнаха, Джордж я заведе на вечеря в „При Макс“. Разказа ѝ за приема, където го сложили да седне между съпругата на кмета и Лейди Гага. Добави, че нищо не можело да замени нейното присъствие, и Клер бе истински поласкана предвид известните личности, които бяха присъствали. Нямаше и следа от предишното му

раздразнение, беше щастлив, че отново е с него в Ню Йорк. След около седмица предстоеше той да замине на ски в Аспен, а тя да лети до Сан Франциско при родителите си за Деня на благодарността. Мисълта, че скоро пак ще трябва да се разделят, макар и за кратко, не ѝ даваше мира. Но пък знаеше, че Джордж няма да бъде самотен и ще се забавлява сред приятели. Ходеше в този ски курорт няколко пъти в годината и беше опитен скиор. Със сигурност щеше да прекара празника много по-приятно от нея.

Във вторник преди Деня на благодарността Джордж организира извънредна празнична вечеря само за тях двамата в апартамента му, за която бе наел кетъринг от „Клуб 21“. Храната, която им сервираха, беше вкусна и много по-добре приготвена от повечето вечери за Деня на благодарността. Пуйката беше сочна, плънката ароматна, гарнитурата бе желе от червени боровинки, картофено пюре, задушени зеленчуци и тиква, за десерт имаше ябълков пай с бита сметана.

— Реших, че ще е добре да си организираме отделно празненство, след като няма да можем да бъдем заедно — мило обясни той на Клер. — Съжалявам, че съм толкова необщителен по празници. Винаги ме разстройват, на Коледа е още по-зле. За мен това е най-неприятният ден в годината. Пробужда всички лоши спомени. Затова предпочитам да го пропусна и да си скъсам задника от каране на ски в Аспен. Но ти много ще ми липсваш — продължи той и я целуна.

След вечеря се озоваха в леглото. Бяха се договорили, че тя няма да остава през нощта при него, защото той тръгваше прекалено рано на следващата сутрин. Щеше да стане към пет, за да може да излезе преди шест. Но не искаше да се разделят, без да се любят.

— Искам да ти дам нещо за спомен, докато си в Сан Франциско — пошегува се той и се постара тя да запомни тази нощ за дълго. Любиха се така страстно, както първия път. Беше изкусен любовник, който имаше на какво да я научи. Беше търпелив и нежен, изучаваше всеки милиметър от тялото ѝ, знаеше как да ѝ достави най-голямо удоволствие, а на моменти се разпалваше от страст, почти до грубост, но с всичко, което правеше, я караше да жадува постоянно ласките му. Любиха се два пъти и след втория път той я погледна в очите и направи едно от най-вълнуващите признания:

— Искам да имам деца от теб някой ден, Клер. Моля те, обещавай ми, че ти ще бъдеш майка на децата ми. — Изрече го толкова сериозно,

че през ум не ѝ мина да му откаже. За пръв път през живота си категорично и искрено прие тази идея. Когато му каза „да“, той я сграбчи в обятията си и се вкопчи в нея като удавник. — Толкова те обичам — прошепна.

За съжаление и на двама им трябваше да се разделят. Джордж я откара до дома ѝ и страстно я целуна пред входа.

— Ще ми липсваш. Добре се грижи за себе си. Ще се видим в неделя.

Тя влезе в сградата и сякаш летеше нагоре по стълбите на крилете на щастието, породено от признанието му. Вече беше два нощес, така че му оставаха само три часа сън. Сигурно щеше да поспи по време на полета до Колорадо. Нейният самолет излиташе в десет и тя също трябваше да стане рано.

Вълненията от вечерта — изисканата вечеря, страстният секс, спонтанната му изповед, не ѝ позволиха да заспи. Не беше ѝ предложил брак, но желанието му да има деца от нея я изненада и разтърси, и разбра, че за пръв път в живота си беше готова на тази стъпка. Знаеше, че би искала този мъж да бъде баща на децата ѝ и че животът ѝ ще бъде свързан с него. Вярваше, че я очаква красиво бъдеще. Джордж беше нейната сбъдната мечта.

Клер и Аби взеха заедно такси до летище „Кенеди“, тъй като полетите им до Сан Франциско и Ел Ей бяха почти по едно и също време. Клер си помисли, че докато тя излети, Джордж вероятно ще е кацнал в Аспен. Не се бяха чували от сутринта. На нея ѝ предстоеше спокоен, дори скучен празник с родителите ѝ. Вече не се срещаше и със старите си приятели, защото се прибираше за кратко, а и бяха минали десет години от завършването на колежа и пътищата им се бяха разделили. Чувстваше се много по-близка със съквартирантките си в Ню Йорк. Понякога случайно се натъкваше на стари съученици в родния си град и с изненада разбираше, че животът им почти не бе се променил. Или бяха женени за първата си училищна любов, или живееха заедно, а много от тях вече имаха и деца. Някои работеха в семейния бизнес, други се бяха захванали със скучни професии. Ако не се броеше светът на високите технологии в Силиконовата долина, нямаше кой знае какви интересни възможности в града. По-предприемчивите ѝ приятели се бяха преместили в Ню Йорк и в Лос Анджелис. За нея също нямаше голямо поле за изява, затова бе доволна, че избра да учи в школата по дизайн в Ню Йорк и после се реши да остане там. Колкото и да тъгуваше по нея, майка ѝ беше щастлива, че Клер има възможност да се установи в големия град и да се развива в този център на модната индустрия. Баща ѝ така и не можа да проумее защо ѝ беше притрябвало да отива толкова далеч, защо не си бе намерила работа в Сан Франциско. Тя вече не се опитваше да му обясни.

През целия път до летището Аби и Клер не спряха да си бърбят. Отдавна не им се беше удавала такава възможност. След раздялата си с Иван Аби се затвори и се отдаде на денонощна работа по романа си. Почувства се някак освободена и отприщи нуждата си да излива мисли на белия лист. С нетърпение очакваше да се види с родителите си, искаше да ги пита за толкова много неща. Винаги бяха ѝ давали добри съвети и сега искаше да обсъди с тях накъде да поеме от тук нататък.

Първата ѝ задача беше да завърши романа си, който вървеше по-добре от очакваното.

Иван се бе обаждал многократно, за да ѝ се извинява за поведението си и да я уверява, че в живота му няма друга жена. Тя спря да отговаря на телефона си и така прекрати неуспешните му опити да пробуди съжаление у нея. Не след дълго той се отказа, защото осъзна, че не може да разчита на съчувствие от нейна страна. А пък Аби беше бясна на себе си, че бе пропиляла толкова време и се бе проявила като пълна глупачка. Отне ѝ години да осъзнае що за непрокопсаник е той, едва не я бе завлякъл в блатото със себе си. Беше се оставила да я използва.

— Ще се видим в неделя — каза Клер на сбогуване и двете се прегърнаха пред терминала. Тя трябваше да се чекира, преди да влезе. И този път беше взела какво ли не и се наложи да носи голям куфар. Аби пък щеше да пътува само с ръчен багаж, затова тръгна направо към гейта. Клер хвърли поглед на телефона си. Нямахше обаждане от Джордж. Вероятно още не беше кацнал. Надяваше времето да не е създавало проблеми. Беше ѝ разказвал, че летището в Аспен е малко рисково. Заради високите планински хребети самолетите правеха рязко снижаване, за да заходят към пистата. Но Клер не се тревожеше особено, защото пилотът му беше много опитен.

До полета на Алекс и Саша за Чикаго оставаха два часа. Тя отдавна се бе приготвила за четиридневното гостуване. Тъй като не беше сигурна какво да облича, взе назаем различни дрехи от Морган и Клер — и изискани, и спортни, и дори делови. Саша все подпитваше Алекс, но той я уверяваше, че за родителите му това е маловажно. По думите му семейството се придържаше към традиционния консервативен стил. Баща му и брат му слагали костюми за Деня на благодарността. Самият той предпочитал блейзър и спортни панталони. Баща му никога не пропускаше вратовръзката, с която приличал на banker. Обяснявал, че не може да се явява небрежно облечен пред пациентите си, докато Бен, който работеше като хирург, носеше съответното работно облекло. Саша също се чувстваше удобно в болничната си униформа, но този път трябваше да прояви чисто женската си същност. Беше си взела и спортни обувки, в случай че отидат на разходка с лодка, защото вече знаеше, че всички в семейството бяха луди по ветроходството. И понеже, според нейните

представи, времето бе прекалено хладно за водни приключения, тя прецени, че ще е по-добре да остане да прави компания на майка му или да се поразходи сама из града. Домът им беше разположен на брега на езерото, но брат му живееше отделно в Уикър Парк Дистрикт, който напомняше на Долен Ню Йорк.

Кацнаха на летище „О’Хеър“ в един часа местно време, което беше час назад от Ню Йорк. Родителите му бяха още на работа и се очакваше да се съберат на вечеря, на която щеше да дойде и брат му. Алекс знаеше, че очакват с голямо любопитство да се запознаят със Саша, но не го спомена, за да не я изнервя допълнително.

Летището беше натоварено по това време на деня и мина цял час, докато пристигне багажът им, и още един, докато се доберат до къщата. Отвори им домашната помощница, която, щом зърна Алекс, се хвърли да го прегърне и погледна през рамото му към Саша с любопитна, мила усмивка. Родният му дом на Лейк Шор Драйв винаги му изглеждаше еднакво, сякаш бе застинал във времето. Елегантната къща в традиционен стил беше пълна с антикварни мебели и материи в топли нюанси, на масата в хола винаги имаше ваза с цветя. Уютната кухня в провинциален стил беше сърцето на дома, където семейството често се събираше. Алекс я разведе да ѝ покаже стаите, накрая стигнаха и до неговата, пълна със спомени от детството му — спортни трофеи и вещи от училищните години.

На стената бяха окачени дипломите му от „Иейл“ и „Харвард“. Стаята на брат му в съседство беше почти същата, дяляха една баня. И двете стаи бяха боядисани в морскосиньо, а текстилът беше каре, прозорците гледаха към градината, а главната спалня на родителите им се намираще в дъното на коридора. Срещу нея беше стаята за гости, където щяха да се настанят Алекс и Саша, тъй като в някогашната детска леглото беше единично, а и би се чувствал малко странно да ношува там с нея. Спалнята за гости му се струваше неутрална територия. Влязоха и той остави куфара на земята. Стените бяха покрити с текстилни тапети на флорални мотиви в синьо и жълто в английски стил. Ако не ѝ бе казал, че майка му има талант на декоратор, Саша би си помислила, че са използвали услугите на дизайнер. Слънчевите цветове озаряваха стаята въпреки мрачното зимно небе над Чикаго. Прогнозата предсказваше сняг.

Настаниха се в кухнята и след като си направиха сандвичи, Алекс ѝ предложи да се разходят из центъра, за да ѝ покаже града. В гаража държеше старата си тойота, която не бе разрешил да продадат. Вършеше му работа, когато се връщаше, а и домашната помощница я ползваше за покупки. Запали от първото завъртане на ключа и двамата потеглиха от Лейк Шор Драйв към Мичиган Авеню за обиколката, която бе планирал толкова отдавна. Беше щастлив, че може да ѝ покаже родния си град, в който Саша идваше за пръв път.

— Това е небостъргачът „Ригли“, а там е центърът „Джон Хенкок“, където се помещава офисът на майка ми. Баща ми работи в Медицинския център на Чикагския университет в района на Хайд Парк. Бен също е там, но на друг етаж. — В тази сграда работеха едни от най-добрите лекари. Бен се бе присъединил към една от групите веднага след като приключи стажта си.

Продължиха обиколката на града, който изглеждаше по-малък от Ню Йорк, но имаше същата магнетична атмосфера. Беше много различен от Атланта, където Саша бе отраснала. Изисканите магазини по Мичиган Авеню продаваха същите известни марки луксозни стоки като в Ню Йорк. Не беше голяма изненада, защото фирмите излизаха на пазара в повечето големи градове. Все пак Чикаго имаше своя особена, неподражаема атмосфера с небостъргачите си, които бяха дори по-високи и от нюйоркските, и Алекс ѝ обясни, че били проектирани с оглед на специфичните климатични условия. На първите двайсет етажа обикновено се помещаваха офиси, над тях четири етажа бяха предвидени за търговски център, където по правило имаше ресторант, следваха трийсет-четиридесет етажа с апартаменти. Така обитателите на сградата можеха да не излизат навън в продължителните зимни студове и снежни виелици.

— Такава сграда може да бъде целият ти свят — усмихна ѝ се той. — Много е удобно така, особено през зимата. — Саша си помисли, че не би ѝ харесало да живее на шейсетия етаж, независимо колко прекрасен е градът. Но пък, от друга страна, изглеждаше практично.

Паркираха колата и тръгнаха пеша. Отбиха се в една книжарница, влязоха в галерия и веднага ѝ направи впечатление колко приятелски настроени са хората. Продавачите ги посрещаха мило, готови да им помогнат и да поприказват с тях.

Тръгнаха обратно към къщата в пет и половина. Саша започна да се върти неспокойно в колата, Алекс забеляза, усмихна ѝ се и се наведе да я целуне. Разбираше страховете ѝ, макар да беше убеден, че са неоснователни. Познаваше родителите си — колко мили и гостоприемни бяха, а майка му беше изключително щастлива, че е довел жена вкъщи.

— Ще те харесат — за хиляден път повтори той на Саша, но тя продължи да гледа напрегнато и неуверено.

— Ами ако не ме приемат? — с тревога в гласа си попита. Никога дотогава не бе проявявала такова притеснение преди среща с хора. Обичаше Алекс и трепереше нещо да не застане на пътя им.

— Ако не те харесат, веднага ще спра да те виждам и ще се наложи да идеш на хотел — заяви той сериозно, което я хвърли в паника. След миг той се разсмя и тя си отдъхна: — Няма ли да престанеш? Първо на първо, сигурно е, че ще те харесат. Второ, аз съм на трийсет и две, а не на шестнайсет. Сам вземам решенията си, а ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало. А моите родители са достатъчно интелигентни, за да го усетят. Тук ти си голямата награда, не аз.

— Но ти си техен син. Със сигурност биха искали да те предпазят от лоши хора и недобронамерени жени — изтъкна тя.

— Ти недобронамерена ли си? Как ли съм пропуснал да го забележа? Слушай, щом не се обличаш и не се държиш като сестра ти, всичко ще е наред. Но доколкото ги познавам, ако им кажа, че съм лудо влюбен в нея, биха я приели дори да им цъфне по бикини и високи токчета. Много отворени хора са, дори да изглеждат консервативни. Не се притеснявай чак толкова. Ще разбереш какво имам предвид, когато ги видиш. Майка ми е най-благата жена на света. Обича всички. Ако чуе за някой сериен убиец, сигурно веднага ще ти обясни, че е имал нещастно детство или тежък ден.

— Да можех да кажа същото за моите — тъжно въздъхна Саша. — Майка ми мрази целия свят и е невероятно черногледа. Известна е като най-костеливия адвокат по бракоразводни дела в Атланта. Мрачните ѝ мисли се прехвърлят и върху клиентите ѝ. Дълбоко в себе си е добър човек, но животът я е направил много сурова. Главната ни тема за разговор са гневните ѝ изблици срещу баща ми и втората му съпруга. Шарлот не е кой знае колко интелигентна, но е мила жена и го

прави щастлив, имат си и чудесни деца. Това напълно срина майка ни и оттогава все повтаря на мен и Валентина, че той изобщо не се интересува от нас, щом не ни е включил във фирмата си. — Баща им притежаваше най-известните търговски центрове в Атланта и из повечето южни щати. — Не мога да си обясня кога майка ми успя да събере толкова горчилка, а с възрастта става все по-лошо. С Валентина се разбират по-добре, защото сестра ми не се впечатлява от черните ѝ изказвания. Аз обаче след всяка среща се чувствам като блъсната от влак.

— Моята не е такава — успокои я Алекс. — Като нищо може да ѝ хрумне да те осинови. Още не може да преглътне раздялата на Бен и Анджела. Все се надява и ние да създадем отношения, каквито имат двамата с баща ми. Живеят в пълна хармония.

Каза го с умиление и Саша осъзна, че никога не бе наблюдавала такъв брак. Баща ѝ обсипваше втората си жена с внимание, но си личеше разликата в интелектуалното им ниво, дори понякога се долавяше проява на снизхождение и подценяване от негова страна. Младата му съпруга буквално висеше на врата му, разчиташе той да решава всички проблеми вместо нея. Често се държеше като безмозъчно същество и не вземаше никакво отношение по важните за семейството им въпроси. А майка ѝ винаги се бе отнасяла прекалено студено с баща ѝ, понякога дори грубо. Проявяваше надменност заради високото си образование, но въпреки това бащата на Саша се развиваше по-успешно. Беше умен мъж с добър бизнес усет. Според майка ѝ обаче постиженията му били чист късмет да бъде на точното място в точното време, макар всички да знаеха, че не е така. Позволяваше си да го кори за какво ли не, включително, че е лош баща, което Саша и Валентина категорично не приемаха. Според Валентина майка ѝ бе гений в правните среди, според Саша беше умна жена, но с нрав на зла кучка, която уважаваше повече изявите на едната си дъщеря като модел, отколкото успехите в медицината на другата. Явно за нея по-голямо значение имаха парите и в това отношение двете с Валентина много си допадаха.

— Моите родители се държаха ужасно помежду си и постоянно бяха нещастни — призна му тя. — Заради това никога не съм искала да се омъжвам. В известен смисъл разводът им беше облекчение за всички ни, докато баща ни не се ожени втори път. Това направо

подлуди майка ни и досега не може да се примири. Избягват всякакви срещи и дори на дипломирането ми присъства само единият от двамата. — Саша за пръв път споделяше това.

— Кой? — не сдържа любопитството си Алекс.

— Баща ми. Майка ми имала важно дело. Добре, че го спечели, поне да има сериозно оправдание. Понякога си мисля, че ако ѝ кажа, че се омъжвам, ще ме убие. Твърди, че нейните клиенти са рецидивисти. Развежда някои по два-три пъти. Търсят отново услугите ѝ, защото много я бива да им печели делата и да измъква големи пари от бившите им. Обикновено представлява жените. Не вярва в брака и все повтаря на мен и сестра ми да не сме и посмели да се женим, а просто да се забавляваме. Валентина го възприе буквално — усмихна се тя. — А и умее да си подбира богаташи, независимо как са натрупали състоянието си. — В съзнанието ѝ отново изникна образът на Жан-Пиер и кожата ѝ настръхна. Как не забелязваше сестра ѝ, че има нещо гнило в този човек. — Трудно ми е да си представя, че има хора като твоите родители, които живеят в хармония. В моя свят това никога не става. Постоянно слушах за разправиите на този и онзи, а и всички семейни приятели на нашите се разведоха.

— Семействата на много мои приятели също са разделени — утеши я Алекс. — Родителите ми се оженили много млади. Може би това има значение. Пораснали са заедно, родили са ни също доста рано и се надявали да се получи.

Саша знаеше, че баща му наскоро бе навършил шейсет, а майка му бе на петдесет и девет. На същата възраст бяха и нейните родители, но със съвсем друг житейски опит. Беше ѝ трудно да повярва, че майка ѝ е твърдо убедена, че бракът е нещо лошо, че обикновено оцелява едва година. Статистиката потвърждаваше думите ѝ, бракът все повече се подценяваше и беше натикан в килера. Друго нейно убеждение беше, че жените нямат нужда от мъж до себе си, ако имат добра кариера. За това Саша беше склонна да ѝ вярва. Валентина още повече. Тя дори не отиде да учи в колеж, защото започна да печели много пари като модел и не се налагаше да има диплома, нито да развива някакви специални способности. Но какво ли щеше да прави, когато годините се навъртят и стане прекалено стара да работи като модел? Баща им я бе посъветвал да направи няколко добри инвестиции със спечелените

пари и така да осигури издръжката си. А и той винаги би ги подкрепил.

В шест часа паркираха на алеята пред дома на семейство Скот. Цялата къща светеше, мерцедесът на майка му се виждаше в гаража. Изтръпнала от притеснение, Саша последва Алекс през вратата. Тъкмо влязоха в коридора, майка му се втурна надолу по стълбите, широко усмихната, да прегърне сина си. Веднага се виждаше, че е много хубава жена. Носеше семпъл тъмносив костюм и обувки на висок ток. Тъмната ѝ права коса беше опъната назад, а около врата ѝ блестеше наниз перли. Изглеждаше по-млада, по-хубава и по-сърдечна, отколкото Алекс я бе описал. Човек не би допуснал, че жена с такава стройна, атлетична фигура има толкова големи синове. Когато съзря Саша над рамото на Алекс, майка му ококори изненадано очи и след миг вече я прегръщаше сякаш я познаваше от години.

— Така се радваме, че Алекс те доведе! — Това признание прозвуча искрено. — Цял следобед ли те мъкна по центъра? Сигурно си премръзнала. Тъкмо запалихме камината в кабинета. Какво ще кажеш за чаша чай? — Саша кимна с благодарност, леко замаяна от срещата си с тази дружелюбна, сърдечна жена, която се държеше толкова мило, въпреки че се познаваха от няколко минути.

— С удоволствие — каза и ги последва в кабинета, пълен с книги с красиви кожени корици, някои от тях старинни първи издания. Обясниха ѝ, че ги купували на търгове. По стените висяха картини на коне и пейзажи, повечето рисувани от английски художници, имаше и няколко с фрегати като доказателство за страстта на цялото семейство към ветроходството.

Саша се настани на удобно канапе и след миг домашната помощница сервира чая на сребърен поднос. Стилът им на живот изглеждаше много по-изискан, отколкото тя бе очаквала, а Хелън Скот не криеше гордостта и удоволствието си от смайването ѝ. Саша остана впечатлена от нея. Изглеждаше съвършената съпруга и майка, при това със завидна кариера на адвокат. Собствената ѝ майка също беше постигнала много в кариерата си на юрист, но никога не бе успявала да създаде уют. Дори шест месеца след развода си бе заменила стария семеен дом за малък апартамент без допълнителна спалня. Хелън явно успяваше да се справи и като юрист, и като жена. Наскоро ѝ бяха предложили назначение във Върховния съд, за което мечтаеше

отдавна, и с готовност би се отказала от антимонополната си дейност. Още не беше напълно сигурно, но тази възможност ѝ се струваше вълнуваща.

— Е, разкажи, какво видя днес следобед? — мило подкани тя Саша. — В града имаме прекрасни галерии и културни събития. Жалко, че нямаш повече време. На езерото се организират и разнообразни забавления, поне докато не започнат жегите. И още нещо — не позволявай на момчетата да те возят с лодката в това време. Направо ще замръзнеш! — предупреди и двете се разсмяха. — Съжалявам, че не си бях у дома, когато сте пристигнали — обърна се тя към Алекс. — Трябваше да поразчистя това-онова от бюрото си. — Алекс знаеше, че „това-онова“ бяха важни дела, които майка му винаги представяше като нещо незначително, за разлика от шума, който вдигаше около работата на съпруга си. Тя беше обсебена от медицината и винаги обясняваше, че е родена за лекарка, но не ѝ е стигнало търпението да ѝ посвети толкова много години. — Чух, че ти вече си започнала стажа си, но не разбрах по каква специалност — отново насочи вниманието си към Саша.

— Акушерство и гинекология. Всъщност искам да се занимавам с рисковата бременност и репродуктивни проблеми. На този етап правя всичко в родилното отделение, но напоследък има много случаи на рисковата бременност с родилки в напреднала възраст, така че винаги има какво да се научи.

— Саша има еднояйчна близначка — реши Алекс да провокира любопитството на майка си.

— Винаги съм искала близнаци — възкликна Хелън, — но в нито едно от семействата ни няма такива случаи — добави, леко разочарована.

— Баща ми е имал близнак, който е починал, когато са били съвсем малки — обясни Саша. Алекс не беше чувал това досега и историята го заинтригува. — Двете със сестра ми сме като две капки вода, освен по характер — уточни тя през смях. — Дори родителите ни трудно ни различаваха и това винаги беше повод за забавление. И често се възползвахме. Правех контролни и се явях на изпити вместо нея, а тя ходеше по срещи вместо мен. И накрая ми излезе име на скучно момиче. Затова пък аз ѝ изкарах много добър успех в училище. — Тази история внесе ведра нотка в атмосферата.

— Тя също ли е лекарка? — попита Хелън между две глътки чай. На масата имаше чиния с домашни джинджифилови и шоколадови бисквити, които ухаеха фантастично.

— Не, тя е модел — кратко отвърна Саша. — Има далеч по-бляскав живот от моя!

— Когато се запознахме, Саша ми каза, че има сестра, но забрави да уточни, че са близначки — започна да разказва на майка си Алекс, — и когато ги видях двете в кафенето на болницата, помислих, че имам проблем със зрението. Изглеждат съвършено еднакви, но иначе са различни като деня и нощта.

— Както винаги, успя да привлече внимание. — Саша вече се чувстваше комфортно в тяхната компания и реши да разкаже по-подробно какво представлява сестра ѝ. — Появи се в болницата в гащеризон от трико, с обувки на висок ток и палто от леопардова кожа — може да се каже скромно за нейния стил. Често успява да заблуди съквартирантките ми, като се преструва на мен. Само една от тях я усеща веднага. Някога родителите ни обличаха в еднакви дрехи, но в различни цветове и тя все ме караше да си ги разменяме. Това направо ги побъркваше, но, признавам, че тази игра ми допаднаше. Сега вече успешно ни разпознават. Тя за нищо на света не би се появила някъде с болнична униформа и гумено сабо, а аз не ги свалям. У дома никой не подозираше, че ще стана лекарка, дори самата аз понякога още се чудя защо ли ми беше това. — Тя се усмихна на Алекс.

— Напълно те разбирам. И с мен е същото. Опитват се да ни убият с графика, който съставят. Като излизаме на срещи, се обзалагаме кой пръв ще заспи на масата.

Хелън беше наясно какво имат предвид, тъй като съпругът и големият ѝ син отдавна преминаваха през същото.

— Докато баща ти беше млад лекар, не можеше да изгледа нито един филм. Заспиваше на рекламите и едва успявах да го събудя на финалните надписи. Всъщност — продължи тя с дяволито пламъче в очите, — и сега си все така. Нищо не се е променило.

— Ами какво да правя? — обади се привлекателен мъж със сребриста коса, прекоси стаята и целуна съпругата си. — Защо издаваш служебни тайни? — Той хвърли поглед към Саша, поздрави я с усмивка и отиде да прегърне сина си.

— Голяма тайна, няма що — засмя се съпругата му.

— Да не си им казала, че хъркам? — попита той с престорено притеснение. Саша бе поразена от красивата му външност. Приличаха си с Алекс, само че баща му беше по-висок и по-възрастен. Хубав мъж, с добре поддържана физика и младежко излъчване, също като съпругата си. Родителите на Алекс бяха обаятелна двойка. И двамата изглеждаха с по десет години по-млади. — Не им се връзвай — обърна се към нея той. — Добре дошла в Чикаго. Радваме се, че намери възможност да ни посетиш — усмихна ѝ се мило, а Хелън му поднесе чаша чай с бисквита. — Не виждам често Алекс. Прекалено го товарят в болницата.

— Поехме смените на Коледа и Нова година, за да можем да се приберем за Деня на благодарността — обясни Алекс и това не изненада родителите му.

Бяха минали по същия път в продължение на цели трийсет години, а най-трудно беше, когато децата им бяха малки. Том Скот следваше в Медицинския университет, а Хелън едва беше започнала да учи право, когато те се родиха. Сами не разбраха как успяха да се справят. Според Хелън беше правилно, че съвременните млади не бързат да се женят, но все пак ѝ се струваше, че Бен вече би трябвало да се замисли по този въпрос. Раздели се с предишната си приятелка тъкмо когато бе решил да ѝ предложи. Хелън се опитваше да приема нещата философски и заяви, че вероятно не е била жената за него. Не искала да се обвързва с лекар, който щял постоянно да отсъства. Защото си беше точно така. Синът ѝ бе женен за работата си. Алекс изглеждаше по-умерен в това отношение. Съпругът ѝ също винаги бе намирал време за семейството си. Успя да даде добър пример на децата си за важните неща в живота, благодарение на което бяха съхранили добрата атмосфера в дома си и здравите семейни отношения.

— Какви са плановете за утре? — попита Том сина си. — Какво ще кажете за разходка с лодка сутринта? — предложи с блеснал поглед, а Хелън потръпна.

— Вие сте луди. Ще се вкочаните от студ. Ако решите да отидете, не вземайте Саша. Тук ще си намерим какво да правим. Ще наредим масата, ще поддържаме огъня в камината, а може и да поплетем — пошегува се тя и всички се разсмяха. — Не можете ли да измислите нещо друго, вместо да мръзнете до смърт на лодката?

— Твърде студено е за тенис — оправда се Том. Играеше по няколко пъти седмично и му личеше. — На „Скрабъл“ пък хич ме няма — ухили се той.

Алекс бе обяснил на Саша, че семейството му обикновено се събира за Деня на благодарността следобед, а сутринта обичали да се пораздвижат с някое приятно занимание. За уикенда беше предвидил да я заведе в музей, да хапнат в някое от многото приятни заведения, след това тя искаше да обиколи магазините, защото върнеше ли се, нямаше да ѝ остане време да пазарува за Коледа. Планове не липсваха.

Продължиха да разговарят, докато стана време за вечеря, и точно преди да седнат около масата, се появи Бен. Той беше още по-красив от по-младия си брат. Саша не беше виждала семейство с толкова приятни на вид хора и ѝ се прииска да можеше сестра ѝ Валентина да си избере някого като Бен, но това беше само в сферата на фантазиите. Той изглеждаше прекалено нормален, почтен и изискан за нея.

Бен прояви видимо любопитство към Саша и през цялото време на вечеря не спря да разговаря с нея главно на професионални теми. Разпита я за ортопедичния факултет в Нюйоркския университет, за програмите за стажанти, в които работеха тя и Алекс. Баща им подхвана въпроса за кардиологичната практика и тя се оказа добре информирана за новостите в експерименталната хирургия. Подробно обсъдиха и последните европейски практики в сферата на асистираната репродукция, когато се разбра, че нейният интерес е насочен към тази област. Имаха много общи теми и разговорът течеше приятно. След вечеря Бен си тръгна, а всички останали се оттеглиха по стаите си.

Саша се отпусна в удобното легло до Алекс и двамата се спогледаха усмихнати.

— Как си? Съжалявам, че те затрупаха с медицински въпроси на вечеря. Все едно си в приемната на болницата. Общуването с моето семейство е като да постъпиш в медицинска обител.

— Много са приятни — увери го Саша. — Толкова са мили. Докато моето семейство е като от сапунена опера — всеки срещу всеки, постоянно прехвърчат искри и се оголват зъби. Не знаеш какъв си късметлия. Страхотно е!

— И аз си ги харесвам — призна си той и личеше колко е развълнуван, че тя намери общ език с близките му, дори беше сигурен,

че и те са я харесали. Не че това имаше значение за него. Той я обичаше и нищо не можеше да повлияе на чувствата му, но беше толкова хубаво да знаеш, че семейството ти се радва заедно с теб. Ето това е хармония.

Същата вечер бяха прекалено изморени за секс и потънаха в сън, прегърнати в огромното легло. На следващата сутрин родителите му вече бяха слезли за закуска и преглеждаха пресата, когато Алекс и Саша влязоха и баща му усмихнат вдигна поглед да ги поздрави. Утрото бе кристално ясно, мразовито-съвършеният чикагски зимен ден, без никаква следа от сняг, противно на синоптичната прогноза.

— Какво ще кажеш да поплаваме? — попита той сина си и Хелън завъртя очи, а Алекс се разсмя.

— Не ги слушай! — Майка му настоятелно погледна Саша. — Луди глави. Това е фамилно заболяване, наследствено. Начална степен на обезумяване по лодките, специално по платноходите.

Но към края на закуската Алекс прие да придружи баща си. Оставаше да се обадят на Бен да ги чака в яхтклуба.

— Ако вие, откачалки такива, замръзнете до смърт на езерото, да знаете, че със Саша ще нападнем пуйката без вас — заплаши ги Хелън. Но когато Саша отиде с Алекс до спалнята и го загледа как се облича, прииска ѝ се и да отиде и тя.

— Изглежда, ще е забавно. И аз си падам малко луда глава. Имаш ли някое излишно яке? — Последва го в някогашната му стая и той извади няколко от гардероба. Всичките бяха твърде големи за нея, но поне бяха топли. Избра си едно. Алекс ѝ даде и термобельо от времето, когато беше юноша. Тя навлече два пуловера, обу вълнени чорапи върху термобельото, сложи маратонките, които си бе донесла за всеки случай, напъха се в огромното яке, нахлузи зимна шапка и ръкавици и десет минути по-късно слязоха в коридора в пълно бойно снаряжение.

— Мили боже, още един луд в нашата група — възкликна Хелън, щом я зърна, навлечена като малко хлапе, което отива на зимната пързалка. — Не им позволявай да те убиват. Ще ми е крайно неприятно да ям пуйката сама. — След като ги целуна всички за довиждане, Саша също, тримата се качиха на рейнджровъра на Том и потеглиха.

Бен ги очакваше на езерото в близост до лодката, която представляваше стара дървена платноходка — истинска красавица, гордостта и радостта на баща им. Беше я подготвил, докато ги чакаше, и всички се качиха на борда. Алекс показа на Саша каютите в трюма и ѝ каза да не се прави на героиня, а да слезе долу на завет, като ѝ стане студено. Но тя предпочете да остане на палубата заедно с мъжете. Лодката потегли от брега и се понесе през леденостудения въздух. Имаше добър вятър, напълно достатъчен да надуе платната, и плаваха в продължение на два часа по езерото. Алекс току поглеждаше към Саша сякаш е намерил съкровище, а тя не беше на себе си от вълнение. Дори малко съжаляваха, че трябва да се връщат толкова скоро.

— Майка ви ще ме убие, ако не се приберем навреме — с нескрито разочарование поясни Том. Всички се бяха зачервили от студа, но изглеждаха в отлична форма и направо сияеха. Бен отиде до жилището си да се преоблече, а Том откара Алекс и Саша вкъщи, където Хелън ги очакваше с хот тодис^[1].

Тримата се настаниха да се стоплят и коментираха въодушевено малкото си приключение. Хелън не можа да се въздържи и заяви, че вълнението на Саша ѝ подсказва, че двамата с Алекс са си лика-прилика.

Час по-късно пристигна Бен и всички се събраха пред камината в гостната, за да изчакат гостите. Бяха поканили четирима приятели — две вдовици, един разведен мъж и друг, останал сам за празниците, тъй като съпругата му заминала при бременната им дъщеря в Сиатъл, която трябвало да ражда всеки момент. Двамата мъже бяха лекари.

Масата изглеждаше великолепно, украсена от Хелън с красиви съдове и цветя за празничната вечеря. Приятелите им се оказаха забавни хора, приятни събеседници, храната — прекрасна, разговорите — оживени, и вечерята продължи неусетно няколко часа. Гостите и Бен си тръгнаха, а Хелън и Том взеха да се оплакват, че толкова са преяли, та няма да погледнат храна повече. Но Алекс добре знаеше, че останалото от изобилната вечеря щеше да се дояжда с удоволствие чак до края на седмицата. За следващия ден бе планирал вечеря в ресторант, на която покани и Бен, а после малка обиколка из любимите им барове и локали. След милото посрещане и плаването Саша вече се чувстваше като част от семейството.

Саша и Алекс се прибраха в стаята си и се любиха тихо, като внимаваха да не ги чуе някой. През деня тя бе звъннала да поздрави родителите си, а на Валентина изпрати съобщение, след като направи неуспешен опит да се свърже с нея. Хвана Морган тъкмо навреме, преди да тръгне за тържествената вечеря в дома на брат ѝ. Преди да потъне в щастливи сънища, тя довери на Алекс, че това е бил най-хубавият празник в живота ѝ, а той, като срещна пълния ѝ с обожание поглед, не сдържа емоциите си и на свой ред ѝ призна чувствата си.

[1] Горещ коктейл от уиски, захарен сироп, фреш лимон, подправки. — Б.пр. ↑

Когато Аби пристигна в Ел Ей в сряда следобед, родителите ѝ все още бяха на работа и тя влезе в дома на Хенкок Парк с ключа, който ѝ бяха оставили под изтривалката. Мария, дългогодишната им домашна помощница, вече си бе тръгнала. Напоследък идваше само до обяд и къщата беше необичайно притихнала, но все така уютна и приветлива. Майка ѝ бе направила пълно преустройство предишната година, беше купила нови мебели в модерен стил и бе добавила съвременни произведения на изкуството. Жилището изглеждаше уютно и елегантно. Аби остави чантата си и обиколи всички стаи, после седна в градината и се замисли какво да предприеме от тук насетне и какво да обяснява на родителите си. Сигурно сега, повече от всякога, те се надяваха да се върне да живее при тях, но тя още не се чувстваше готова за това. Ню Йорк предлагаше не по-малко творчески възможности, а и тя се справяше прекрасно, най-после пишеше онова, в което я биваше. Беше написала няколко разказа и работеше да довърши романа си. През изминалите три години не си бе давала сметка до каква степен беше потъпкала собствените си желания, за да се съобразява с нестандартните идеи на Иван, които изобщо не ѝ бяха по вкуса. Сега отново се бе върнала към своя стил и се чувстваше по-уверена. Родителите ѝ дълго бяха проявявали търпение и тя се надяваше да го запазят за още известно време, защото имаше нужда от тяхната финансова и емоционална подкрепа.

По-късно Аби изкара от гаража някогашното си старо, но вярно волво, което бе карала в гимназията, и пое по улиците на Ел Ей. Обиколи познатите места. Беше ѝ хубаво, че се върна у дома. Когато се прибра, завари родителите си да я очакват с нетърпение. Не беше се връщала почти цяла година, от миналата Коледа, и забеляза, че напредването на годините им започва да личи. Обикновено мислеше за тях като за вечно млади и енергични. Баща ѝ се оплакваше от коляното, което му създавало проблеми, като играел тенис, майка ѝ видимо повяхваше. Бяха създали Аби в по-зряла възраст — нещо като

изненада — и сега бяха стигнали края на шейсетте си години, макар и в добро здраве, без никакви намерения да забавят темпото. Аби се почувства истински щастлива, че ще прекара празниците с тях.

Вечерта поговориха за творческите ѝ планове и с облекчение приеха новината, че се е отказала да пише експериментални пиеси за удоволствие на Иван. Очакваха да им доставят поръчката на любимите им ястия, тъй като майка ѝ никога нямаше време за готвене. Затова пък бяха изнамерили готвач, който им приготвяше храна по техен избор, съобразена с нискокалоричните им диети, и им я доставяше няколко пъти седмично.

— Е, взе ли вече решение, Аби? — деликатно започна баща ѝ. — Готова ли си да се върнеш и да пробваш перото си тук? Майка ти би могла да те уреди да пишеш сценарии, за което шоу поискаш. — Явно родителите ѝ постоянно мислеха за комерсиалното писане, нещо, което Иван истински мразеше.

— Ще опитам да се справя със собствени сили — отвърна тя, благодарна за помощта, която ѝ предлагаша. Но целта ѝ бе да започне да се издържа сама. А и не искаше да ѝ възлагат работа само защото е нечия дъщеря. Предпочиташе творбите ѝ да се купуват заради нейния талант, а не заради авторитета на родителите ѝ. — Не мисля, че ставам за телевизията — добави. — Смятам да довърша романа си и да пробвам да продам няколко кратки разказа. А със сценарий мога да се захвана и по-нататък.

По-късно Аби даде на майка си да прочете няколко глави от романа и на следващата сутрин тя ѝ каза колко е впечатлена от изчистения, зрял стил. Според нея романът ѝ имал потенциал да стане чудесен сценарий за филм. Аби остана доволна от оценката ѝ, защото уважаваше професионалното ѝ мнение. От нейните уста това беше огромен комплимент. Аби добре осъзнаваше, че в текстовете ѝ все още се долавят мрачни нотки, независимо че Иван вече не можеше да ѝ въздейства, но нямаше никакво съмнение, че това е лично нейният стил, който отразяваше истинската ѝ същност.

— Надявам се, няма да се възпротивите да остана още известно време в Ню Йорк, за да довърша започнатото? — смирено попита тя, защото изцяло зависеше от финансовата им подкрепа. Изпитваше огромна благодарност, че стояха зад нея и с готовност се съобразяваха

с желанието ѝ. Винаги бяха проявявали разбиране, дори през трите безумни години на връзката ѝ с Иван.

На следващия ден щеше да се състои вечерята за Деня на благодарността, на която се очакваше да присъстват странните приятели на майка ѝ и баща ѝ. Ето откъде идваше нейният вкус към нестандартните и интересни хора. Разликата бе, че около тях повечето бяха известни личности, а не шарлатани като Иван. И понеже всичко у родителите ѝ беше нетрадиционно, на вечерите по случай Деня на благодарността се събираха около двайсетина гости, които нямаше къде другаде да отидат или нямаха семейства. За целта Джоан и Харви Уилямс наемаха господин Чао, който приготвяше невероятно китайско меню, съчетано с изискани френски вина и допълнено с коктейл от актьори, писатели, режисьори и продуценти. Аби винаги бе харесвала тези тържества и повечето от присъстващите ѝ допадаха. Всичко бе издържано в най-добрите традиции на Холивуд. Някои от гостите идваха от почти двайсет години, други — за пръв път. Имаше и такива, които изчезваха за по няколко години, после пак се появяваха. И всичко си беше в реда на нещата — присъстващите бяха все успели хора, дори ако някои изглеждаха напълно не на място или странни птици. Аби бе отраснала сред такова обкръжение и на това дължеше разкрепостения си мироглед. И макар родителите ѝ да бяха прекарвали малко време с нея през годините, умееха да ѝ показват обичта си, независимо от ужасните неща, които Иван говореше по техен адрес. Сега дори се почувства виновна, че изобщо го бе слушала, макар да знаеше, че няма нищо вярно в думите му.

Преди пристигането на гостите майка ѝ влезе в стаята на Аби и нежно я прегърна:

— Нали знаеш колко много те обичаме, миличка? Понякога имам чувството, че далечното разстояние ни отчуждава. — Те никога не я посещаваха в Ню Йорк, защото бяха вечно затънали в работа. — За мен няма значение с какво се занимаваш. Просто искам да си щастлива. Не позволявай на никого да те отклонява от пътя ти, дори на нас. Изобщо не е нужно да ставаш писателка, ако не желаш. Най-важното в живота е човек да следва собствените си мечти, не чуждите. А ние винаги ще те подкрепяме, каквото и да избереш да правиш. — Тъкмо така и бяха постъпили през изминалите три години, докато тя сърбаше попарите на Иван. Беше неописуемо благодарна за

разбирането и обичта на родителите си, сега някак ги усещаше още по-силно.

— Благодаря, мамо — разчувствана от това признание, отвърна тя. — Наистина се опитвам да осъществя мечтите си.

— Знам. И ще успееш. Аз започнах да правя сценарии за телевизията чак на трийсет и пет. Преди това пишех романи и новели като теб, и повярвай, бяха ужасни. Единствено баща ти ги харесваше, и то само защото беше влюбен в мен. Затова упорствай и ще откриеш правилната форма за себе си и пътя, по който да изградиш живота си. — И двете добре знаеха, че всичко щеше да е много по-лесно без Иван. Семейството ѝ я подкрепяше безусловно и никога не чу досадното: „Нали ти казах“.

— Чувствам се пълна глупачка, че пропилях толкова време с него — призна тя през сълзи и майка ѝ отново я грабна в обятията си.

— Не забравяй, че аз бях омъжена две години за друг, преди да срещна баща ти. Изглеждаше си съвсем нормален, докато се оженихме, после се оказа религиозен фанатик и когато основа сектантско общество в Аржентина, реших да го напусна. На всички ни се случва понякога да вършим безумия и да се обвързваме с неподходящите хора. Добре е да си разкрепостена, но също така е добре да си знаеш предела и кога да хлопнеш вратата. Ти го постигна с Иван. Всяко нещо с времето си.

Аби не знаеше с какво е заслужила тези разбиращи родители, но постоянно благодареше на Господ, че ги има. Беше забравила за първия брак на майка си. Тя не го споменаваше, защото нямаше причина. Родителите ѝ бяха щастливо женени повече от трийсет години, но все още се заобикаляха с необичайни хора и когато Аби им представи Иван, осъзнаха до каква степен това е повлияло на живота ѝ. Но, за добро или лошо, оставиха Аби сама да взема решенията си и в крайна сметка търпеливото им чакане и доверието им в нея се оправдаха след тригодишно изпитание. Сега дъщеря им се бе завърнала осъзната и отдадена на писателската си дарба, в която след преживяното прозираше още по-голяма зрялост.

Към шест часа гостите заприиждаха и в седем вече се бяха събрали всичките двацет и шестима поканени, облечени небрежно. Пиеха вино и разговаряха в гостната и около басейна. Храната бе доставена в осем и всички насядаха, където намерят — вътре, вън, на

пода, на столове, по канапетата, с чинии на коленете, и се наслаждаваха на общуването с присъстващите и разговорите за всевъзможните аспекти на шоубизнеса. Съвършеният Ден на благодарността, в типичен за родителите ѝ стил, с който Аби отдавна беше свикнала.

Тя се настани на пода, с джинси и сандали, със селска гватемалска риза, която майка ѝ бе донесла от едно пътуване, когато Аби бе на петнайсет години. След известно време се приближи мъж с брада, джинси и камуфлажно яке, седна до нея и се представи като Джош Кац. Обясни, че е бил продуцент на телевизионното шоу на майка ѝ, а сега правел документален филм за ранните години на апартейда в Южна Африка. Аби добре знаеше, че родителите много се впечатляват от подобни проекти. Мъжът имаше топли тъмнокафяви очи и едва доловим акцент. По-късно се оказа, че е от Израел и имал подчертан интерес да отразява положението на потиснати хора, особено на жени. За момент тя се зачуди дали той не е по-добра, по-убедителна версия на Иван, но после се сети, че щом седи в хола на родителите ѝ, значи има нужното признание и е чиста проба творец. Семейството ѝ имаше непоносимост към фалша, точно заради това не можаха да възприемат Иван.

— Как се озова тук? — попита го Аби, но веднага съобрази как е прозвучал въпросът ѝ и се извини. — Имам предвид, че си сам в Деня на благодарността. В Ел Ей ли живееш?

— Част от времето. Иначе кръстосвам между Тел Авив, Ел Ей, Ню Йорк, според ангажиментите за снимки. Напоследък се задържам повече в Йоханесбург, но след няколко седмици се връщам за монтажа. Тук са и двамата ми синове. Вземам ги за уикендите, но тази вечер съм свободен и родителите ти бяха така мили да ме поканят, когато научиха, че съм в града. След шест месеца започвам снимките на новия си филм тук и трябва да намеря апартамент, докато завърша и този, и следващия. Ще се наложи да остана около година и половина.

— Колко годишни са синовете ти? — Този човек ѝ допаднаше. Изглеждаше интересна личност, приятен, нестандартен, също като родителите ѝ.

— На шест и на единайсет — гордо отвърна той и извади да ѝ покаже тяхна снимка. Бяха сладки момченца. Господин Кац изглеждаше на около четиридесет години. — Жена ми живее тук.

Разведохме се преди две години, но се старая да виждам момчетата при всеки удобен случай. Ще ми се отрази добре да поживея в Ел Ей известно време. Чух, че ще си писателка. — Тя кимна. — Какво пишеш?

— През последните три години пишех пиеси за експерименталния театър. Сега работя върху един роман и няколко разказа. Върнах се към по-традиционните стилове. — Тя се изсмя. — Опитвам се да осмисля факта, че съм в преходен период.

— Често това е добре. Остава отворена възможността за промяна. Понякога се налага човек да срине всичко до земята, за да започне от нулата на поздрава основа. Осъзнах, че това важи и в живота, и в киното.

— Значи съм на правилен път. — Тя се изсмя, този път иронично, и той се усмихна. Хареса я, харесваше и родителите ѝ. Бяха добри, почтени хора, талантливи и лоялни, все рядко срещани качества в Холивуд.

— Мога ли да прочета някоя от пиесите ти? — Той винаги се ослушваше за нов материал и имаше таланта да попада на находки на изненадващи места.

— Не разкриват сегашния ми стил, нито онова, което работя на този етап. А романът ми още не е завършен.

— Писала ли си някога сценарий? — Тя поклати глава в отговор. — Само една крачка има от театралните пиеси до сценариите — едва ли ще те затрудни. Мога ли да видя онова, върху което работиш сега? Някоя и друга глава от романа ти например? — Той ѝ подаде визитката си, преди тя да успее да отговори. — Изпрати ми нещо. Човек никога не знае. Може да познавам някого, който има нужда точно от човек като теб. Така стават работите. С контакти. По този начин се запознах с майка ти и направихме няколко шоупрограми заедно, а после аз поех по своя път. Тя ми даде шанс. — Джоан винаги бе проявявала завидна смелост в това отношение и бе открила няколко истински талантливи хора, които вече се бяха прочули, но се случваше да попадне и на некадърници. Не се плашеше от собствените си грешки, което ѝ позволяваше да бъде по-благоклонна към чуждите.

— Така да бъде — замислено промълви Аби. Мъжът беше много убедителен, но по чаровен начин, и също така позитивен. След малко майка ѝ я повика да поговори с друга гостенка, тяхна стара приятелка,

която не бе виждала от гимназията. Вече изглеждаше почти стогодишна, а и бездруго не приличаше на себе си след фейслифтинга, който си бе правила. Аби се радваше, че майка ѝ не беше пробвала никакви козметични интервенции. Може да изглеждаше поостаряла, но поне си беше същата жена.

Когато се събличаше да си легне, Аби намери визитката на Джош в джоба си и се зачуди дали да не му изпрати някой от разказите си или няколко глави от романа. На следващата сутрин, докато закусваха с майка и на слънце край басейна, тя спомена за случилото се. Баша ѝ беше излязъл да играе голф, което все още успяваше да прави въпреки проблема с коляното си.

— Защо не? — непринудено я насърчи майка ѝ. — Много е талантлив и отворен за нови идеи. Знаех си, че няма дълго да го задържим. Твърде неконвенционален е, много самобитен и не обича да играе по правилата. — Майка ѝ, за разлика от повечето ѝ колеги, успяваше да го постигне, без да компрометира таланта и идеите си. Тя имаше рядката дарба да се движи по ръба между комерсиалното и истинската гениалност, и успехите ѝ личаха по рейтинга на предаванията ѝ, независимо от критиките на Иван. — Изпрати му нещичко — окуражи я тя. — Може да ти даде някои добри съвети и да те свърже с някого, който прави филм, ако това искаш.

— Може би — замислено промърмори Аби. — Не знам с какво ще се захвана — може с романи, може с филми. — Още не беше наясно какво ще излезе от творческата ѝ работа, която беше в процес на развитие.

Същия следобед Аби отвори компютъра си и изпрати на Джош имейл с първите две глави от романа си и един от разказите. Добави, че ѝ е било приятно да се запознае с него, и веднага забрави за случая. Излезе на покупки с майка си в „Максфилд“ и някои от бутиците, които и двете обичаха. Имаха еkleктични гардероби и често си разменяха по някоя странна находка.

Уикендът отмина и Аби отлетя за Ню Йорк. Родителите ѝ щяха да прекарат Коледа в Мексико и я поканиха да ги придружи, но тя предпочете да си остане в Ню Йорк и да работи, а и без това не харесваше особено Мексико, защото всеки път се разболяваше там. В известен смисъл родителите ѝ се държаха все едно нямат дете. Открай време я приемаха повече като приятелка. Хубавото в цялата работа бе,

че уважаваха независимостта ѝ и винаги ѝ бяха давали пълна свобода. Още от малка се отнасяха с нея като с възрастен човек. С удоволствие я канеха да споделя техните планове, но никога не ги променяха заради нея. Като например Коледа в Мексико.

Тя им обеща скоро да им гостува отново и баща ѝ я откара до летището.

— Обичаме те, Аби — прошепна той, прегърна я и я задържа в обятията си. — Късмет в писателската дейност.

— Благодаря, тате — отвърна тя с навлажнен поглед. Въпреки трите безумни години с Иван те продължаваха да я подкрепят. Невероятно, но такива си бяха — винаги ангажирани с артистична дейност и непоклатимо вярващи в мощта на създанието. Въпреки че не бяха съвършените родители, тя ги обичаше такива, каквито са. Помаха му и влезе в забранената зона, а миг по-късно изчезна от погледа му към гейта. Беше прекарала четири прекрасни дни.

Когато Клер се прибра в Сан Франциско, завари дома си сякаш замръзнал във времето. Къщата на родителите ѝ беше малка, овехтяла викторианска сграда в Пасифик Хайтс. Видимо се нуждаеше от освежаване, но Сара успяваше да се справи сама единствено с интериора. Купуваше боя и собствено ръчно боядисваше стаите една по една. Изнамираше евтини тапицерији, за да възстанови мебелите и да си спести мърморенето на съпруга си, че влиза в излишни разходи. Баща ѝ продължаваше да е депресиран и да негодува за състоянието на пазара на недвижими имоти. Не беше продал нито една къща за последните осемнайсет месеца, което според Клер се дължеше на самия него, а не на икономиката. Кой би си купил къща от дилър, който ти посочва само недостатъците на имота и на света? А на всичко отгоре мразеше агенцията, за която работеше.

Майка ѝ я посрещна и зачурулика от щастие. Беше направила къщата светла и красива, беше поставила цветя в стаята на Клер. Вече беше купила и пуйката, прекалено голяма за малкото им семейство. Те отдавна не се забавляваха, не канеха гости, дори рядко виждаха старите си приятели. Баща ѝ бе успял да се изолира от всички през годините, а майка ѝ вече не се опитваше да го убеди да води социален живот, затова се срещаше с приятелките си на обяд, а вечер постоянно

четеше. Никой обаче не каза на Клер, че баща ѝ пиеше все повече и че това усложняваше депресивното му състояние. Не че беше отявлен пияница, но всяка вечер обръщаше по три-четири скоча, което беше много, а майка ѝ все премълчаваше проблема. Просто го беше оставила да прави каквото иска. Обикновено след втората чаша той задремваше сам пред телевизора.

Сара изгаряше от нетърпение да научи всичко за Джордж. Личеше си колко е въодушевена. Той все още не се беше обадил от Аспен. Клер реши, че сигурно вече е на пистата и кара ски или не иска да нарушава срещата ѝ с родителите, но не се притесни, защото беше сигурна, че ще се чуят по-късно вечерта. Когато това не стана, тя опита да се свърже с него по мобилния телефон, но ѝ отговори гласова поща. Заради часовата разлика между Сан Франциско и Аспен Клер си помисли, че той сигурно вече спи, затова му остави мило съобщение.

На следващия ден за празника отново не ѝ се обади, вероятно по същите причини. Клер му изпрати текстово съобщение, ала не получи отговор.

На втория ден тя вече започна сериозно да се притеснява. Не бяха се чували от вторник вечерта, когато я изпрати до дома ѝ, а това беше твърде необичайно за него. Обичаше да поддържа контакт с нея през целия ден с обаждания или със съобщения, за да знае какво прави. Тридневното му мълчание я накара да се чуди дали пък той не мрази до такава степен празниците, че се е скрил в някоя дупка, изпаднал в лека депресия. Тя не искаше да го притеснява, нито да му се натрапва. Все пак му изпрати още едно любовно послание и му написа, че много ѝ липсва, като се постара да не звучи обвинително. Явно любимият ѝ имаше нужда от въздух. И двамата щяха да се приберат само след два дни, в неделя вечерта, и се бяха уговорили да прекарат нощта заедно.

Майка ѝ я засипваше с въпроси през цялото време и Клер се помъчи да ѝ внуши, че няма представа какво ще се случи в бъдеще, но връзката им е сериозна. Сподели, че той е най-прекрасният мъж, когото познава. Но премълча, че е поискал тя да стане майка на децата му в нощта преди да отпътува, не каза и че не го е чувала цели три дни. Беше сигурна, че е моментно недоразумение, като имаше предвид каква свършена близост бяха изпитали вечерта преди тя да отлети за Сан Франциско.

В събота вече я завладя лека паника. Започна сериозно да се тревожи, че нещо може да му се е случило. Ами ако е болен или е претърпял злополука със ските? Може да си е счупил и двете ръце и да не може да отговаря на телефона или пък да е получил травма на главата, защото никога не слагаше каска. От друга страна, помисли си тя, ако е така, би накарал някого да я уведоми или сам би отговорил на съобщенията ѝ, в случай че не е тежко пострадал. Явно той понасяше празниците много по-зле, отколкото тя си представяше. Беше прекъснал всякаква комуникация с нея, което ѝ подсказваше, че е в депресия. После си каза, че може несъзнателно да го е засегнала, но нищо през последната им вечер не навеждаше на тази мисъл. Едва намери сили да се отдели от нея, когато я закара до дома ѝ, а само час преди това ѝ бе признал, че иска тя да е майка на децата му. Защо ли толкова се е разгневил впоследствие? Не беше възможно мълчанието му да е предизвикано от нея, но ѝ се стори тревожен знак.

Постара се майка ѝ да не забележи притеснението ѝ, докато отговаряше на всевъзможните ѝ въпроси за връзката им. До събота вечерта Клер направи още няколко опита да се свърже с него, като му оставяше съобщения, за да му каже колко се тревожи и колко го обича. Но не последва отговор.

Когато кацна на летището в Ню Йорк в неделя сутринта, тя все още нямаше никаква вест от него. Бяха се уговорили направо от летище „Кенеди“ да отиде в дома му. Пробва да му се обади от таксито, но не го намери нито на мобилния му телефон, нито на стационарния в апартамента. Знаеше, че домашните помощници са разпуснати за празниците. Не искаше да отива там и да го дебне, но стомахът ѝ се беше свил на топка. Какво ли може да се е случило? Защо ли не ѝ се обади нито веднъж?

Клер се прибра в апартамента си и цялата вечер напразно очакваше да получи известие от него. Съквартирантките ѝ започнаха да пристигат една по една и да разказват за изминалите няколко дни. Аби сподели, че е прекарала страхотен уикенд с родителите си, Саша и Алекс също бяха преживели съвършения празник. А уикендът на Клер беше очаквано депресиращ, ала по-страшното бе необяснимото мълчание на Джордж, но не го спомена пред приятелките си. Морган разказа за приятната вечеря в дома на Оливър и Грег. Клер започна да си мисли, че се е случило нещо незначително и Джордж ще започне да

й се извинява, че не е успял да й се обади. Мълчанието му и неизвестността я хвърлиха в истинска агония и тя не можа да мигне цяла нощ. Би се зарадвала и на някоя измишльотина само да знае, че е добре. Всичко това й изглеждаше необяснимо.

Подремна два часа и се събуди много преди да звънне алармата й. Изчака до осем, за да му се обади. Прислужниците не идваха преди девет в понеделник сутрин, така че никой не вдигна телефона, а той не отговаряше на мобилния си. Вече би трябвало да се е прибрал, освен ако не се бе случило нещо сериозно.

Облече се набързо за работа, не пи кафе, нито закуси, чувстваше се истинска развалина, когато влезе в офиса. Изчака да стане девет и позвъни в офиса му, защото знаеше, че той винаги отива към осем и половина, за да се приготви за деня. Вместо него на личната му линия се обади секретарката и й каза, че Джордж е на среща. Клер я помоли да му предаде, че го е търсила. Вече беше сигурна, че ще й се обади.

До обяд в главата й бе пълна каша. Дори се озъби на Моник, когато момичето се появи на вратата. Нямаше никакво настроение да се занимава с нея този ден. И като по поръчка Уолтър не се отби изобщо в кабинета й.

По-късно Клер отново потърси Джордж, но й казаха, че е излязъл на обяд и ще бъде извън офиса на срещи целия следобед и няма да се връща. Гласът на секретарката не й подсказа нищо. Беше любезна, съдържана и когато Клер затвори, сълзите потекоха по лицето й. Явно нещо съвсем не беше наред. Но какво? И защо? Нямаше съмнение, че демонстративно я изолираше, а тя не знаеше с какво бе заслужила такова отношение. Паниката и болката, които я завладяха, я оставиха без дъх.

Тръгна си от работа половин час по-рано, като обясни на Уолтър, че е хванала грип и има температура. Той не се усъмни, защото Клер изглеждаше наистина ужасно.

Прибра се и остана да лежи в леглото си, докато не чу Морган да се прибира от работа часове по-късно. Веднага отиде в стаята й.

— Той не иска да разговаря с мен — прошепна тя с дрезгав глас на сащисаната Морган. Клер изглеждаше сякаш пребила или сериозно болна.

— Кой не иска да разговаря с теб? — смаяно попита приятелката й.

— Джордж. Не съм го чувала от вторник вечерта. Всичко беше прекрасно, докато се разделихме. След това изобщо не сме се чували. Не отговаря на моите обаждания, нито на съобщенията ми. Нищо. Пълна тишина. Мислиш ли, че ме е зарязал? — Едва събра сили да изрече тези думи, но се надяваше, че може да е подсказал нещо на Морган.

— Не, разбира се — веднага отхвърли това предположение Морган. — Та той е луд по теб. — За момент я погледна озадачено. — Знам, че става доста странен по празници и за няколко дни прекъсва връзка със света. Когато в работата му стане много напечено, също се изолира, заминава някъде за ден-два, после се връща и всичко си е постарому. Да не сте се карали за нещо?

— Изобщо не.

— Днес го видях в офиса и изглеждаше съвсем нормално. Смееше се с един от клиентите ни. Мисля, че имаше натоварен ден, но, признавам, това не го оправдава. По-добре го остави на мира и изчакай. Не го преследвай. Не е пострадал, не е мъртъв, съвсем си е жив. Ще ти се обади.

Но след още два дни от него все още нямаше вест. Ставах осем дни без никакво обаждане и това изглеждаше напълно нелогично.

Клер си взе два дни отпуск по болест. В апартамента вече всички знаеха и ходеха на пръсти сякаш някой е умрял. Тя почти не излизаше от стаята си, не желаше да вижда никого и същата вечер Морган попита Макс какво мисли по въпроса.

— Не знам — призна той. — Мъжете са странни понякога. Случва се да се втурнат презглава към някоя жена, да се уплашат до смърт и да хукнат да бягат. Но той ми се видя сериозен човек, има отговорен бизнес. Ако е решил да се откаже, сигурно ще има смелостта да ѝ го заяви в очите.

— А може би не — тихо промълви Морган. Вечеряха късно в ресторанта, клиентелата оредяваше. Тя се надяваше Джордж да не се появи с някоя друга жена, но не ѝ се вярваше да прояви толкова лош вкус. Не можеше да си позволи да го пита в офиса. Все пак той ѝ беше шеф и никога не коментираше личните си отношения с Клер с нея. Онова, което знаеше, бе научила от Клер. Джордж не беше от мъжете, които ще седнат да разправят за личния си живот на подчинените си, независимо какво са прочели във вестниците. — Зарязвал е много

жени през годините. Мисля, че има фобия към сериозните отношения. Но няма причина така да я отреже. Би трябвало да ѝ каже нещо. Горкичката, направо е полудяла, изглежда като призрак.

Морган сериозно се тревожеше за приятелката си и не можеше да си обясни поведението на шефа си.

— Представям си — съчувствено отвърна Макс и тогава тя се сети да го пита за нещо, което все забравяше и за което все не намираше подходящ момент.

— Знам, че ще ти прозвучи налудничаво, но преди няколко седмици открих нещо странно в един файл на счетоводството, който ми бяха пратили погрешка. Направо ме удари в челото. Някакви пари са били преведени по грешна сметка, изтеглена е малка сума, която седмица по-късно е била върната. Нищо не липсва, но сумата се е въртяла насам-натам по неправилните сметки. Какво би си помислил на мое място? Да не би да стават някакви далавери? — Джордж винаги се бе проявявал като безупречно коректен във финансите. — Но пък той направи инвестиция във фирма, в която единият от директорите беше подведен под отговорност за злоупотреби, после оправдан. Според теб има ли нещо нередно?

— Не, едва ли. Прекалено умен е, за да върши такива плоски номера, при това е публична личност. Има безупречна репутация. Не ми се вярва да оплеска нещата и да се изложи на риск. По-скоро някой от счетоводството е допуснал грешка, която после е поправил.

— И аз така си помислих — призна тя, — но човек никога не може да е сигурен. В нашия бизнес понякога се случват странни работи. Виж какво стана с Бърни Мадоф. — Най-изпеченият финансов спекулант за всички времена, когото осъдиха на сто и петдесет години затвор за завличане на банки и клиенти с милиарди. Но и в най-безумните си фантазии не би си представила Джордж в подобна роля. Нито пък Макс си го представяше, което ѝ даде още по-голяма увереност. Бе свикнала да се доверява на преценката му. Той имаше добър усет за хората.

— Джордж не е Бърни Мадоф — усмихна се Макс, после бързо промени изражението си. — Не се тревожа за грешките в счетоводната му документация, а за Клер. Тези осем дни мълчание не са добър знак и нито едно от възможните обяснения не е в нейна полза. Чувствам се направо ужасно заради това момиче — каза съчувствено той. Беше се

привързал към приятелките на Морган. Всичките бяха приятни жени и той ги обичаше повече от някои от сестрите си.

— И аз се чувствам ужасно — промълви Морган. — Жесток удар. Мисля, че тя напълно му се довери и хлътна до уши по него. Не знам как ще се съвземе, ако той изобщо не се появи.

— Ще ѝ се наложи — разумно отбеляза Макс. — Дължи ѝ обяснение, но не виждам да изгаря от желание да ѝ го даде. Досега вече трябваше да се е свързал с нея, ако е искал да го направи. — Морган кимна, беше напълно съгласна с него.

На Морган ѝ се късаше сърцето, като наблюдаваше колко нормално се държи Джордж в офиса. Все едно нищо не се е случило. И докато той се шегуваше, разговаряше и ходеше насам-натам, Клер умираше по хиляди пъти на ден в апартамента си, не ставаше от леглото и приличаше на зомби.

Бяха изминали две седмици след Деня на благодарността, а той така и не се обади на Клер. Беше мислила дали да не отиде в офиса му и да му поиска обяснение, но това ѝ се стори мелодраматично. Написа му писмо, в което го питаше с какво го е обидила и му признаваше колко го обича. Отиде да го пусне в пощенската кутия на жилището му. Беше му пратила и няколко имейла. Просто не можеше да разбере какво става. Беше я уверявал, че я обича, че тя е жената за него, че иска да е майка на децата му, а после изведнъж изчезна. Никой не можеше да си обясни това поведение. Ако бе променил мнението си, щеше да е ужасно, но просто трябваше да ѝ го каже. Вече никой не се съмняваше, че се уплашил, че е изпаднал в паника и се е скрил. Но нали тъкмо той се бе хвърлил така стремглаво в тази връзка. Нали точно той я преследваше и убеждаваше, приласкаваше, обясняваше ѝ се в любов почти от първата им среща. Каквито и да бяха причините, нямаше никакво съмнение, че той се отдръпна в пълно мълчание. След две седмици Клер изчерпа възможните оправдания за него — всичко беше приключило. Никога преди не бе преживявала такава болка. Беше като малка смърт — на надежда и мечти, на любов и всичко, което ѝ бе обещал. Отслабна с пет килограма и изглеждаше като жена в траур.

Върна се на работа след седмица и за да утежни още повече състоянието ѝ, Уолтър не спираше да я тормози. Но дори и той долавяше, че се е случило нещо катастрофално.

— Какво става? — попита Алекс Саша, когато за пръв път видя Клер след Деня на благодарността. — Да не е умрял някой от родителите ѝ? — Той не намираше друго обяснение за вида ѝ, освен ако не е болна.

— Джордж я изостави. Изчезна без нито думичка.

— Как така изчезна? Напуснал е града?

— Не, просто не иска нито да говори с нея, нито да я вижда. Просто я изолира без никакво обяснение.

— Какъв мръсник — искрено се възмути Алекс. — Той така ѝ се беше залепил, докато я ухажваше. Как така няма да ѝ каже нищо?

— Не знам. Но направи точно това.

Останалите се опитваха да ѝ помогнат, като се навъртаха наоколо. Но всеки ден, след като се прибираще, Клер веднага лягаше в леглото си и постоянно спеше.

Два дни по-късно Уолтър я повика в кабинета си. Наближаваше Коледа и тя си помисли, че ще ѝ даде коледния бонус. Беше работила всеотдайно и показателите им бяха леко повишени. И за нейна радост, Моник се връщаше в Париж. Обучението ѝ приключи.

— Отдавна се каня да поговоря с теб — започна Уолтър, докато въртеше два кламера между пръстите си, които поглъщаха цялото му внимание. — Искях да говорим преди две седмици, но ти се разболя. Все още изглеждаш много зле, между другото. Трябва да отидеш на лекар.

— Добре съм — равнодушно отвърна тя в очакване да си получи чека и да си върви.

— Знам, че вече не се нуждаеш от тази работа с този твой любим, който те дебне на всяка крачка. Нали ще ставаш милиардерка. — Клер едва не повърна при тези думи, но отношенията ѝ с Джордж не бяха негова работа и тя нямаше намерение да му обяснява, затова замълча. — Но независимо дали ще се жениш за онзи тип или не, знам, че това не е фирмата, за която би искала да работиш. Ти се целиш в някоя от големите фирми, като „Джими Чу“, „Маноло Бланик“, някоя от сексапилните марки. — Той вдигна очи и я погледна директно. — И да ти призная, имаш талант. Дочух, че си изпращала тук-там сивито си, и съм сигурен, че някой скоро ще те дръпне. Истината е, че тук пилееш дарбата си, а аз не мога да си позволя такъв дизайнер. Затова те освобождавам, Клер. Съжалявам. Нищо лично. Просто бизнес. Ние

добре се справяме с класическите си модели. Не ни е нужен толкова изобретателен дизайнер, който иска да прави промени. Мисля, че без твоята заплата ще си закрепим баланса. Самият аз мога да правя промените, които са ми нужни. — Тя го гледаше онемяла и не можеше да проумее думите му, струваше ѝ се, че ѝ говори на друг език.

— Уволняваш ли ме? — попита с писклив глас. Той кимна. — Защото съм пращала сивито си тук-там?

— Не. От шест месеца го замислям. Няма никаква финансова полза от твоето присъствие тук. Трябва да правиш твоите любими секси обувки при някой друг. Съжалявам. Късмет. Ти сигурно ще се омъжиш за онзи тип и няма повече да работиш. Но независимо от това аз не мога да си те позволя. Желая ти всичко хубаво. — Той ѝ подаде ръка и тя я пое, безчувствена, после се приготви да си тръгва.

— Няма ли да ми дадете бонуса за края на годината? — попита, а той поклати глава. — А обезщетение? — Беше работила за него четири години и мразеше всяка минутка от тях. Би трябвало да ѝ плащат вредни плюс заплатата.

— Две седмици — отвърна Уолтър с равен глас. — Нищо лично. Просто бизнес — повтори отново. Даваше ѝ възможно най-малкото обезщетение. Клер не можеше да повярва. Изпадна в пълен шок. Отиде в кабинета си, сложи всичките си скици и лични вещи в един кашон и си тръгна. На улицата спря такси. Валеше сняг и когато влезе вътре, беше прогизнала.

— Изглежда сте имали тежък ден — опита да я заговори шофьорът, забелязал разстроеното ѝ изражение в огледалото за задно виждане.

— Уволниха ме — отвърна тя и сълзите и разтопените снежинки се застичаха по лицето ѝ, размазваха грима и ѝ придаваха съсипан вид.

— Съжалявам. — Шофьорът се пресегна, за да спре брояча. Закара я до вкъщи и не ѝ взе пари. — Честита Коледа — пожела ѝ с неприкрито съжаление. Тя също му честити Коледа и пое нагоре по стълбите, обляна в сълзи. Другите момичета се бяха прибрали и като я видяха в този окаян вид, здравата се изплашиха.

— Какво е станало? — ахна Морган и скочи да ѝ помогне с кашона.

— Току-що ме уволниха. Нищо лично, просто бизнес. Двеседмично обезщетение, никакъв годишен бонус. — Този удар вече

беше прекален след кошмарната седмица, която Джордж ѝ спретна. Нямаше представа какво да обяснява на родителите си, като се прибере.

Същата вечер, сякаш радарът му бе доловил състоянието ѝ и за да сипе още сол в раната, Джордж най-сетне се обади. Изпрати ѝ съобщение. Тя го четеше и не вярваше на очите си. Но вече нямаше сили да се изненадва.

„Съжалявам, надцених се. Вината е изцяло моя. Причината не е у теб. Премислих всичко внимателно. Това е правилното решение за мен. Ние сме твърде различни, Клер. Не искам дълги връзки, нито брак, нито деца, нито партньорка. Аз съм вълк единак по душа и предпочитам да си остана такъв. Пожелавам ти всичко най-хубаво. Честита Коледа. Дж.“

Тя дълго не можа да откъсне поглед от екрана. Чете го пак и пак, и накрая изпадна в истеричен смях. Отиде в кухнята с телефона в ръка, а другите я гледаха ужасени и си мислеха, че наистина е полудяла.

— Вече е официално. Току-що получих съобщение от Джордж след почти триседмично мълчание. Зарязал ме е. Тук го пише черно на бяло. Казва, че това е най-доброто решение за него. И ми честити Коледа. — Тя седна заедно с приятелките си на кухненската маса, като се хилеше леко истерично. — Иха — зарязана и уволнена в един и същи ден — заяви тя, изпаднала в шок. Аби я прегърна безмълвно и тогава Клер се разрида. Все пак изпитваше някакво странно облекчение, че е получила новини от него. Поне вината не беше нейна. Той се бе хвърлил в тази авантюра, той я беше преследвал, ухажвал, омайвал, уверявал в любовта си и накрая пак той я заряза, без да му мигне окото. Иронията и жестокостта на постъпката му бяха направо непоносими и тя знаеше, че никога повече нямаше да вярва на мъж. Съквартирантките ѝ я накараха да си легне и останаха край нея през нощта. Саша се мушна в леглото до нея. Аби седна на пода и взе да гали косата ѝ. Морган седна до краката ѝ на леглото, чувстваше се отчаяна и току я потупваше през завивките. Щяха да останат до нея — единствено с това можеха да ѝ помогнат. Накрая, изтощена от сълзи, Клер заспа.

Клер единствена от съквартирантките щеше да се прибира у дома си за Коледа. Другите щяха да останат в Ню Йорк. Офисът на Морган винаги затваряше за новогодишните празници и тя помагаше на Макс в ресторанта, защото тогава беше най-натоварено и той работеше денонощно без почивен ден. Морган настаняваше клиентите по масите, помагаше със счетоводните отчети. Това бе единственият начин да го вижда в този период, а той беше изключително благодарен за помощта ѝ. Бездруго нямаше семейство, което да я очаква по празниците, а Оливър и Грег щяха да ходят на ски в Ню Хемпшир с приятели.

Родителите на Аби заминаваха за Мексико и тя възнамеряваше да остане в Ню Йорк, за да работи по романа си. Алекс и Саша бяха дежурни в болницата навръх празниците. Поне щяха да бъдат заедно.

До заминаването си за Сан Франциско на двайсет и трети Клер живееше с усещането, че я повлича мощна вълна, че потъва, че бедите я натискат надолу и се дави. Не изпитваше гняв, а пълно отчаяние.

Морган беше бясна на Джордж. След случилото се бе загубила уважението си към него. Не можеше да изпитва добри чувства към мъж, който се бе отнесъл така жестоко с приятелката ѝ. Сърцето на Клер бе разбито на милион парченца и нямаше изглед тя скоро да ги събере. Мисълта за Коледа у дома я потискаше, би предпочела да си остане в Ню Йорк, но не можеше да разочарова майка си. Преди да загуби работата си Клер бе купила скъпа дамска чанта на майка си и пуловер на баща си, подаръци, каквито вече не можеше да си позволи. Беше решила да не им казва, че е уволнена. Все пак беше Коледа. Те нямаха представа, че животът на дъщеря им се е сринал. Смяташе да сподели с майка си след празниците и да я помоли да предаде новината на баща ѝ, след като си замине. Нямаше да понесе черногледите му изблици за живота. Той беше голям специалист по темата за провалите.

Полетът бе отложен с три часа заради лошото време в Сан Франциско. Из цялата страна вилнееха бури и се очертаваше труден

полет, но на Клер ѝ беше все едно. Ако самолетът се разбиеше, щеше да е облекчение. Нямахше да се налага да се бори с безработицата, да обикаля да търси нова работа и да прекара остатъка от живота си без Джордж, само с горчилката, с която я бе залял.

Възнамеряваше след празниците да започне нова кампания за търсене на работа и да уведоми фирмите, на които вече бе писала, че е в състояние веднага да започне. Те със сигурност щяха да проверят препоръките ѝ и щяха да разберат, че е уволнена. Уолтър нямаше да спести тази информация, но нищо не можеше да се направи.

Взе такси от летището. Завари родителите си в обичайното състояние. Бяха приключили с вечерята и баща ѝ вече беше пред телевизора, гледаше канала „Дискавъри“ с питие в ръка. Майка ѝ се бе погрижила да украси къщата и елхата в нейния изискан стил, а баща ѝ видя в това единствено опасност от пожар. Клер се чудеше как ще изтърпи четирите дни, които бе планирала да остане. Сара я придружи до стаята ѝ и остана, докато Клер разопакова багажа си.

— Ужасно си отслабнала — притеснено отбеляза тя. Клер бе свалила поне пет килограма за четирите седмици от Деня на благодарността.

— Бях болна от грип. Всички в апартамента се заразиха — излъга Клер, защото още не беше готова да признае истината. Просто не можеше да я изрече.

— Как е Джордж? — попита майка ѝ с мила усмивка.

А Клер не знаеше какво да ѝ отговори. Извади малкото дрехи, които този път бе взела. Напоследък носеше единствено джинси и черни пуловери, сякаш подсъзнателно даваше израз на най-тежката загуба в живота си.

— Какво ти подари за Коледа? — Звучна плесница, бе единственият отговор, който ѝ дойде наум. Сара си бе представяла, че може би дъщеря ѝ ще получи годежен пръстен, или пък това ще стане на Нова година.

— Чанта — отвърна младата жена, без много да се замисля. — Мамо, съжалявам, но часовата разлика ми се отразява, а и още не съм се възстановила напълно от грипа. Не се сърди, но ми се иска да си легна. — Знаеше, че майка ѝ я е очаквала с нетърпение да се прибере и да бъдат заедно, но точно тази вечер това бе непосилно за Клер. А

предстояха още Бъдни вечер и Коледа, през които трябваше да си наложи да разговаря.

— Не, разбира се, мила. Можем да си поприказваме утре. Искаш ли билков чай? — Милата ѝ майчица винаги я отрупваше с внимание и Клер се почувства ужасно, че я отпраща, но точно в този момент имаше нужда да остане сама.

— Няма нужда, добре съм. — Клер силно я прегърна и след минутка майка ѝ излезе от стаята. Клер извади книга да почете и след двайсет минути вече спеше дълбоко.

На следващия ден помогна на майка си да опече курабийките, да подготви пуйката, да я напълни и да я сложат във фурната. После нареди масата за тримата, а Сара се погрижи за красивата декорация. В полунощ двете жени отидоха на вечерната молитва в катедралата „Грейс“. Баща ѝ от години се бе отказал да участва в тези церемонии.

Катедралата се намиреше срещу Хънтингтън Парк и на излизане след месата, въпреки мразовитата нощ, двете се спряха да погледат феерията от разноцветни светлинки, отрупващи оголените клони на дърветата. Клер хвана ръката на майка си и Сара усети, че нещо не е както трябва. Не я попита какво става, но я забеляза да бърше сълзите, които неволно се стичаха по лицето ѝ по време на службата. Качиха се в колата и потеглиха към дома. Клер беше необичайно притихнала.

— Благодаря ти, че реши да дойдеш у дома за празниците — мило подхвана Сара, когато спряха пред гаража. — Знам, че тук не е голяма веселба.

— Обичам да съм с вас, мамо — искрено я увери Клер. Това си беше самата истина, но повече не можеше да я заблуждава за станалото и се извърна към нея. — Джордж ме изостави, а след това ме уволниха. Не исках да ти го казвам по телефона и съжалявам, че трябва да го чуеш точно сега.

Майка ѝ безмълвно я прегърна и я остави да се наплаче.

— Толкова съжалявам — прошепна. Не я попита какво точно се е случило. Нямаше никакво значение. Важно бе само, че сърцето на дъщеря ѝ бе разбито. — Много съжалявам.

— Аз също. — Клер се отдръпна, усмихна се горчиво и взе да бърше сълзите си. — Каза, че е вълк единак. Точно той се втурна да ме преследва и се държеше сякаш сме си близки от години. После явно се уплаши и се изпари.

— Мислиш ли, че ще се успокои и ще се върне?

— Няма никакъв шанс. — Вече се бе подготвила да прочете във вестниците за поредното му завоевание. Бе наясно, че ще се случи, рано или късно. Нямахте съмнение, че е приключил с нея и тя не искаше да дава фалшива надежда нито на себе си, нито на майка си. Съобщението му го казваше съвсем ясно. — А Уолтър е задник. Мразя обувките му. — Тя се разсмя и избърса носа си с кърпичката, която майка ѝ подаде. Този път и Сара се разсмя.

— Дори аз, на моята възраст, не бих ги носила — изрепчи се тя и двете се закискаха.

— Ще пусна кандидатурата си на някои места в Ню Йорк. Все нещо ще изскочи. — А Клер имаше качества да проектира не само обувки, но и дрехи. Бе преминала такова обучение в „Парсънс“ — Съжалявам, че ти го казвам точно сега. Смятах да го направя след Коледа.

Всъщност изпита истинско облекчение, че призна на майка си за случилото се. Сара умееше да утешава, да вдъхва кураж и положителни мисли. Изведнъж Клер се почувства щастлива, че се е прибрала у дома си, където можеше да лекува раните си.

— Не се тревожи за мен, мамо. Ще си намеря работа. — Не искаше да бъде в тежест на семейството си. Беше на двайсет и осем и предпочиташе да се оправя сама. Не очакваше финансова подкрепа от родителите си, които и без това бяха затруднени. Нуждаеше се само от любовта на майка си. — Би ли ми направила услугата да не казваш нищо на татко, докато не си замина? Не искам да слушам мрачните му коментари.

Сара кимна с разбиране.

Влязоха вътре и изпиха по чаша чай от лайка в кухнята. Баща ѝ отдавна си беше легнал и двете жени останаха да си побъбрят в притихналата къща.

На следващата сутрин Клер и майка ѝ си размениха подаръците под елхата. Сара остана възхитена от чантата на „Шанел“. Знаеше, че сигурно струва цяло състояние. Баща ѝ също хареса пуловера и най-после и тримата бяха завладени от приятно настроение.

След това Клер се качи в стаята си, за да честити Коледа на приятелките си, и тъкмо преди да изключи компютъра, влезе Сара и тихичко затвори вратата след себе си. Приседна на леглото на дъщеря

си. Изглеждаше сякаш се кани да каже нещо важно на дъщеря си, нещо, което бе премисляла цяла вечер.

— Случило ли се е нещо? — притесни се Клер, но майка ѝ поклати глава.

— Не, но искам да споделя с теб една идея, която не съм казвала на никого. Знаеш, че от години вземам малки поръчки за декорация. Баща ти няма представа за повечето от тях, но с тези пари успях да платя обучението ти в частното училище. Е, получих и няколко големи поръчки, и от години спестявам тези пари.

Клер усети накъде биеше майка ѝ и започна да клати глава.

— Няма да взема пари от теб, мамо. Аз също имам спестявания и с тях и с обезщетението ще мога да изкарам, докато си намеря друга работа. Държа да ги пазиш за свои нужди.

— Чуй ме — решително настоя майка ѝ. — Имам повече, отколкото си мислиш. Знаем само ти и аз. Хрумна ми идея. Искам да вложа тези пари в малка частна фирма за обувки. Знам как да управлявам фирма за вътрешен дизайн, а с обувките няма да е по-различно. Ще започнеш скромно, с малък бюджет. И тогава ще можеш да създаваш обувките, които на теб ти харесват. Ако успеем, някой ден ще ми се отплатиш. Но не очаквам това. Предлагам ти да станем съдружници. — Клер слушаше, без да вярва на ушите си. Майка ѝ я поразя и със следващото си предложение: — Бих могла да дойда в Ню Йорк за няколко месеца, може би дори за половин или една година, за да ти помогна да стъпиш на крака. Мога да отседна в квартирата ти, ако няма да преча на теб и момичетата. Двете заедно ще се справим.

После Сара ѝ съобщи за каква сума става въпрос и Клер едва не падна от леглото от изненада. Беше много повече от нужното за една малка фирма да стъпи на крака. Знаеше какви са оборотите на фирмата на Уолтър, а майка ѝ бе събрала много повече. Можеха да вземат и кредит, ако се наложеше.

— Ами татко? — Не можеше да си представи, че майка ѝ би го оставила сам за толкова дълго.

Сара се поколеба, преди да отговори.

— Мисля, че настъпи моментът да се върна в Ню Йорк и да взема живота си в ръце. Отдавна съм го замислила. Сега обаче се отваря идеална възможност и за двете ни. — Тя се усмихна на Клер, която се хвърли да прегърне.

— Невероятна си, мамо. Много искам да останеш при мен, ако не се притесняваш, че ще делим едно легло. Но сигурна ли си, че го искаш? Това е голяма крачка.

Сара бе живяла в Сан Франциско трийсет дълги, нещастни години и искаше да предприеме нещо, преди да е станало твърде късно. А ако успееше да помогне на дъщеря си, това щеше да е най-доброто ѝ решение. Не изпитваше никакво колебание.

— Време е баща ти да се погрижи за собствения си живот и да реши какво иска да прави от тук нататък, преди съвсем да е остарял. Всъщност да прави каквото ще — горчиво се усмихна тя на Клер.

— Да му се не види, мамо — ухили се младата жена. — Не мога да повярвам, че правиш това за мен.

— Че за кого другото да го правя. Ти си единственото ми дете. — Сара сияеше и двете се прегърнаха отново, щастливи, че имат план.

— Знаеш ли, че можем да използваме същата фабрика в Италия, с която работи и Уолтър. Много са добри и цените им са нормални. Можем да пробваме и в Бразилия, но мисля, че в Италия по-добре изпилват детайлите. — Мислите на Клер вече препускаха. Майка ѝ току-що бе превърнала най-ужасната ѝ Коледа в една голяма, светла надежда. Даваше ѝ шанс да започне свой собствен бизнес, да произвежда модели по свой вкус и тя беше готова на всичко, за да успее.

— Ще кажеш ли на татко? — сериозно попита Клер.

— След като си заминеш. Не е нужно да ставаш свидетел на това. Ще му кажа, че започваме съвместен бизнес. Няма да му обяснявам откъде идват парите. И бездруго се канех да му съобщя, че го напускам. Не искам теб да обвинява. И това е самата истина. Канех се да ти кажа, че го напускам, преди да си тръгнеш. Отдавна трябваше да го направя.

— Обичаш ли го още, мамо? — тихо попита Клер. Представяше си каква решителна стъпка е това за майка ѝ. Беше предпазвала баща ѝ като дете цели трийсет години, беше пожертвала себе си и всичко, за което бе мечтала.

— Не знам — призна ѝ Сара. — Трудно е да обичаш такъв човек. Не само заради пиенето, но и заради отношението му към живота. Обичах го какъвто беше преди провалите в живота му. Тогава още вярваше в себе си, но постепенно се превърна в тъжен, огорчен човек.

Не искам да живея повече в тази отровна атмосфера. Не ми се иска да остарявам с мрачен старец до себе си. Предпочитам да остана сама. Може пък това да го провокира да се поразмърда. Ще опитам да заживея отново в Ню Йорк. Тук имам прекрасни клиенти, но отново ще се пробвам във висшата лига. Или поне така си мислех доскоро. Сега преминавам към обувките! — Тя се изкиска за удоволствие на Клер. — Но искам да попиташ момичетата за пребиваването ми в апартамента. Ще ги разбере, ако не са съгласни. Ако остана при теб, ще спестим пари, но не желая да се натрапвам. Бих могла да си наема нещо скромно за няколко месеца.

— Ще бъде много приятно да си при нас в мезонета. Сигурна съм, че всички ще се радват. Но обещавам да ги питам и ще ти кажа точно как стоят нещата. Кога планираш да дойдеш?

Сара се замисли за минута.

— Първата седмица на януари твърде скоро ли ще е? Не трябва да губим време.

Главата на Клер се замая само докато я слушаше. Започваше свой собствен бизнес! Никога не си беше мечтала дори за подобно развитие.

— Звучи ми добре — съгласи се Клер. — Как ще я кръстим?

Майка ѝ не се поколеба нито за миг.

— „Клер Кели Дизайнс“, разбира се. Как иначе?

Двете жени отново се прегърнаха, Клер многократно ѝ благодари. След като майка ѝ излезе от стаята, тя отвори компютъра си и пусна имейл до съквартирантките си, за да им съобщи за плановете и да ги пита дали биха приели майка ѝ да живее в апартамента няколко месеца, докато фирмата потръгне. Не пропусна да ги предупреди, че няма да им се разсърди, ако се възпротивят.

Трите отговора долетяха светкавично. Вълнуваха се заради бъдещата ѝ фирма и на драго сърце бяха готови да делят жилището с майка ѝ. А Морган беше добавила: „Надявам се, че тя поне готви по-добре от теб“. Но пък нали си имаха Макс! Клер отиде да разкаже на Сара за мнението на приятелките си. Завари я в спалнята ѝ да сортира дрехите в гардероба. Ясно и бе, че се подготвяше за Ню Йорк.

— Получихме одобрение — тайнствено ѝ съобщи тя. — Единодушно.

Сара грейна и вдигна двата си палеца нагоре. Клер беше удивена от ентусиазма ѝ. На петдесет и пет да започваш фирма за обувки от

нулата — какъв завиден кураж.

— Обичам те, мамо — възкликна Клер на излизане от стаята. Заминаваше си след два дни и вече нямаше търпение да започне. Имаха толкова неща да вършат, трябваше да пътуват и до Италия, за да се срещнат с управата на фабриката, да подпишат споразуменията за производство. Всичко изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина, но несъмнено се случваше. Само преди две седмици целият ѝ свят се бе срутил, а сега започваше съвсем нов живот. Чудото бе станало възможно благодарение на майка ѝ. Клер се надяваше тя да се чувства също толкова щастлива. А кой знае — може би баща ѝ също щеше да се размърда най-сетне.

Алекс и Саша бяха дежурни в болницата на Бъдни вечер. Седяха в лекарския кабинет и похапваха сандвича, който си бяха поделили. Тя имаше две пациентки в ранен етап на раждане на първо бебе, което щеше да продължи цяла вечност, и вероятно до сутринта все още нямаше да са родили. А в неонаталното отделение всичко беше спокойно. Предишния ден бяха изписали три бебета, а останалите бяха в стабилно състояние. Сестрите ги наблюдаваха, а те двамата споделяха почивката си и сандвича с пуйка, който Алекс бе донесъл.

— Честита Коледа — усмихна му се тя. — Да си пожелаем да посрещнем следващата Коледа с вечеря с истинска пуйка, а не със сандвич. — Макар че това никак не ги натъжаваше, тъкмо напротив — наслаждаваха се на компанията си и на хармонията помежду им. Тя му разказа за Валентина и французина, които щяха да се върнат след два дни. — Не мога да повярвам, че още е с него — сподели Саша. — Нейните връзки обикновено не продължават толкова дълго. Заедно са вече цели три месеца.

Родителите на Алекс се бяха обадили по-рано вечерта, за да им пожелаят весела Коледа, и това я върна към прекрасния Ден на благодарността, който бяха прекарали заедно. Реши да им изпрати цветя и огромна кутия шоколадови бонбони. Двамата с Алекс още не бяха разменили подаръците си. Предпочитаха да се насладят на този момент, след като дежурството им приключи. Тя му беше купила шапка и ръкавици и чифт гумени чехли на „Крокс“ на шега.

След като довършиха сандвича, той извади от джоба си кутия бисквити, които бе купил специално за нея от кафенето, и ѝ я подаде.

— Ето и десерта — обяви той.

— Дали да не ги запазим за по-късно? Очертава се дълга нощ. — После замислено се загледа в кутията.

— Я си хапни. Ще ти донеса още, ако искаш. Кафенето е отворено цяла нощ. — Тя се поддаде на изкушението и бръкна в кутията. Но не можа да стигне до бисквитите. Те сякаш бяха залепнали за дъното. Надникна да провери какво става, забеляза малка черна кадифена кутийка и стреснато вдигна поглед към Алекс.

— Какво е това? — Сърцето ѝ щеше да изскочи, докато я измъкне, после отново го погледна с удивление.

— Сигурно ги продават с подарък! — широко се усмихна насреща ѝ той. И веднага падна на коляно наред лекарската стая. — Саша, обичам те с цялото си сърце. Искам да споделя живота си с теб. Ще се омъжиш ли за мен?

— О, мили боже — възкликна тя и сълзи потекоха по лицето ѝ, когато го видя да отваря кутийката и да нанизва изящния диамантен пръстен на треперещата ѝ ръка. — О, мили боже... обичам те... На коя по ред среща сме? — попита, смеейки се през сълзи. Срещаха се едва от три месеца, но той беше напълно уверен, че Саша е любовта на живота му. В Деня на благодарността бе споделил намеренията си с родителите си и бе получил ентусиазираното им одобрение. Баща му даде назаем пари да купи пръстена.

Алекс я целуна и я погледна в очите.

— Още не си ми отговорила. „О, мили боже, на коя по ред среща сме“ не е много ясно мнение.

— Да! Да... о, мили боже. Сега какво ще кажа на мама? Тя изобщо не вярва в брака? — За миг я завладя паника.

— Затова пък ние вярваме — тихо промълви той и я грабна в обятията си. Тя вдигна ръка, за да се полюбува на красивото бижу.

— И кога ще се оженим? — попита. Беше напълно поразена от случващото се.

— Какво ще кажеш за юни? — Тя кимна в съгласие и двамата продължиха да се прегръщат усмихнати. В този момент влезе Сали, една от сестрите, която и двамата харесваха най-много.

— Какви ги вършите тук, вие двамата? — Тя също ги харесваше и винаги се радваше, когато се падаше на дежурство със Саша.

— Току-що се сгодихме — обясни ѝ сияещата Саша.

— Поздравления! — възторжено подвикна Сали и се залови със задълженията си. — Имаме раздвижване във втора зала. Тежко раждане, вече сме на десет сантиметра разкритие. Има напъни. Трябва да дойдеш.

— Как се случи толкова бързо? — скочи Саша. — Беше с два сантиметра, когато я прегледах за последен път.

— Може би на бебето му е писнало да чака. Откъде да знам? Ти си докторът, така че довличай си задника и се залавяй за работа. Ще ме извините — обърна се към Алекс широко ухилена, — но вашата годеница е дежурна. Тя е главният лекар тук тази нощ. Я му върни пръстена — нареди тя на Саша. — Не може да го носиш в родилна зала. — И беше права. Саша му го подаде и той го прибра обратно в кутийката, която пъкна в джоба си.

— Да не го загубиш! — поръча му тя и бързо го целуна, после се втурна след сестрата, като се обърна да помахна на бъдещия си съпруг.

Бебето от втора родилна зала вече бе преминало по родовия канал и главата му се подаваше, когато Саша пристигна. Появи се точно навреме, за да подхване малкото момиченце, което се появи на бял свят след два напъна, и родителите посрещнаха чудото със сълзи и смях. Саша срязва пъпната връв и положи бебето на корема на майката, после на гърдите ѝ и тя го притисна до сърцето си. Погледна с обожание съпруга си и му призна колко много го обича. В този момент Саша си представи как един ден двамата с Алекс ще бъдат на тяхно място.

След като приключи дежурството им, Алекс и Саша успяха да отскочат до мезонета за по един душ и да се преоблекат, за да се срещнат с цялата компания в ресторанта на Макс и да почерпят за годеща си. Саша си сложи пръстена, като внимаваше да не показва веднага ръката си, защото искаше да ги изненада. След като се настаниха на масата, тя си поръча чаша вино, хвана я с лявата си ръка и в този момент Морган нададе писък.

— Мили боже! Какво има? — Макс я гледаше ужасен, помислил, че някой току-що е видял мишка или хлебарка. Паниката му накара Аби също да изпищи.

— Сгодихме се! — възторжено извика Саша. — Ще се женим.

— Ох, изкарах си акъла. Помислих, че имаме плъхове. — Макс завъртя очи към Морган. — Моля те, не крещи така, освен ако някой не насочи пистолет към клиент. — Но вече никой не го слушаше, защото всички се хвърлиха да поздравяват и да прегръщат Саша и Алекс. Тогава Макс разбра, че е настъпил моментът за шампанското, и го поръча.

— Кога ти предложи? — не мирясваше Морган, искаше да научи всички подробности, и Саша им разказа.

Алекс ги наблюдаваше със светнал поглед, горд от събитието и вълнението, което предизвика.

— Каза ли на майка си? — попита я Морган и Саша поклати глава.

— Нощес звъннахме на родителите на Алекс и на брат му. Реших да отложам разговорите с нашите и Валентина за утре. Искам първо да се насладим на мига.

— Майка ти страшно ще се зарадва — иронично подхвърли Морган. Много добре знаеше какво е отношението ѝ към брака и беше сигурна, че ще се опита да я накара да се откаже. Според нея бащата на Саша беше приятен човек, но майка ѝ беше като зъл дух и рядко се държеше мило с дъщеря си или с когото и да било.

— Доколкото знам, Валентина се връща от Париж утре или вдругиден. А вие сте поканени за шаферки — каза Саша на Морган и Аби. — Клер също. Ще ѝ изпратя имейл да ѝ съобщя. Планираме сватбата за юни. — И докато си пийваха шампанско, тя им разказа как си представят тържеството. На Валентина се падаше ролята на главна шаферка, естествено.

— Кой ще я организира? — попита Морган.

— Още не знам. Не сме мислили за това.

— Трябва ви сватбена агенция. Иначе ще се побъркате. Прекалено заети сте с работата си, за да се занимавате и с организиране на сватба. А не си представям майка ти в тази роля. Все едно да наемеш Круела Девил да ти разхожда кученцата. — Всички избухнаха в смях. — И в църквата ще раздава брошури по бракоразводно право.

Докато я слушаше, Саша осъзна колко много неща имат да решават: къде да е сватбената церемония — в църква или не, в Атланта или в Ню Йорк, голяма или малка, да не говорим за това кой щеше да плаща за нея. Но засега ѝ се искаше просто да се наслаждава на мига заедно с Алекс, преди да ги завърти вихърът. Явно Морган имаше право, нуждаеха се от сватбен агент.

Заговориха за имейла от Клер, за предстоящото преместване на майка ѝ при тях, за новата фирма за обувки. Бяха щастливи заради приятелката си, а и трите харесваха Сара и биха я приели с удоволствие.

На следващия ден Саша се обади на майка си, която тъкмо се бе върнала на работа след коледната ваканция.

Разговорите с нея винаги вървяха трудно. Започнаха с общи любезности и после Саша събра смелост и премина в настъпление.

— Имам да ти казвам нещо, мамо... — И веднага се почувства като десетгодишно момиченце, което е загазило в училище.

— Решила си да зарежеш медицината и да се прехвърлиш в правото? Виж, това би било чудесна новина. — Мюриел се шегуваше, но думите ѝ не бяха далеч от желанието ѝ.

— Всъщност, не. Излизам с един мъж от известно време и решихме да се оженим. Сгодена съм.

— Откога сте заедно и защо нищо не знам за него? — Защото си стар, свиреп прилеп, едва не изкрещя Саша.

— От не много отдавна, а не знаеш, защото не исках да те занимавам, преди да съм сигурна, че е нещо сериозно.

— Откога? — троснато повтори Мюриел Хартман като експерт в кръстосания разпит.

— От три месеца.

— Това е абсурдно. Та вие едва се познавате. Знаеш ли какво показва статистиката за хора, които се женят след тримесечна връзка?

— Сигурна съм, че понякога се получава. Прекарваме доста време заедно.

— С какво се занимава той? — Разпитът продължаваше с пълна пара.

— Лекар е, стажант в университетската болница, също като мен. Педиатър е.

— Предполагам, че си готова да живееш в мизерия в такъв случай. Няма да изкарва никакви пари, нито пък ти. А родителите му какви са?

О, как мразеше предубежденията на майка си и начина, по който изразяваше мнението си, но нищо не я изненадваше. Тъкмо заради това рядко ѝ се обаждаше.

— Баща му е кардиолог, а майка му е адвокат. В Чикаго. Много мили хора са. Запознах се с тях в Деня на благодарността.

— Е, аз нямам пари за сватби. Нито вярвам в брака.

— Не ти се обаждам, за да ти искам субсидия за сватбата — ядоса се Саша. — Просто исках да те уведомя, че се омъжвам, и се надявах да ме поздравиш, ако това не е прекалено голямо усилие за теб.

— Поздравления — сопна се Мюриел. — Сигурна съм, че баща ти ще се погрижи за сватбата — добави ядно тя. — Обади ли му се вече?

— Още не. Обаждам се първо на теб.

— Много мило от твоя страна — изненада се майка ѝ. — Кога ще е сватбата?

— Може би през юни. Не сме определили дата. Стана ненадейно.

— Е, поздравления — повтори майка ѝ, — макар да съм на мнение, че допускаш грешка. Трябваше да поживеете заедно няколко години и тогава да решавате. И без деца! — Не ѝ спести този удар. А може би по-добре без майка? — помисли си Саша, огорчена, че точно

тя е най-неприятната жена, която бе срещала. — Не забравяй да ми съобщиш датата, за да си я отбележа в календара.

— Благодаря, мамо — набързо приключи разговора Саша. Беше изчакала Алекс да си тръгне, за да ѝ се обади, защото беше сигурна, че ще остане потресен от отношенията им.

После звънна на баща си, който много се развълнува, поздрави я, заяви, че няма търпение да се запознае с Алекс. Каза ѝ всичко, което една дъщеря би очаквала да чуе от родителите си в такъв важен момент. После прехвърли телефона на съпругата си, за да ѝ честити, което тя направи далеч по-мило от майка ѝ.

— Къде ще е сватбата? — попита баща ѝ.

— Още не сме решили, татко. Може би в Ню Йорк. Отдавна живея тук, всичките ми приятели са тук, а и подготовката на сватба от разстояние ще е много сложна.

— Е, където и да изберете, запомни, че аз плащам сватбата. Независимо колко струва. И най-добре си наеми сватбена агенция. Вярно, че излиза по-скъпо, но ти нямаш време да се занимаваш. — И той беше на мнението на Морган. А щедростта му я трогна. Продължаваше да я подпомага и до този момент, въпреки че бе на трийсет и две, и никога не му дотежа. Знаеше колко упорито работи дъщеря му и вярваше, че някой ден, когато приключи стажа си, тя ще си стъпи на краката. — Определихте ли вече дата?

— Ще е през юни. Предстои да решаваме за датата. — Той се поколеба за миг, но после я увери, че който ден да изберат, ще е добре. — Още веднъж ти благодаря, тате. — Толкова я трогна желанието му да поеме разноските, готовността му да ѝ помогне с всичко, за да е щастлива, за разлика от майка ѝ, която щеше да присъства само като гост.

— Намерете време да дойдете в Атланта, за да се запознаем с бъдещия съпруг.

— При първа възможност. Графиците ни са много натоварени.

— Ще устроим тържество по случай годиша ви, както си му е редът.

Тя затвори с облекчение, че е изпълнила мисията си. Беше съобщила на най-важните хора в живота си и сега можеше спокойно да мисли за мястото, датата и сватбената агенция. Направо летеше към мястото, където с Алекс щяха да обядват. Бяха свободни цял ден и цяла

нощ. Погледът ѝ попадна на бляскавия пръстен, тя вдигна ръка да го огледа и не сдържа усмивката си. На излизане помахна на Аби, която седеше пред компютъра и само вдигна палец за поздрав.

От Деня на благодарността Аби се бе сраснала с компютъра си и непрестанно работеше по романа и разказите си. Беше доволна от резултата и изцяло погълната от тази дейност. Родителите ѝ звъннаха от Мексико по празниците и останаха впечатлени, че работи толкова усилено. Увериха я, че вярват в успеха ѝ. Както майка ѝ винаги твърдеше, нямаше невъзнаградени усилия.

Това бяха едни от най-самотните празници в живота ѝ. Семейството ѝ бе заминало надалеч, Иван беше зачеркнат, но никак не ѝ липсваше, Клер отпътува за Сан Франциско, Саша и Алекс все бяха на работа. Морган се бе закотвила в ресторанта на Макс и имаше моменти, в които Аби се оставяше тъгата да я завладее. Работата поглъщаше цялото ѝ внимание, но ѝ липсваше човек, с когото да поговори. Следобед излезе да глътне свеж въздух и мина покрай ветеринарна клиника, на която бяха сложили обява, че предлагат кучета и котки за осиновяване. Имаше чихуахуа мелези, които ѝ напомниха за кучетата на Оливър и Грег, виждаха се кръстоски между мопс и бигъл, както и няколко пухкави мъници, също смесени породи. Най-много ѝ хареса снимката на едно кученце — нещо между чихуахуа и дакел, наречено чиуини, което изглеждаше толкова абсурдно, че истински я развесели, и тя не можа да устои и влезе. Табела насочваше към центъра за осиновяване на втория етаж, където Аби се озова пред витрина с малки изоставени кученца, които можеха да скъсат сърцето на всеки. В клетките дремеха и няколко много стари котки. Всичките животни в центъра бяха спасени или докарани от самите собственици, които вече не ги искаха. Изглеждаха ужасно тъжни и самотни. Внезапно тя се озова почти очи в очи с огромно черно куче, което я гледаше от упор и излая, сякаш ѝ казваше „Вземи ме вкъщи“.

— Не ме гледай така — отвърна му тя през стъклото, а то излая отново. Не приемаше „не“ за отговор. — Не мога. Живея в апартамент.

Следващото му излайване прозвуча като: „Не ме интересува“. Тя го подмина и се спря да погледа в следващата клетка едно старо лхаса

апсо, и черният велика залая неистово след нея. И Аби осъзна, че трябва незабавно да изчезне, преди да е направила огромна грешка и да се прибере вкъщи с куче. Беше влязла просто ей така, да разгледа, за да се поразее, но тъжните очи на животните направо разтърсиха душата ѝ. Огромното черно куче продължаваше да лае настоятелно, изправено на задните си лапи. Така беше високо колкото човек.

— Каква порода е? — попита Аби служителя.

— Немски дог, двегодишен. Има награди от състезания, но собственикът му го остави, защото се мести надалеч. Не могъл да му намери стопанин. Казва се Чарли. Добро куче. Искате ли да се запознаете? — Тя се почувства като на уговорена среща. И преди да се осъзнае, отвърна: — Може. — Завладя я лека паника, но не от страх от кучето, а заради себе си.

Чарли излезе от клетката с елегантна походка, седна пред нея и ѝ подаде лапа за поздрав.

— Здравей, Чарли — мило каза Аби. — Нека сме наясно. Не мога да те взема у дома. Имам три съквартирантки и живея в апартамент. Ще ме убият. — Тъжният му поглед я подсети, че все пак жилището е мезонет и има много място.

— Колко тежи? — попита тя от любопитство.

— Деветдесет килограма.

— Мили боже — смая се Аби. Иван тежеше осемдесет. Чарли беше по-едър от много хора. Той я наблюдаваше с очакване и си личеше, че е добре възпитан. Но как би се справила с едно деветдесеткилограмово куче? — С какво се храни?

— С десет-дванайсет мерителни чашки суха храна или две кучешки консерви. — Не ѝ прозвуча като голямо количество за размерите му. — Спи много и се държи добре. — Щом продавачът каза това, Чарли отново протегна лапа с умолителен поглед.

— Моля те, не ме гледай така — завайка се Аби. — Не мога да ти помогна. Казах ти, не живея сама.

Погледът на Чарли питаше: „Е и?“. Двамата водеха оживен разговор и той изглеждаше много упорит.

— Напада ли хора? Случвало ли се е да ухапе някого?

— Никога. — Служителят го прие като лична обида. — Той е най-миличкият тук, дори си пада малко страхопъзльо. Щом някое куче

се разбеснее, веднага се скрива. Според мен не е наясно колко е голям. Мисли се за джобно кученце.

— Ще си помисля — отвърна Аби, сбогува се с Чарли и тръгна надолу по стълбите. В следващия момент Чарли се отскубна от ръцете на служителя, хукна подире ѝ и като я настигна, легна в краката ѝ. Аби едва не се заплака, погали го и му каза, че трябва да се връща. Тогава той сложи на ушите си двете си предни лапи сякаш не искаше да чуе ужасна новина. Аби седна на стълбите до него и започна да го гали по гърба, а той обърна към нея очи, в които се четеше молба да го вземе. Изведнъж я завладя истинско безумие и каза на служителя:

— Вземам го. — Човекът грейна насреща ѝ, а Чарли излая радостно.

— Имате ли градина? — попита служителят. — Трябва му пространство да се разхожда.

— Живея в мезонет от триста квадратни метра.

— Това ще му е достатъчно. — Служителят отиде да вземе каишката на Чарли, диетата му, витамините, списък с инструкции и документите за осиновяване, които Аби трябваше да попълни. През това време кучето не се отлепи от нея и тя го погледна загрижено.

— Ако съквартирантките ми се разсърдят и ме изхвърлят, ти ще си виновен. Така че внимавай как ще се държиш, като се приберем. — Той като че ли кимна. Служителят сложи всичко в един плик, след като Аби подписа документите и плати десет долара такса за осиновяването. Не беше въпрос за пари, а за обич и намиране на дом. — Ами добре, да тръгваме — подкани го тя и Чарли я последва хрисимо надолу по стълбите. Беше доволен, че спечели битката.

Аби го поразходи в околността, преди да го представи в апартамента. Чарли изглеждаше като малко конче и минувачите им се усмихваха, но с известно притеснение, защото не бяха сигурни дали кучето е дружелюбно. Той обаче не реагира по пътя си нито на бебешките колички, нито на децата, на велосипедите, на къкьорите, нито дори на събратята си. Просто си ходеше кротко до Аби и когато едно малко кученце го залая, се отдръпна притеснен, и тя си спомни думите на служителя.

Когато пристигнаха в сградата, той хукна нагоре по стълбите и Аби с облекчение установи, че в апартамента няма никого. Чарли взе да души наоколо, после се успокои и легна в краката ѝ. Тя му се

усмихна сякаш той разпознаваше израженията ѝ. Очакваше ги голямо забавление, ако останалите не я убият междувременно. Имаше чувството, че кучето ѝ говори с поглед. А когато тя се настани на компютъра да работи, Чарли заспа.

Всичко си вървеше спокойно, докато Морган не се прибра от ресторанта в кратката почивка, за да си смени обувките. Краката ѝ бяха като смазани след няколко напрегнати часа на токчета. Видя, че Аби работи, и в следващия миг погледът ѝ попадна на огромния звяр, и тя нададе неистов писък. Аби скочи от стола, Чарли се хвърли зад бюрото треперещ, ужасен от писъка. Добре, че не я нападна, с облекчение си помисли Аби. Кучето надничаше зад стола ѝ, трепереше като лист и се озърташе в очакване Аби да го защити.

— Това чудо какво е? — Морган решително пристъпи напред.

— Това ли? — невинно попита Аби. — О, това, това е куче.

— Не, не е куче. Това е кон. Как се озова тук?

— Ами по стълбите — напрегнато отвърна Аби. Заради дребничкия ѝ ръст кучето изглеждаше още по-огромно.

— И защо ще се качва по стълбите? — попита Морган и очите ѝ заискриха от бяс.

— Ами, беше прекалено тежък за мен да го нося нагоре — смънка Аби.

— А защо е тук? Моля те, само не ми разправяй, че се е нанесъл, докато съм помагала на Макс.

— Тъъ... всъщност... собственикът му е заминал и той останал без дом, и ме гледаше така умолително, че не можах да... трябваше дааа... абе той е виновен. — Тъй като вече никой не пицеше, Чарли събра смелост и бавно се подаде иззад стола, приближи се към Морган и ѝ подаде лапа. Морган я хвана и не можа да сдържи усмивката си, което според Аби беше добър знак. А Морган с облекчение разбра, че кучето не е агресивно, независимо от стряскащия си размер.

— Между другото, казва се Чарли — добави Аби.

— Аби, моля те, кажи ми, че не си купила това куче.

— Не съм. Осинових го. Платих само десет долара. А храната за първата седмица е безплатна.

— Не можеш да го гледаш в апартамент. Не е честно към кучето. То трябва да живее на открито, във ферма или в имение, в ранчо или нещо такова. — Докато Морган разсъждаваше на глас, Чарли легна по

гръб и вдигна четирите си лапи във въздуха, за да покаже колко много обича новия си дом. — Не мога да повярвам, че си го направила.

— Нито пък аз — призна си Аби. В този момент влязоха Саша и Алекс и Чарли се шмугна пак зад стола.

— Почакайте само да видите какво си е донесла Аби — съобщи им Морган с иронична усмивка.

— Какво си е донесла? — въодушевено попита Саша, като си представяше нещо за ядене или нова мебел. В този момент една огромна глава се подаде иззад стола и тя подскочи. — Божичко! Какво е това?

— Тя твърди, че е куче, но всъщност е кон. Казва се Чарли. — Като чу името си, песът се измъкна и се приближи да подуши ръката на Алекс. Може би му напомняше за предишния му стопанин.

— Супер. Харесва те. Носи си го у вас — посъветва Морган Алекс.

— Да не се шегуваш? Той е по-голям от целия ми апартамент. Да не говорим, че изобщо не се прибирам.

— Нито пък ние — уточни Морган. — Всички работим.

— Аз не работя — плахо се обади Аби. — Напоследък съм си постоянно вкъщи. Ще си стои с мен.

— Ама той тук ли живее? — попита Саша с неприкрита паника.

— Защо се притесняваш? Нали ще се местиш през юни? — За пръв път след годежа ѝ някой изричаше това на глас и изведнъж всички осъзнаха какво означаваше предстоящата сватба. Тя щеше да напусне апартамента. А Чарли се настаняваше.

— Е, още съм тук. Аби. Ти не можеш да се оправяш с куче с такива размери — разумно изтъкна Саша.

— Той е много добре възпитан — взе да го оправдава тя, а Чарли очакваше присъдата си: да остане или да напусне.

— Защо да не опитате, пък после ще решите? Ако не се получи, няма проблем, Аби ще го върне, откъдето го е взела — предложи Алекс. Морган гледаше недоверчиво, но съветът му прозвуча разумно на Саша и Аби, и те веднага се съгласиха. И като че ли разбрал за какво си говорят, Чарли легна с въздишка, изпъна лапи и затвори очи, и след минутка заспа спокойно.

— Сладък е — каза Аби, докато го наблюдаваше с умиление, а двете ѝ приятелки се разсмяха.

— Личи си, че тук никога не скучаете — отбеляза Алекс.

— Не можа ли да си избереш чихуахуа или нещо по-дребничко от този великан тук? — попита Морган, докато се преобуваше.

— Той ми говореше — обясни Аби на Саша и Алекс, който се наведе да го погали и Чарли измърка от удоволствие. Куче с късмет. И поне на този етап с дом.

Същата вечер Саша отново се опита да се свърже с Валентина, за да сподели за годежа си, и за пореден път ѝ отговори гласовата поща, но тя предпочиташе да не оставя съобщение за такова важно събитие, а да ѝ го каже лично. На следващия ден двамата с Алекс бяха дежурни в болницата и не ѝ остана време да се обади. Всички родилки, които преносваха, започнаха да раждат точно в този ден, сякаш бяха изчакали да минат празниците.

В десет вечерта, след четиринайсетчасово дежурство, Саша най-после щеше да почива. Беше приключила с последното за деня раждане с цезарово сечение и уморена, но удовлетворена бе положила почти петкилограмовото момченце в прегръдката на майка му.

— Днес изродихме всички възможни бебета в Ню Йорк — изстена тя и Алекс взе да разтрива гърба ѝ в лекарската стая. В този момент звънна мобилния ѝ телефон. Изписаният номер беше непознат.

— Доктор Хартман — представи се тя, в случай че я търсеха по работа.

— Лейтенант О'Рурк, нийоркски полицейски участък — обади се делови глас отсреща. — Сестра ви е при нас. Записана сте като лице за контакт при спешни случаи. — Сърцето на Саша се обърна, докато го изслушваше. — Тя е добре, но е ранена. Присъствала е на убийство. Жертвата е била простреляна в гърба и куршумът е преминал през тялото и се е озовал в крака на сестра ви. Минал е на косъм от артерията, но е загубила много кръв. Контактна е. Намира се в травматологията на Нюйоркската университетска болница. Може ли да се срещнем там?

— О, мили боже! Аз съм на горния етаж. Идвам веднага. — Саша затвори и погледна обезумяла Алекс.

— Какво се е случило?

— Валентина. Някой е бил убит и куршумът, който го е пронизал, е заседнал в нейния крак. В травматологията е.

— Тук ли? — Тя кимна и се втурна през вратата към рецепцията.

— Намери някого да ме замести — опита да овладее гласа си тя. — Сестра ми е била простреляна. Долу в спешното е. Ако не намериш никого, ще се върна. Нямаме повече раждания.

— Засега — отбеляза сестрата, но се шокира от новината. — За твоята сестра ли става дума?

— Не знам. Мисля, че да. Простреляна е в крака. — Саша целуна Алекс, който трябваше да се върне на работа, и хукна надолу по стълбите към първия етаж. Попита за Валентина и я откри в един от боксовете, заобиколена от полицаи, цялата оплескана в кръв от глава до пети, и в истерично състояние.

— Какво се случи? — попита я Саша. Сестра ѝ беше смъртно бледа. Преглеждаха крака ѝ, бяха ѝ поставили болкоуспокоителна инжекция.

— Убиха Жан-Пиер. Днес се прибрахме. Някой го застреля, докато се любехме. Куршумът мина през тялото му и се заби в крака ми. Но той е мъртъв — хлипаше тя, видимо в пълен шок. Саша реши да изчака да подейства успокоителното и излезе от бокса, за да потърси лейтенант О'Рурк. Той я чакаше отвън. След като му се представи, лейтенантът остана загледан в нея за миг-два и после я поведе към стаята за разпити. Кевин о'Рурк беше едър ирландец, който ръководеше отдел „Тежки престъпления“ на нюйоркската полиция.

— Приятелят на сестра ви е бил търговец на оръжие — направо започна той. — Един от най-големите във Франция. Преди няколко месеца е разширил дейността си до Щатите и Карибите. Наблюдавахме го, откакто е тук. Току-що бе подписал договор за много голяма сделка във Франция. Още не знаем точно за какво става дума. Очакваме информация от Интерпол. Някой го е проследил и го е застрелял в гръб, докато... въз... те... са били в леглото. Куршумът е пронизал сърцето му, минал е под ъгъл надолу и се е забил в бедрото на сестра ви. Все още е вътре. За момента това е всичко, което знам. Сестра ви не е в състояние да говори сега. Извадила е страшен късмет. Ако куршумът бе засегнал артерията, вече щеше да е мъртва — добави лейтенантът със сериозно изражение.

— Ще има ли проблеми с властите? — глухо попита Саша.

— Не мисля. Наблюдаваме и нея от месеци. Може да ни помогне, като идентифицира няколко лица. Но такива големи риби не споделят информация с жените си. С нас едва ли ще има проблеми, но може да

има с убийците. Възможно е да е видяла стрелеца. Ако е така, заплашва я сериозна опасност. Жан-Пиер не беше случаен търговец — продавал е и ядрено оръжие на страни от Близкия изток, и на хора от различни националности. Френските власти го наблюдаваха от дълго време.

— Какво ще предприемете за сигурността на сестра ми? — попита Саша с нескрита паника, че Валентина може да бъде подведена под отговорност по някакъв начин.

— Преди десет минути мислех, че имаме да решаваме един проблем. Сега разбирам, че са два. Не знаех, че тя има еднояична близначка — уточни навъсено Кевин о'Рурк. — Можем да ѝ помогнем да изчезне за малко.

— Аз не мога да изчезна като нея — категорично отсече Саша. — Лекарка съм в родилното отделение. Не мога да напусна работа, докато издирвате убиеца.

— Може би ще се наложи — мрачно изтъкна той.

— Не мога — заинати се Саша. Нямаше да опропасти целия си труд заради Валентина. Беше положила толкова усилия.

— Вашият живот също е в опасност.

— Никой няма основание да ни свързва. Тя се движи в елитни кръгове по целия свят. А аз съм постоянно тук, в болницата, израждам бебета.

— Ще го обсъдим — тактично отвърна лейтенантът и се оттегли, за да даде възможност на хирурга да поговори със Саша.

Предстоеше операция за изваждане на куршума. Колегата обясни, че Валентина е загубила много кръв, но жизнените ѝ показатели са стабилни и предстои кръвопреливане. Саша отново отиде да я види. Сестра ѝ беше замаяна от успокоителното, което ѝ бяха инжектирали. Целуна я и я увери, че всичко ще е наред, след това я откараха с носилката. Саша не влезе в операционната с нея и след няколко минути Алекс се появи. Беше намерил кой да го замества за малко. Тя му разказа за случилото се и предаде сведенията на лейтенанта за Жан-Пиер. Положението изглеждаше доста сериозно, особено след като разбраха какъв е рискът за Валентина, ако стрелецът тръгне да я търси.

— Вътрешното чувство ми подсказваше, че има нещо гнило в този човек. Усетих го още в първия миг, когато се запознахме. Просто

не разбирам откъде ги намира все такива. Но този беше върхът — отчаяно промълви Саша.

— Може би това ще ѝ даде добър урок — каза Алекс. Саша се надяваше на същото, но си даваше сметка, че от тук нататък животът на Валентина никога няма да е същият, особено ако трябваше да се крие. Самата тя беше решила, че никога няма да се съгласи на подобен вариант. Премълча пред Алекс, че самата тя е в риск, защото не искаше да го тревожи.

Два часа по-късно Валентина бе настанена в отделна стая в хирургичното отделение, охранявана от двама полицаи пред вратата, а до нея стоеше сестра, за да я наблюдава да не се възобнови кървенето. Саша остана няколко минути, но сестра ѝ спеше, замаяна от упойката и болкоуспокояващите. На излизане от стаята се сблъска с лейтенанта.

— Как е тя? — попита той.

— Още не е излязла от упойката. Иначе е в стабилно състояние. — Хирургът също беше изтъкнал какъв късмет е извадила сестра ѝ. Можеше да бъде много по-зле — да си загуби крака или да умре. Това беше най-сериозното доказателство, че животът на сестра ѝ е извън контрол.

— Казвала ли ви е нещо за приятеля си? — попита О'Рурк.

— Единствено, че е прекрасен и се отнасял с нея като с принцеса. Срещала съм го веднъж и ми се стори малко стряскащ. Но пък сестра ми има слабост към лошите момчета.

— Е, този път е ударила голямата печалба — отбеляза лейтенантът, сякаш прочел мислите ѝ. — Утре ще обсъдим с нея как да я скрием за известно време. Искаме да знаем дали би могла да разпознае стрелеца. С вас също трябва да поговорим.

— Казах ви вече, никъде не отивам. Имам сериозна работа тук, пък и аз не съм имала нищо общо с него.

— Може би не, но сте свършено копие на сестра си. Ако не ни позволите да ви защитаваме, ще се наложи да направите някои съществени промени във външния си вид. Бихме могли да ви съдействаме и за това. Но няма да позволим да се разхождате наоколо в този си вид, защото като нищо може да се натъкнете на убиеца и тогава с вас ще е свършено. Тези хора не се шегуват.

— И къде ще я изпратите?

— На някое сигурно място, извън града. Имаме такива възможности. Но тя трябва да ни съдейства. А вие трябва да направите всичко възможно да промените външността си, ако не искате да привлечете убиеца. Не бихме желали тези хора да ви наранят — любезно добави той. Тя беше неволна, косвена жертва, за разлика от Валентина, която бе поела риска да контактува с престъпници. Жан-Пиер очевидно не е бил обикновен бизнесмен и едва ли е било толкова трудно да се досети. Същата вечер бяха задържали самолета му и след обиска бяха открили нелегално оръжие. — Тази вечер дежурна ли сте? — попита той.

— Да, до шест сутринта — потвърди тя.

— Ще изпратя двама от хората си да ви охраняват горе и после да ви придружат до дома ви. Ще се движите с постоянна охрана до второ нареждане. Ще заловим убиеца.

— Възможно ли е полицаите да са с цивилни дрехи? — попита тя, О'Рурк помисли за момент и кимна. — Добре. Нека облекат болнични униформи, докато са тук. Няма да допусна да ме одумва персоналът, че съм обект на наблюдение от полицията.

— Благодарете за това на сестра си — сопна се той и Саша не можеше да му се сърди.

Лейтенантът изпрати двама полицаи при нея и им каза да облекат сини хирургични екипи, преди да се качат горе. Оръжията им издуваха тънките дрехи и Саша ги накара да наметнат бели лекарски престилки. Прикриха се добре и лейтенантът не можа да сдържи смеха си, като ги видя.

— Също като по филмите — пошегува се той. — Внимавайте да не ви осъдят за лекарска грешка — полицейският участък няма пари да плаща.

Мъжете тръгнаха нагоре по стълбите след Саша. Като по чудо нямаше родилки в този момент. Двамата полицаи я следваха неотлъчно и се настаниха в докторската стая, докато тя подремваше. Когато Алекс влезе, скочиха в бойна готовност. Той я отведе в един ъгъл на стаята, за да говорят.

— Защо полицаите са с тези екипи?

— Тук са, за да ме охраняват — прошепна тя. — Налага се за известно време. — Тогавя се сети, че трябва да иска разрешение от ръководителя на стажантската програма. Сестра ѝ хубаво я беше

подредила. В шест часа смяната ѝ свърши и двамата с Алекс си тръгнаха, следвани по петите от двамата охранители. Те се разположиха до вратата на апартамента. Тя ги покани в кухнята на кафе. Немският дог повдигна гигантската си глава, поразгледа ги с интерес и продължи да спи. Алекс и Саша им пожелаха лека нощ и се оттеглиха в стаята ѝ. Алекс никак не харесваше случващото се.

— Какво не ми казваш? — притисна я той. Саша не искаше да го лъже.

— Страхуват се, че убиецът може да издирва Валентина, за да не го разпознае.

— Мамка му. А ти си нейно копие.

— Но той не го знае. Никой от тяхното съсловие не ни е виждал заедно. Срещала съм Жан-Пиер веднъж. Никой не би трябвало да се интересува от мен. Просто вземат мерки да не би стрелецът да попадне случайно на мен и да ме сбърка.

— И какво ще предприемат? — мрачно попита Алекс.

— Ще я скрият, докато намерят убиеца, може би с помощта на информатор. А аз им обясних, че няма да се крия, затова може да се наложи да променят външния ми вид за известно време.

— Как? С клоунски нос ли? — подхвърли той, но никак не му беше забавно.

— Не знам. Утре ще ми кажат.

— Каква бъркотия — притеснен до умопомрачение, въздъхна Алекс, прегърнал я в леглото. — Направо ми иде аз да убия сестра ти.

— Дано да ѝ е за урок. Има нужда да слезе на земята. Надявам се това да беше последният негодник в живота ѝ.

Двамата продължиха да лежат, завладени от мрачни мисли, докато накрая заспаха, а полицаите останаха да пазят в кухнята.

В осем вечерта Саша тихо стана, за да се обади на родителите си в Атланта и да ги уведоми за случилото се. Майка им прие вестта хладнокръвно, макар Саша да долови притеснението ѝ, а баща им изпадна в паника и предложи да вземе самолет до Ню Йорк. Тя го убеди да не бърза, защото беше сигурна, че Валентина скоро ще бъде отведена в защитено убежище.

По-късно звънна да чуе сестра си. Тя беше в ужасно състояние въпреки успокоителните и не спираше да плаче за Жан-Пиер.

— Този човек е продавал ядрено оръжие — не сдържа гнева си Саша.

— Но се държеше прекрасно с мен — изплака Валентина.

— Убивал е други хора. Трябва да дойдеш на себе си. Можеха да убият и теб.

— Знам — тъжно отвърна тя. — Почти успяха. Докторът каза, че ако бе уцелена артерията, край с мен.

— Точно така. Видя ли стрелеца?

— Не. В този момент се любехме. Бях със затворени очи и само усетих как Жан-Пиер се строполи отгоре ми, облян в кръв. Нищо не виждах. Какво ще прави полицията с мен сега?

— Мисля, че ще те отведат в защитено място.

— От агенцията ми ще побеснеят — притесни се тя. — Следващата седмица имам насрочени две фотосесии за „Базаар“.

— Аз пък ще съм още по-бясна, ако те убият — напомни ѝ Саша и обеща да я посети по-късно, ако полицаите разрешат.

Беше застъпила нова смяна полицаи и когато Алекс се събуди два часа по-късно, завари в кухнята Саша да разговаря с лейтенанта и трима тайни агенти, специалисти по смяна на самоличността. Оглеждаха я внимателно — телосложение, коса, очи. Отне им цял час да решат какво да предприемат. Накрая направиха някои препоръки, които Саша изслуша със свито сърце.

Дългата ѝ коса трябваше да бъде подстригана много късо и боядисана кестенява. Трябваше да носи контактни лещи, които да променят цвета на очите ѝ от зелени на сини. Също така да носи ниски обувки и широки дрехи, нищо прилепнало и сексапилно. Тя и без това не носеше такива. Не искаха да изглежда висока като Валентина, която винаги ходеше на високи токчета. Според тях тези промени щяха да свършат работа. Не можеха да направят кой знае какво. Важното беше да изглежда невзрачна, а не да привлича погледите като сестра си, макар че Саша щеше да си остане все така хубава. После взеха да обсъждат кафяви контактни лещи вместо сини.

Докато режеха косата ѝ и я боядисваха кестенява, Саша плака през цялото време. Подстригаха я късо като момче, което всъщност много ѝ отиваше, но Алекс се разстрои от вида ѝ, защото обичаше дългата ѝ коса.

— Ще порасне отново — успокой го тя и после започна да се учи как да си слага лещите. Последно се спряха на сини и останаха поразени от разликата, която постигнаха с тях. Тя наистина изглеждаше съвсем друг човек и вече не приличаше нито на Валентина, нито на себе си. Когато Аби и Морган слязоха за закуска, останаха поразени от вида ѝ и тя им разказа какво се бе случило. Лейтенант О'Рурк си тръгна малко по-късно заедно с екипа си. В апартамента останаха двама полицаи в цивилни дрехи — джинси и тениски, и бейзболни якета, за да скриват пистолетите им. Саша имаше чувството, че животът ѝ се обърна с главата надолу. Лейтенантът ѝ обясни, че не може да посещава сестра си — не биваше да привличат внимание. А Валентина щеше да бъде преместена от болницата преди обяд в защитено място, докато открият убиеца на Жан-Пиер.

Трите жени и Алекс седяха около кухненската маса и обсъждаха положението, а двамата полицаи се бяха оттеглили в един ъгъл и се занимаваха с кучето. Саша трябваше да се срещне с директора на програмата за стажанти, за да му обясни ситуацията, преди да застъпи нощна смяна.

Морган замина да помага в ресторанта, Алекс излезе да глътне свеж въздух и да си вземе дрехи от жилището. Решиха той да остане при Саша в апартамента до залавянето на убиеца. Върна се по-късно следобед и излезе да разходи кучето, като остави Саша да поспи, а Аби да работи на компютъра.

В пет Клер се върна от Сан Франциско и остана напълно объркана от онова, което завари. В кухнята се мотаеха двама непознати, Саша не изглеждаше като себе си, а на канапето лежеше нещо между куче и кон.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита тя Алекс, който гледаше отчаяно.

— Добър въпрос. Миналата нощ Валентина разби живота ни на пух и прах и едва не загина. — Саша разказа всичко на смаяната Клер. Историята ѝ се стори потресаваща. Като осмисли чутото и се успокои, обърна повече внимание на кучето. Вярно, че размерът му беше стряскащ, но според нея беше сладур. И той дружелюбно ѝ подаде лапа, после облиза ръката ѝ и Клер избухна в смях.

— Е, поне не скучаем тук — заключи тя и развесели групата.

— Никога не може да се каже такова нещо за това място.

Саша ѝ съобщи, че са се сгодили, и Клер ги поздрави. Малко след това Валентина звънна от болницата, за да се сбoguват.

В седем вечерта Саша отиде да се срещне с ръководителя на програмата, който никак не се зарадва на ситуацията, но се съгласи да я остави на работа, защото щеше да е постоянно с охрана под прикритие. Специално я предупреди, че не иска проблеми с персонала, нито с пациентите, и тя му обеща, че няма да допусне такива. Искаше единствено да си върши работата.

В осем часа се срещна с другите в ресторанта на Макс и малко отпуснаха душите си с приятна вечеря под зоркото наблюдение на двамата полицаи на съседната маса. Клер им разказа за новата идея за фирмата за обувки, която щеше да основе с майка си, и всички я приветстваха възторжено. Саша и Алекс бяха сменили графиците си, за да са заедно вечерта, и изпитаха истинско облекчение, че могат да се държат като нормални хора. Всички решиха, че това е най-лудешкият месец, в който преживяха годеж, убийство и осиновяване на куче-кон. Не трябваше да се пропуска и разбитото сърце на Клер, уволнението ѝ и новото бизнес начинание.

— А какво ще правим за Нова година? — попита Оливър, когато с Грег се появиха за десерта. Никой нямаше идеи.

— Ние сме на работа — заявиха в един глас Алекс и Саша. Морган щеше да помага в ресторанта, както винаги, което означаваше, че Клер и Аби оставаха сами и без планове. Грег им предложи четиримата да отидат на Таймс Скуеър и после да се отбият в ресторанта, за да вечерят с Морган и Макс, когато клиентите се разотидат.

— Звучи ми като добър план — усмихна се Оливър на двете жени.

— Да се надяваме да е и добро начало на добра година — добави Макс и всички вдигнаха чаши за поздрав на годениците.

Два дни след като Валентина беше отведена в защитеното убежище за нейна сигурност, Аби си пишеше кротко, а Чарли дремеше в краката ѝ, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Обаждаше се Джош Кац, продуцентът, с когото се бе запознала в дома на родителите си и за когото не се бе сецала изобщо вече цял месец.

— Дойдох в Ню Йорк за Нова година — съобщи ѝ той и добави, че след запознанството им се върнал в Ел Ей, но отскочил до Ню Йорк на гости при приятели. — Прочетох каквото ми изпрати. Силно въздействащо е. — Аби не беше сигурна дали това е добре или зле, но му благодари, че си е направил труда, и му каза, че продължава да работи по останалите глави.

— И много интересно. Имаш ли време да се видим? — попита и тя сериозно се замисли, защото беше планирала този следобед да довърши работата си.

— Разбира се. Кога?

— Какво ще кажеш за днес? Още сега? Отседнал съм в Челси и бих могъл да дойда след около половин час. Съжалявам, че не ти се обадох по-рано. Не бях сигурен кога ще се освободя. Трябваше да се срещна с хората от монтажа, за да обсъдим довършителните работи по филма.

— Няма проблем. Аз съм си тук и работя. Мога да си дам почивка. — Не беше съвсем сигурна каква ще е тази среща — делова или лична, но реши да не я отлага.

Половин час по-късно той пристигна. Беше по-висок, отколкото си го спомняше. Носеше скиорско яке и дебел пуловер. Веднага забеляза Чарли и го погали.

— Страхотно куче. — Беше от онези хора, които се харесват на кучетата.

— Той ме осинови преди няколко дни. Още се опознаваме — обясни тя на Джош и му предложи чаша вино, но той предпочете кафе

и без да губи време, мина направо на въпроса. Явно не беше по празните приказки.

— Имам предложение за теб. Харесаха ми текстовете, което ми изпрати. Пишеш изключително, вярно, преобладават мрачните краски, но ми харесва сюжетът. В момента работя върху филм, който е точно в този дух. Имаме сценарий, но не ми допада особено. Затова имам нужда от човек, който да внесе друга гледна точка. Сюжетът е изграден върху една книга, която бях купил преди години. Имам я отдавна, но сега ѝ дойде времето. И щом започнах да чета работата ти, разбрах, че си съвършеният човек за филма ми. Искам да те наема като сценарист. — Аби се облещи насреща му.

— Просто така?

— Просто така — усмихна се той. — Имам страхотен усет за хората. Ти си съвършеният сценарист за тази книга. — Каза ѝ заглавието и тя се разсмя.

— Та това беше моята свещена книга преди пет години. Четях я всяка вечер.

— Значи съм прав — възкликна той с блеснал поглед.

— Само че не е малко мрачна. Изключително мрачна е — поправи го тя.

— Също като твоята творба, но при теб има едва доловими искрици фриволност, което много ми харесва. Прозира тънката ти самоирония.

— И какво се очаква от мен?

— Трябва да напишеш сценарий, по който да може да се работи. Ще ти покажа как. А ти сама ми каза, че писането ти става все по-кинематографско. Можем да работим заедно върху него, когато завърши монтажа на сегашния си филм. Ще ми трябваш в Ел Ей за около година, смятано от март. — Лицето ѝ помръкна при тези думи и това не му убягна. — Можеш да се върнеш тук след това. Не е нужно да се местиш в Ел Ей завинаги. Само докато направим филма. После правиш каквото искаш, но друго си е да имаш самостоятелен сценарий в творческата си биография и ако този се окаже успешен, всичко ще се нареди добре за теб. Филмът може да ти изгради репутация и да станеш много търсена. — Джош имаше добър бизнес нюх и тя се зачуди дали пък родителите ѝ не са го пратили. После реши, че той е прекалено силен индивидуалист, за да се хване с подобен номер.

Приличаше на бунтар и точно това ѝ харесваше най-много у него, но също така изглеждаше почтен човек.

Обясни колко ще ѝ плати и то се оказа много повече, отколкото се бе надявала да спечели, особено на този етап в кариерата си с неиздаден роман.

— Защо ми даваш този шанс?

— Защото мисля, че си много добра, а и си неопетнена. Не си облъчена от Холивуд, още не си продала душата си. Има неподправена прямота в стила ти, която ми допада. Ще помислиш ли над предложението ми?

— Ами ако остана завинаги в Холивуд?

— Това би означавало, че ще пожънеш истински успех. Има и много по-лошо от това, мила приятелко. А между филмите можеш да живееш където си пожелаеш. Също като мен. Никак не е зле така. Нямам нищо против Ел Ей, докато работя. Всичко, от което се нуждая, е там. — В главата на Аби проехтя гласът на Иван, който крещеше „продажници“. Но какво лошо имаше да правиш независим филм с някого, който бе готов да ѝ плаща с истински пари за работата ѝ? При това, изглежда, наистина уважаваше творческата ѝ дарба и искаше да запази стила ѝ.

— Ще помисля — обеща тя и той стана да си върви. — Как са твоите момчета? — Въпросът ѝ го накара да се усмихне.

— Благодаря ти, че си спомняш. Супер са. Прекарахме празниците заедно. Вече са по-големи и мога да ги водя навсякъде, така че пада голямо забавление. Искан ми се да имах повече деца.

— Може би някой ден и това ще стане — мило добави тя. Всъщност не беше чак толкова стар.

— С моята работа, едва ли. Тя докара бившата ми жена до лудост. Сега съм малко по-уравновесен. Обичам да отделям време за момчетата си, но иначе съм посветен на работата си изцяло.

— Аз също — усмихна му се тя. Беше щастлива, че пише онова, което иска, а не както някога — да достави удоволствие на Иван.

— Тогава ела да работиш за моя филм. Ще го направим наш филм — убедително настоя той и я накара да се засмее.

— Ще помисля и ще ти се обадя. — Сумата, която щеше да получи, бе достатъчно примамлива, но по-важното бе, че обичаше книгата, по която щеше да пише сценарий. Не беше сигурна дали

трябва да приема. Не искаше да напуска Ню Йорк, но независимият филм беше страхотна възможност да се реализира, нещо, за което само бе мечтала преди. Ако филмът щеше да се прави в Ню Йорк, би се съгласила на мига. Тя сподели притесненията си.

— Винаги можеш да се върнеш — напомни ѝ Джош, преди да си тръгне.

Тя дълго мисли над предложението му. Галеше кучето, а то вдигаше питащ поглед, сякаш знаеше, че нещо важно предстои да се случи.

— Искаш ли да се преместим в Ел Ей? — попита го и Чарли помахна с опашка и положи глава на пода, сякаш бе прекалено уморен да се занимава с този въпрос и благородно оставя на нея да го реши. — Е, много ти благодаря — шеговито се възмути тя. — Какво искаш да кажеш? Сама да си решавам проблемите? Ако аз се преместя, местиш се и ти, така че по-добре се стегни и помисли. В Ел Ей е горещо и досадно. — А нима не беше така и в Ню Йорк? Джош обаче беше прав — винаги можеше да се върне, особено със самостоятелен сценарий в джоба. Вече беше на двайсет и девет и може би беше време да се заеме с нещо по-сериозно, да понаправи пари, а не само да си приказва и да пише за собствено удоволствие. Предстоеше ѝ да вземе важно решение. Това можеше да се окаже начало на мечтана кариера.

На следващия ден беше Нова година и Грег и Оливър дойдоха да вземат Клер и Аби, за да отидат пеша до Таймс Скуеър. Беше се събрала огромна тълпа и навред цареше празнична атмосфера. Обратното броене започна и всички закрепяха възторжено, когато огромното светещо кълбо се спусна и отбеляза началото на новата година, отразявано от световните телевизионни канали. Четиримата се поздравиха и поеха към ресторанта на Макс, където имаха запазена маса, а двамата с Морган се присъединиха към компанията в един часа. Какво по-хубаво от това да празнуваш с най-близките си приятели.

Пиха шампанско и към два си тръгнаха леко зашеметени. Когато Аби се прибра, завари Чарли да похърква в леглото ѝ. Тя внимателно го избута настрани, гушна се до него и се отнесе в мисли за филма, който Джош ѝ бе предложил да направят заедно. Малко преди да потъне в безпаметен сън, тя вече знаеше отговора. Шампанското бе свършило добра работа. Отваряше ѝ се изключителен шанс и не биваше да го пропуска. Това бе идеалната възможност да получи финансова

независимост и да си изгради име. Какво повече би могла да иска? Време беше да порасне. Годините с Иван бяха аматьорска грешка, каквото не можеше повече да си позволи. Трябваше да се захване с този проект и да види как ще се справи в реалния живот. Съдбата ѝ пращаше изключителен шанс. А когато завършеше филма след година, можеше да се върне в Ню Йорк. Макар че нямаше за какво да го прави. Трябваше да върви напред. Пък и имаше достатъчно време до март. Щеше да споделя този апартамент с приятелките си още два месеца, после да се премести в Ел Ей за година. Само за една година. Усещаше, че би могла да научи много от Джош. Преди да заспи, си обеща, че ако на сутринта се събуди със същото чувство, ще му се обади.

В девет часа Чарли започна да я бутва с муцуна. Искаше да излиза навън и хич не го интересуваеше колко ѝ тежи главата. Тя го изведе, върна се и веднага грабна телефона. Джош вдигна на първото позвъняване и звучеше не по-свежо от нея.

— Извинявай, че ти се обаждам толкова рано — измрънка тя.

— Няма проблем — изхриптя той с дрезгав глас, вероятно от многото текили предишната нощ. Въпреки това долови, че му предстои да чуе нещо важно. Почувства го в мига, в който звънна телефонът. Същото усещане се бе появило и когато прочете материала на Аби. Нещо съдбоносно предстоеше да се случи и на двама им.

— Приемам — плахо каза тя. — Искам да го направя. Наистина. А после винаги мога да се върна.

— Разбира се. Заминавам утре. Искаш ли да се срещнем да вечеряме днес и да го обсъдим.

— Чудесно. Защо не наминеш насам? Ще се събираме всички в седем часа — с моите съквартирантки в моя апартамент.

— С удоволствие. И, Аби, за твое сведение, невероятна писателка си. Двамата с теб ще направим фантастичен филм.

— Знам. Затова казах „да“.

— Доскоро — приключи разговора той. Вече знаеше къде да я намери. Това бе само началото. Предстояха велики дела. След като затвори, не сдържа усмивката си. Знаеше, че току-що е направил най-важната сделка в живота си.

Когато се събраха да отпразнуват настъпването на Новата година на първи януари, всички от компанията се чувстваха замаяни от недоспиване и изтощение. Макс донесе храна от ресторанта, останала от празненствата, защото нямаше сили да приготвя специална вечеря. Присъствието на Джош Кац беше изненада, но още по-голяма изненада предизвика новината, че Аби е приела предложението му да работят заедно по новия му филм и че заминава за Ел Ей през март. В първия момент настъпи напрегната тишина, но после стаята закипя от въпроси. Колко време щеше да отсъства? Кога се връща? Кога тръгва? А тъгата по лицата на момичетата накара Джош да изпита угризения. Внезапно се сетиха и за Саша, която щеше да се мести през юни след сватбата, а сега и Аби ги напускаше. Тя през сълзи им обясни, че ще отсъства цяла година. Но обеща да им гостува през този период. Изневиделица се оказа, че половината от тях щяха да заминават нанякъде. За всички беше ясно, че ако филмът има успех, Аби сигурно би останала завинаги в Ел Ей. Радвах се за нея, но осъзнах, че съвсем скоро само Клер и Морган ще останат в мезонета в Хеле Кичън, който се бе превърнал в техен дом — за някой от девет, за други от пет години. Предстоеше голяма промяна.

— Имам чувството, че приятелките ти ще ме намразят — прошепна Джош на Аби, докато отиваше към вратата.

— Сигурна съм, че се радват за мен, макар че промяната ги шокира. — Тя обаче вярваше, че това е правилното решение. А щеше да ги отърве и от Чарли.

— Ще се видим през март — каза Джош и я прегърна на сбогуване. Беше доволен, че дойде на вечерята и се запозна с приятелите ѝ. Хареса ги, сториха му се приятни хора.

Двамата цивилни полицаи, които охраняваха Саша, също бяха поканени да споделят трапезата им с обичайната дружеска шумотевица. След като Джош си тръгна, компанията се умълча при

мисълта за заминаването на Аби. Във въздуха витаеше духът на промяната. Не бяха очаквали такова драматично начало на годината.

На следващата сутрин Морган не чу алармата на часовника си и за малко да се успи. Скочи стреснато и след няколко минути се втурна през вратата преди всички останали. Беше първият работен ден след ваканцията и имаше да прави хиляди неща. Когато пристигна в офиса, на вратата я посрещнаха двама непознати мъже, а вътре цареше истински хаос. Шестима-седмина агенти на ФБР събираха папките от рафтовете по стаите, а други петима отнасяха компютрите.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита тя единия, като едва овладяваше паниката си, и тогава забеляза още двама да излизат от кабинета на Джордж, а самия него отвеждаха с белезници. Той мина покрай нея, но изобщо не я погледна, сякаш никога през живота си не я бе виждал.

Заседателната зала бе превърната в място за разпити и Морган чакаше в кабинета си да дойде нейният ред. Беше им заявено, че никой няма право да напуска сградата. Отнеха им мобилните телефони, като обясниха, че ще им бъдат върнати по-късно. Служителите се бяха събрали на групички и разговаряха притеснено. Никой не знаеше какво става. А не беше ясно колко хора ще бъдат разпитвани преди нея. Двама агенти от ФБР щяха да водят записки, докато третият ѝ задава въпроси.

Питаха я знае ли нещо за счетоводната система и какви конкретно са нейните задължения. Искаха да разберат на какви разговори е присъствала с Джордж или сама и с кои клиенти. Тя им разказа за грешката, която бе забелязала преди известно време, и те се поинтересуваха дали е съобщила на някого и дали го е обсъждала с Джордж. Не го беше правила. Обясни им, че ѝ се е сторило странно, но балансът излизал точно, затова го приела за неволна грешка, която някой поправил. След двучасовия разпит ѝ казаха, че е следствена и не може да напуска града. Тя ги попита в какво е уличен Джордж и отговорът гласеше, че ще му бъде повдигнато обвинение за добре прикрита схема на Понци, подобна на тази на Бърни Мадоф, макар и в много по-малки мащаби. Мамил е инвеститорите си, вземал е пари,

които всъщност не е инвестирал никъде и не е възнамерявал да им ги върне.

— Това не е възможно — опита се да го защити Морган. — Той е безупречен в сделките си. — И тогава си спомни едно име в списъка с директорите, което я бе смутило, тъй като преди този човек е бил подвеждан под отговорност за същото. Все пак не можеше да си представи Джордж в тази роля. Беше сигурна, че има някаква грешка.

В шест вечерта ѝ разрешиха да напусне офиса и ѝ поръчаха да не се връща там. Целият персонал беше следствен и освободен от сградата, след което я запечатаха, а сметките на фирмата бяха поставени под запрещение. Върнаха ѝ мобилния телефон на излизане и тя си тръгна в състояние на пълен шок. Хвана такси до Хеле Кичън и по път се отби да види Макс. Имаше отчаяна нужда да поговори с приятел, с близък човек. Още щом го видя, избухна в сълзи и му разказа за случилото се. Той не можеше да повярва на ушите си. Но вече новината гърмеше навсякъде — по интернет, по телевизията. Джордж Луис бе подведен под отговорност и беше почти сигурно, че ще му бъде повдигнато обвинение от съда за присвояване на милиони от инвеститорите му. Федералният съд определи гаранция от десет милиона долара за освобождаването му и се очакваше да бъде пуснат от затвора същия ден.

Клер остана потресена, когато чу новината. Чудеше се дали това има нещо общо с внезапния край на връзката им, но после реши, че между двете събития няма връзка, ала нямаше съмнение, че Джордж е престъпник или патологичен лъжец. Вълкът единак се оказа обикновен мошеник. На следващата сутрин двете с Морган седяха в кухнята и прелистваха пресата, потънали в мълчание. Бяха прекалено шокирани и не знаеха какво да кажат.

— Изглежда, че и аз останах без работа — каза накрая Морган. Завладя я паника за бъдещето. Беше споделила притесненията си с Макс още предишната вечер. — След този случай едва ли някой ще ме наеме на работа. Винаги ще ме подозират, че съм била забъркана в Понци схемата.

В апартамента дойде федерален агент да я разпитва отново. Тя вече му беше казала всичко, което знаеше, но се наложи да го повтори отново. Ходиха и в ресторанта на Макс, за да го разпитат какво е споделяла за работата си. Той им разказа за странното прехвърляне на

суми по сметките. Никой от двамата не бе подозирал, че може да е са източвали милиони от инвеститорите. Явно Джордж го беше правил много дръзко и професионално.

Морган не знаеше какво да прави след затварянето на офиса, не спираше да се тревожи и за да разсее мрачните ѝ мисли, Макс я помоли да му помага в ресторанта, да води счетоводната документация. Тази работа ѝ помагаше донякъде и той дори ѝ предложи да я заплаща, което тя категорично отказа. Беше в много тежък период и се вкопчи в Макс като удавник за сламка.

Насред цялата тази бъркотия пристигна майката на Клер и остана потресена, като чу за случилото се. От разказите на Клер бе останала с впечатление, че Джордж е съвършен финансист, а излезе изпечен измамник, и то от голяма класа.

— Слава богу, че скъсахте преди това да се случи — каза тя на Клер. — Мислиш ли, че е очаквал подобно развитие?

— Едва ли. Вероятно от месеци са наблюдавали движението по банковите му сметки. Морган каза, че нямала идея, нито пък е подозирала нещо. За нея това беше жесток удар.

Морган бе загубила съня си, косата ѝ взе да капе, очевидно от стреса, през който преминаваше. Все още не се знаеше дали ще бъде подведена под отговорност. Разпитвах я още няколко пъти, но не ѝ съобщавах нищо конкретно. А докато обвиненията от нея не бъдат снети, тя нямаше да може да кандидатства за друга работа. Клер беше сигурна, че ще докажат, че Морган не е знаела за спекулациите на шефа си и че е невинна, но междувременно животът ѝ заприлича на кораб в бурно море, а бъдещето бе изпълнено с несигурност.

На сутринта след пристигането на Сара, докато си пиеха кафето в кухнята, Клер я попита как баща ѝ е приел новината за преместването ѝ в Ню Йорк.

— Беше шокиран — тихо отвърна майка ѝ. — Никога не си е представял, че мога да го направя. Но се радвам, че се реших. Сега ще трябва да се вземе в ръце и да се оправя сам. А аз най-последно да се погрижа и за себе си.

Клер не беше чувала подобни думи от майка си и се почувства горда от твърдостта, която проявяваше. Изглеждаше по-силна,

отколкото си бе представляла, и тогава Клер проумя, че никога, независимо от възрастта, не е късно да събереш парчетата и да започнеш отново. Бяха минали няколко седмици от раздялата ѝ с Джордж, а тя още не можеше да се съвземе от удара, макар че в светлината на скорошните събития около него трябваше да го брои като добър късмет. След като поприказваха още известно време, двете жени запретнаха ръкави. Чакаше ги много работа.

Заради укриването на Валентина като защитен свидетел след убийството на приятеля ѝ, обвиненията срещу Джордж за финансови злоупотреби, ненадейното приключване на отношенията му с Клер, последвано от нейното уволнение от Уолтър, присъствието на двамата цивилни полицаи, охраняващи Саша, и предстоящото заминаване на Аби за Ел Ей през март в апартамента цареше тягостна атмосфера. Не помогнаха дори ведрите нотки за новата фирма на Клер, сватбата на Саша и филма на Аби.

Клер показва на майка си скиците, върху които бе работила след Коледа, и Сара много ги хареса.

— Кога заминаваме за Италия? — въодушевено попита тя и ентузиазмът ѝ накара Клер да се усмихне. Предстоеше им нещо приятно.

— Може би следващия месец, когато съберем достатъчно модели за първата линия. Ако заминем през февруари, би трябвало да получим мострите до април, тъкмо навреме за търговското изложение, след което може да очакваме поръчки за есента. — Целият процес ѝ беше познат и тя обясни всички аспекти от бизнеса на майка си. Двете се заеха да направят график за етапите, разпределени във времето. След разговорите с фабриката биха могли да определят и диапазона на цените си. Клер искаше да опита с ниски цени и модели от висшата мода, което си беше истинско предизвикателство. Уолтър я беше задушавал години наред. Най-после можеше да се наслаждава на свободата да твори моделите, за които мечтаеше.

Седмиците се нижеха, портфолиото ѝ набъбваше и вече имаше основание да насрочи среща във фабриката за средата на февруари. Няколко дни преди тяхното отпътуване Морган беше уведомена, че всички подозрения срещу нея са свалени. Това ѝ донесе огромно облекчение. Помолиха я да остане на разположение за допълнителна информация по прокурорското дело срещу Джордж.

— Грубо казано — обясни на Макс Морган, след като съдят я оневини, — Джордж е затънал до гуша. — Тя си даде сметка, че никога не беше познавала истинското му лице, нито беше подозирала на какви спекулации е способен. Всъщност никой не беше подозирал. Оказа се класически пример на социопат, без никакво съчувствие към хората, които нараняваше, точно както бе постъпил и с Клер. Първо я примамва, спечели доверието ѝ и когато тя свали гарда, поддаде се на емоциите си и стана уязвима, той се отдръпна. Морган се чудеше дали го бе планирал така, само за да я нарани. Същите въпроси си задаваше и Клер. Ако наистина беше така, той имаше много по-голям проблем от онова, което бе общоизвестно.

В същото време Саша постоянно поддържаше връзка с лейтенант О'Рурк, за да се информира за положението на сестра си, но все още нямаше нищо ново. От полицията бяха разговаряли с всичките си информатори, но засега без резултат. Поне сестра ѝ беше в безопасност. На Саша обаче ѝ писна да изглежда като болна от тиф и двама полицаи да я следват по петите навсякъде.

С Алекс работеха повече от всякога и до момента, в който Сара и Клер отпътуваха за Италия, те все още не бяха успели да отидат до Атланта, за да представят Алекс на родителите ѝ. Имаха само по един почивен ден седмично, но се надяваха да им се отвори възможност преди сватбата. Освен това не бяха избрали и сватбена агенция. Саша нямаше представа къде да търси, нито към кого да се обърне за съвет. Най-накрая Оливър ѝ намери една агенция, за която бе чул от свой клиент, чиято дъщеря се омъжила наскоро. Сватбата им струвала цяло състояние, а Саша не искаше да злоупотребява с щедростта на баща си.

— Жалко, че Валентина не си пада по свестните мъже. Иначе можехте да си спретнете двойна сватба и да получите хубава отстъпка — пошегува се Оливър по телефона.

На следващия ден тя и Алекс си уговориха среща със сватбената агентка и Саша с нетърпение очакваше да прави нещо приятно за разнообразие. Напоследък главната тема в апартамента беше обвинението срещу Джордж и оправдаването на Морган. Морган реши да се заеме със счетоводството в ресторанта на Макс за негово щастие, защото я смяташе за гений. След първия преглед на баланса тя веднага разбра, че барманът дръпва пари от касата. Макс директно го обвини, той си призна и беше уволнен незабавно. Морган възнамеряваше да си

потърси работа, но първо имаше нужда да възстанови равновесието в живота си, преди да излезе на борсата и да започне офанзивата си на Уолстрийт. Все още не се чувстваше готова — случилото се я бе разклатило психически, а медиите не спираха да раздухват скандала.

От друга страна, случаят с убийството на Жан-Пиер се потули. За света той бе поредният гангстер, убит от своите. В медиите писаха за него в деня след убийството и толкоз. В статията се споменаваше, че с него е имало жена, но не публикуваха името ѝ по молба на полицията и за нейна сигурност. Саша така и не научи къде е изпратена сестра ѝ, нито имаше някаква връзка с нея. По настояване на полицията всякакви контакти трябваше да се избягват.

А когато Саша и Алекс се срещнаха със сватбената агентка, се чудеха да се смеят ли, да плачат ли. Беше англичанка на име Прунела и изглеждаше повече като предприемач, отколкото като сватбен агент, носеше строг черен костюм, а гарвановочерната ѝ коса бе опъната назад на кокче. Оливър им бе споменал, че някога е била балерина, но според Алекс приличаше на надзирателка в затвор и той успя да го прошепне на Саша, когато жената излезе за минутка. Призна дори, че го плаши.

— Може просто да е сурова жена със здрава ръка — оптимистично подхвърли Саша, макар че и тя никак не я хареса. Ала нямаха друг избор. Бяха проучили още няколко агенции, но всичките щяха да струват цяло състояние, а цените на Прунела бяха малко пониски. Тя ги помоли да опишат сватбата на мечтите си и те едновременно ѝ отговориха, че предпочитат малка сватба с не повече от стотина гости.

— Сигурни ли сте? — с неприкрито неодобрение попита тя. Алекс обясни, че това било нещо като традиция в неговото семейство и дори родителите му предложили тържеството да се състои в дома им в Чикаго, но двамата със Саша предпочитали да се оженят в Ню Йорк. — Някаква идея за място? — попита Прунела. — Ако искате конкретно място, може да се окаже, че сте закъснели за този юни, и ще се наложи да изчакате до следващия.

— Няма да чакаме цяла година — твърдо заяви Саша и Прунела вдигна въпросително вежди. — Не съм бременна, просто сме планирали да се оженим този юни — отсече Саша, като гледаше упорито сватбената агентка в очите.

— Напоследък оженихме много бременни булки — неodobрително нацупи устни Прунела. — Модерни времена. Една отиде направо да ражда след тържеството. Искате ли градинско парти? Или предпочитате ресторант? А може би хотел? Вътре, вън? Следобед? Вечер? — От толкова много опции главите им се замаяха и накрая излязоха от офиса на агенцията на Източна Шейсет и осма улица без решение.

— Сега разбирам защо хората се женят във Вегас — измърмори зашеметеният Алекс. — Дали все пак да не го направим в Чикаго?

— Всичките ни приятели са тук — напомни му Саша. — А за Атланта не бих си и помислила.

Когато Оливър се обади да провери какво са се договорили, тя му описа срещата като много изнервяща и се впусна да му разказва за всичките им съображения.

— Според мен на вечерните сватби става по-голям купон, хората идват по-официално облечени — сподели наблюденията си той. — А не сте ли мислили за нечий дом с градина? Чакай да видим. Искате ли църковна церемония?

— Вероятно. — На Саша ѝ допаднаше идеята за градинско парти, особено през юни, но нямаше такъв вариант за Ню Йорк.

На следващия ден Оливър я потърси отново.

— Хрумна ми една щура идея. Имам позната, която живее в голям подпокривен апартамент на Пето авеню и има красива градина на покрива с изглед към Централ Парк. Наемал съм го преди време за клиенти, но тя е много придирчива към наемателите си, затова не съм сигурен дали ще ѝ допадне предложението за сватба. Притежава последните два етажа от сградата, така че няма нужда да се притеснявате, че съседите ще се оплакват. Нашето събитие продължи до късно през нощта с нейно разрешение. Цената не е ниска, но не е и баснословна. Ако кажеш, ще ѝ звънна да попитам, не е като в хотел, където резервациите се правят с години напред. Определихте ли датата вече?

— Четиринайсети юни — колебливо отвърна Саша. Звучеше ѝ подходяща дата, с приятно топло време, преди националния празник Четвърти юли и началото на ваканциите.

— Ще ти звънна допълнително. — И го направи само десет минути по-късно, докато тя пътуваше към болницата. Този ден с Алекс

бяха в различни смени. — Готово — въодушевено извика Оливър. — Четиринайсети юни. Вечерна сватба. Каза, че може да поканите сто и двайсет души. Вие си осигурявате храна, цветя, музика и всичко останало. Тя предоставя само помещението. — Цената звучеше разумно.

— Перфектно — грейна Саша.

Моите клиенти останаха много доволни. Едното тържество беше корпоративно, другото — частно.

— Само да можеше ти да си ни сватбен агент — размечта се Саша. С него всичко се получаваше с лекота и винаги бе пълен с идеи.

— Не се занимавам с това. Сватбите са истински кошмар. Ако аз някога се заженя, ще го направя в Елвис Чапъл в Лас Вегас.

— Същото каза и Алекс вчера — промърмори тя и отново помръкна.

— Е, да го резервирам ли?

— Давай, аз ще съобщя на Прунела. — Звънна ѝ точно преди пристигането си в болницата и я уведоми, че вече имат място за тържеството.

— Тогава трябва веднага да запазим дати за церемонията — важно заяви агентката. — А вие трябва незабавно да изберете поканите. Ще трябва да ги поръчаме още сега. Сватбата ви е едва след четири месеца, което си е практически утре. Чака ни работа.

— Бихте ли ми изпратили списък с нещата, които трябва да направим? — попита Саша и се почувства зашеметена, точно като Алекс предишния ден.

— Ще го направя веднага щом подпишете договора. — Беше им предоставила копие и според условията му се изискваше голям депозит, който Саша искаше да обсъди с баща си, но не ѝ бе останало време да му го изпрати.

— Ще се погрижа за това — измънка тя. Прунела успя здравата да я стресне.

— Да се срещнем отново днес в четири и половина — наперено предложи агентката.

— Ще съм в родилна зала и ще израждам бебета до утре. А и трябва да изпратя договора на баща ми за одобрение.

— Така да бъде. Напомням ви, че нямате никакво време за губене — сопна се Прунела.

— Ще ви се обадя възможно най-скоро — обеща Саша и забрави за нея още като прекрачи прага на родилното отделение. Имаше четири раждания в ход, една акушерка, която подлудяваше всички с изискванията си за нейната пациентка, на всичкото отгоре очакваха линейка с преждевременно раждане на близнаци. — О, какво щастие — подметна тя на Сали, край която притича, за да се преоблече. — Имаме ли анестезиолог на етажа?

— Още не — подвикна след нея Сали.

— Намери ми двама — натам върви работата — прецени Саша, като чу долитащите крясъци от две от стаите. Добре дошла в моя си свят, помисли си тя. Това ѝ се виждаше песен в сравнение с организирането на сватбата. Тук си беше в свои води. Сватбите бяха скрита картинка, а и нямаше майка, с която да обсъди положението. Мюриел изобщо не се интересуваше от подготовката. Две минути по-късно Саша влезе в едната родилна зала, точно навреме, за да даде наставления на родилката да напъва.

— Вече сме на десет сантиметра разкритие. Давай — насърчи тя стенещата жена, която повърна, после се разкрещя на съпруга си и отказа да напъва. — Искам да видя това момченце, а ти? — усмихна ѝ се спокойно Саша и младата жена кимна и започна да изпълнява наставленията. Беше отказала епидурална упойка, защото искаше да роди по естествен път, и вече беше твърде късно да променя решението си, трябваше да изтърпи процеса. Според Саша бебето беше доста едро и нямаше да стане лесно. — Хайде напъни още веднъж... пак... — подканяше тя стенещата жена. — Още веднъж... и още веднъж. Страхотно се справяш. — Усмихна ѝ се, докато жената продължаваше да крещи и повърна отново. Раждането вървеше тежко и жената щеше дълго да запази болезнения спомен. Колко по-лесно би се получило с епидурална упойка, но сега трябваше да се справят с положението такова, каквото е — едро бебе, виеща майка и никакви медикаменти. Мина още цял час в напъни и най-сетне главата на бебето се видя, Саша го прихвана и момченцето излезе в ръцете ѝ и в следващия момент майка му плачеше и се смееше едновременно. Забрави за агонията в мига, в който чу първия плач на бебето си.

— Браво, мамче! — похвали я Саша. Добре си знаеше работата като лекарка, а и много харесваше професията си. Чувството, че променяш живота на хората, беше неописуемо. Половин час по-късно,

след като направи няколко шева на жената, тя излезе от залата и докато забързано минаваше покрай рецепцията, чу Сали да ѝ подвиква:

— Три пъти те търси някаква жена на име Прунела. — Саша я погледна недоумяващо.

— Тази жена не се шегува — промърмори под нос.

— Каза ми, че трябва веднага да те повикам, макар да ѝ обясних, че си наред раждане. Дано не е било нещо спешно.

— Не, разбира се. Тя е сватбената ми агентка. Ще почака.

Сали се разсмя, а Саша изчезна зад вратата на съседната стая, точно когато парамедиците вкараха на носилка жената с близнаците в трийсет и четвърта седмица. Трябваше да извикат някого от наблюдаващите лекари, докато Саша се освободи. Не можеше да бъде навсякъде едновременно. Парамедиците предадоха пациентката, пожелаха ѝ късмет и поеха към другите адреси.

Това беше един от онези безумно напрегнати дни, когато всички раждаха едновременно от сутрин до вечер. Саша приключи работа чак към полунощ и в един успя да се добере до дома, където я очакваше Алекс. Той вече спеше и като я чу да влиза, се обърна и промърмори в просъница:

— Прунела ти е бясна, защото не си ѝ се обадила.

— Нима? Брей да му се не види. Може пък и да съм била заета. — Идеята за Елвис Чапъл ѝ харесваше все повече с всеки изминал ден. Свали болничната униформа, изрита гуменото сабо и скочи в леглото при него, и само след пет минути и двамата потънаха в дълбок сън. Прунела щеше да почака.

Клер и майка ѝ се качиха на самолета за Милано на летище „Кенеди“ в деня на Свети Валентин. Клер реши, че тази година е най-естествено да прекара празника с майка си и двете много се вълнуваха от предстоящото пътуване. Купиха си билети за икономична класа, за да не правят излишни разходи, но нищо не можеше да помрачи настроението им. Самолетът бе пълен с италианци, които се прибираха у дома за ваканцията, и докато слушаше темпераментните им разговори и подвикванията от разстояние, Клер неволно си спомни комфорта и лукса в самолета на Джордж и вълненията, които бяха преживели заедно. А какво излезе от цялата работа — какъв се оказа той и докъде изпадна? Беше трудно за вярване. Първо шокиращото му отдръпване от нея, а после и новината за престъпните финансови спекулации, които бе вършил. Ясно, че беше безсърдечен, безскрупулен човек — истински социопат.

Наложи си да не мисли за него и се съсредоточи върху онова, което им предстоеше да правят. Клер извади лаптопа си, за да покаже на майка си последните си модели. Трябваше да свършат какво ли не, докато бизнесът потръгне, а и съквартирантките ѝ понасяха с разбиране доставките на цветни мостри кожа и други материали, и въобще всичко, което щеше да им е нужно да показват на клиентите си. Намериха и адвокат, който да им помогне с регистрацията на фирмата. Първото търговско изложение, на което щяха да участват, бе това в Лас Вегас и двете жени го очакваха с нетърпение, но не колкото преговорите в Милано.

Парабиаго се намираше в обуцарския район на Италия, където бяха разположени най-известните фабрики. Отседнаха в Милано, на по-малко от час път от градчето, в малък хотел близо до скъпите магазини на Виа Монтенаполеоне. Бяха планирали да обиколят насамнатам, след като приключат с разговорите. Милано бе меката на модния свят, а Сара никога не бе ходила там. Градът бе известен не само с големите имена в модната индустрия, като „Прада“ и „Гучи“, но

също и с изобилието от качествени кожени дрехи. Клер я сърбяха ръцете да си купи нещичко, но се опитваше да бъде разумна и да пести пари за бизнеса им. Майка ѝ я уверяваше, че ще се погрижи за всичко, но тя искаше да бъде достоен съдружник. Договориха се да си отделят един ден за покупки преди отпътуването им.

Сара хареса моделите, които Клер ѝ показа — стилни, елегантни, в неутрални тонове, които биха били желано допълнение към всеки гардероб. Имаше и пет-шест по-раздвижени изкустителни модела, на които малко жени биха устояли. Поне Клер се надяваше да е така. Беше направила и два модела официални вечерни обувки, както и три удобни, закачливи пантофки. В последния момент реши да включи и ботуши. Ако успееш да произведат всичките, щяха да предложат двайсет различни стила още с първата си линия. Поръчките, които биха получили на търговското изложение, щяха да им подсказват какво очакваше пазарът от тях. Във фабриката трябваше да изберат мостри на кожите и цветовете за всеки стил. Предлагаха се материали в широка гама от качество и разнообразие от цветовете за всеки стил и щеше да се наложи внимателно да избират заради ограничения си бюджет. Но благодарение на майка си тя имаше свобода на действие, каквато Уолтър Адамс не бе ѝ позволявал, и най-сетне Клер можеше да даде пълен израз на таланта си. Никога нямаше да може да се отблагодари на майка си за възможността, която ѝ бе дала.

По време на обяда в самолета поприказваха, после Сара се загледа в някакъв филм, а Клер реши да прегледа последния брой на списание за дамска мода. Беше поизостанала с информацията, докато работеше по моделите си, а имаше нужда да се запознае с предложенията в есенните колекции от седмицата на модата в Ню Йорк, за да си свери часовника. Имаше много неща да съобрази. И в конструкцията, и в материалите, всичко беше важно. След като прочете каквото я интересуваше, Клер заспа и се събуди чак преди да кацнат в Милано.

Летище „Малпенса“ беше известно с хаоса, който винаги цареше там, с големите закъснения, прекалено честите кражби. Наложиха се да чакат цял час, за да си вземат чантите. Най-после се качиха на едно такси и се добраха до хотела си — малък, на разумна цена и чист — всичко, което им трябваше. После се разходиха из околността и останаха очаровани от красивия град, център на световната мода.

Вечеряха в една малка тратория и Клер забеляза как местните мъже наблюдават нея и майка ѝ, вероятно си мислеха, че са приятелки. В Италия възрастта нямаше особено значение. Майка ѝ беше красива жена и мъжете не криеха интереса си към нея, както и към Клер, а Сара се наслаждаваше на вниманието им. Дори когато нямаха конкретни намерения, италианците винаги ясно демонстрираха отношението си към хубавите жени. Това се отрази добре и на двете им и на следващия ден Клер реши да се издокара повече. Имаше значение, когато знаеш, че някой те забелязва, дори да е непознат, и беше приятно да доловиш блясъка в очите и закачливата усмивка на минувача срещу теб.

На следващия ден наеха кола с шофьор да ги откара до Парабиаго. Клер беше проучила и избрала три фабрики, подходящи за бизнеса им. Имаха предварително уговорени срещи и в десет сутринта започнаха деловите разговори. Първата, която посетиха, беше онази, с която работеше и Уолтър Адамс, там я помнеха добре. Клер знаеше, че е една от най-уважаваните и надеждни фабрики в Италия. Произвеждаха няколко известни марки за Щатите и за цяла Европа. Клер реши, че ще могат да се възползват, но не преди да проучи останалите две. Това щеше да е най-важното решение, което се налагаше да вземат.

В единайсет пристигнаха в по-малка и по-класическа фабрика, където повечето от обувките се правеха на ръка. Създаваха красиви модели, които се отличаваха с удивителна изобретателност и деликатни детайли, но Клер си помисли, че може би ще са малко претенциозни за нейния стил и вероятно не достатъчно устойчиви. Силата им бе във вечерните официални обувки и поддържаха сравнително високи цени заради многото часове ръчен висококвалифициран труд, инвестиран в тях. Произвеждаха обувки за две модни къщи от висшата мода в Париж, а преди няколко века основателят на фирмата бе произвеждал обувките на Мария Антоанета и всички кралици на Италия — факти, с които много се гордееха. Клер беше особено впечатлена от обиколката из работните помещения, но разбра, че тази фабрика се отдалечаваше от техните цели. Имаха нужда от по-съвременна линия, нещо по-младежко и по-практично за клиентите, в които се целеше.

Третата фабрика ги порази с модерното си оборудване. Имаше внушителни изложбени зали, в които бяха показани от най-старите до най-новите им колекции. Произвеждаха обувки за почти всички известни марки от висока класа и за няколко от по-нисък ценови клас. Собственик на фабриката беше Биаджо Макиолини и двамата му синове. Подобно на предишните, бизнесът им беше потомствен и се оказа, че са братовчеди със собствениците на втората фабрика, която бяха посетили. Тук всичко беше модерно, ново и красиво. Вторият син на собственика, Чезаре, прие ентузиазирано предложението да работят с новосъздадената им марка и не скри, че му допадат моделите на Клер. Тя им показа всичко, което бе направила до този момент, разказа им за идеите си за развитие на марката и тримата говориха цели два часа, след което към тях се присъединиха бащата и другият син, Роберто. Поканиха Клер и Сара на обяд и на обиколка из района. Бяха дошли във фабрика по обедно време, а си тръгнаха в четири следобед. Почти целия ден прекараха в Парабиаго. Цените, които им предложиха, със специална отстъпка за първата година, щяха да им помогнат да напреднат в бизнеса. Дадоха им едно копие от проектодоговора, така че Клер и Сара можеха да го разгледат подробно в хотела и да го пратят по електронна поща на адвокатата си в Ню Йорк. Клер имаше представа какво трябва да съдържа такъв договор, тъй като бе подготвяла същите за Уолтър и беше наясно какво да очаква. След като го прочете внимателно, разбра, че няма скрити уловки, нито изненади. И трите фабрики имаха отлична репутация и тя знаеше, че моделите ѝ ще бъдат в добри ръце, която и да избере. Беше въпрос на предпочитание и на известна доза химия, тъй като предстоеше да поддържат постоянна връзка и фабриката да отговаря на техните нужди и изисквания.

— Какво мислиш, мамо? — попита Клер, както си лежеше на леглото и прелистваше договора. Бяха прекарвали невероятен ден, в който научиха много за тънкостите в този бизнес. Беше невъзможно да не са впечатлени от историята и професионализма на всяка от фабриките.

— Мисля, че ти трябва да вземеш решението — каза Сара. — Знаеш много повече за тази сфера от мен — скромно поясни тя. След срещите, които продължиха часове наред, тя вече изпитваше още по-

голямо уважение към професионализма на дъщеря си. Не само беше талантива дизайнерка, но се проявяваше и като добър организатор.

Отново прегледаха трите предложения, а Клер настоя да изкаже мнението си, тъй като тя беше главният инвеститор. И двете бяха харесали най-много третата фабрика.

— А и бащата беше голям красавец — смигна й Сара.

— Синовете също — добави Клер. Чезаре и Роберто бяха прехвърлили четиредесетте и се оказаха много приятни събеседници по време на обяда. Семейство Макиолини се впечатли от факта, че двете са майка и дъщеря, че ще работят в екип, следвайки старата европейска традиция, също като тях, само дето техният бизнес се предаваше от поколение на поколение.

Двете жени вечеряха в близкия ресторант, а на следващия ден отидоха във фабриката, за да уточнят последните детайли. Бяха се чули с адвокатката си, която одобри текста на договора. Клер и Сара го подписаха заедно и всички се ръкуваха. Чезаре обеща да им достави всичките двайсет прототипа до първи април. Това беше само след шест седмици, но семейство Макиолини имаха голям капацитет и ги увериха, че ще спазят срока, а за следващите доставки ще се уточнят допълнително. Клер се сети, че ще ѝ е необходим и пробен модел от европейски размер трийсет и седем, което отговаряше на американския шест и половина до седем. Можеше да намери много жени със стандартен крак, от които да получи обратна информация за удобството и надеждността на обувката. Сводовете трябваше да са с удобна извивка, токчетата — стабилни, а носовете достатъчно високи, за да не убиват, но и да не се надстърчат. Тъй като фабриката имаше голям опит, тя не очакваше да ѝ създават проблеми. Трудностите щяха да идват от нея самата, защото трябваше измисля модели, които да се харесват на жените, да бъдат на добра цена, продавани на точния пазар и в точните магазини. Изложението в Лас Вегас щеше да бъде първото маркетингово проучване за тях. Можеше да се наложи да се откажат от някои модели, ако търговските фирми преценят, че са непрактични, прекалено лимитирани за пазара или че цената е висока. Клер осъзнаваше, че трябваше да се придържа към семпли модели, за да не допусне производствената цена да изяде печалбата им. Имаше много неща да съобразява, а трябваше и да прехвърли всичките си чертежи на производителя.

Разделиха се като приятели, след като изпиха по чаша вино, за да отпразнуват началото на сътрудничеството им, но двете жени отказаха поредната покана за обяд. Бяха си определили това време за пазар преди отпътуването им на следващия ден. Трябваше да се върнат в Ню Йорк и да се залавят за работа по бъдещите си планове. По ирония на съдбата същата вечер Клер получи имейл от отдел „Човешки ресурси“ на „Джими Чу“ в отговор на запитването ѝ за работа, с който я канеха на среща. Беше изпратила сивито си три месеца по-рано, а оттогава животът и пое съвсем друг ход. Преди три месеца би скочила до небето от радост, но вече беше твърде късно. Тя благодари и учтиво обясни, че работи по друг проект. Какви шеги си правеше съдбата.

През цялото пътуване обратно към Ню Йорк Клер се концентрира над скиците си. Беше си купила страхотно сако от „Прада“, три чифта обувки от магазин, чието име никога не бе чувала, бяха фантастично сексапилни, макар и малко екстремни за стила ѝ, и бяла памучна рокля за лятото. А Сара си бе избрала пуловер и елегантно ушити панталони и пола от „Прада“. Но най-важното от всичко бе, че пътуването им отбеляза голям успех за новия им бизнес. „Клер Кели Дизайнс“ направи първите си крачки, а мъжете от семейство Макиолини щяха да претворят мечтите ѝ в привлекателни продукти. Клер се чувстваше толкова въодушевена, че едва се сдържаше на едно място.

Забеляза, че при приземяването им на летище „Кенеди“ майка ѝ получи съобщение.

— От кого е? — Любопитстваше дали не е от Биаджо Макиолини, който не бе скрил, че е очарован от майка ѝ, и фактът, че бе по-възрастен и имаше шест деца и съпруга, не му бяха попречили да флиртува с нея.

— От баща ти — притеснено отвърна Сара. — Пише, че му липсвам. Пита как е минало пътуването до Италия. Обясних му, че всичко върви добре и че сме се забавлявали. — Той още не можеше да преодолее шока от решителната стъпка на съпругата си и от факта, че не знае твърде много неща за нея. Отсъствието ѝ му бе показало какво е означавала за него и чак сега бе осъзнал, че не я е оценявал.

— Всичко наред ли е при него? — предпазливо попита Клер. Самата тя рядко общуваше с баща си, просто нямаха какво да си кажат.

— Надявам се — промълви Сара и побърза да смени темата, докато се отправяха към лентата за багажа. Двете нетърпеливо изчакаха появяването на куфарите си, защото нямаха търпение да се залавят за работа. Клер осъзнаваше, че вероятно не след дълго, преди изложението в Лас Вегас, щеше да се наложи да си наеме асистентка. Пълни с енергия и въодушевление, те не спряха оживено да бърбят, докато пътуваха с такси към апартамента в Хеле Кичън. Бяха отсъствали едва четири дни, които обаче им се струваха като цял месец.

В края на февруари, по време на една от нощните си смени в болницата, Саша получи съобщение от лейтенант О'Рурк, който искаше спешно да говори с нея. Тя изтръпна при мисълта, че нещо лошо се е случило с Валентина. Не бяха се виждали, нито чували вече два месеца. За пръв път през живота си бяха разделени за толкова дълго. Дори когато някоя от тях пътуваше или по време на следването на Саша, не можеха да изтърпят повече от няколко дни, без да се чуят. Изолацията им беше жестоко, болезнено изпитание за близначките.

Тя набра номера на лейтенанта с треперещи ръце и изчака обаждането му със затаен дъх. Както винаги, той мина направо на въпроса.

— Хванахме го. Изглежда, Жан-Пиер е измамил някого с продажба на оръжие и му е взел доста по-голяма комисиона от договорената, а после му е доставил оръжие с по-ниско качество. Отплатата не му се е разминала. Платил е с живота си. Добрахме се до него благодарение на един от информаторите ни, а французите откриха поръчителя. Няма да го екстрадират, ще го съдят във Франция. Убиецът е тук. Държим го в ареста. Разбра се, че сестра ви не ги интересува, но не можехме да сме сигурни. Трябваше да действваме на сигурно заради двете ви. Утре я освобождаваме, а вие можете да си махнете контактните лещи и да си пускате косата. — Той се разсмя. Най-важното бе, че вече са въвн от опасност. — Ако искате, довечера ще изтегля охраната ви. — Саша бе свикнала с осемте полицаи, които се редуваха на смени да я охраняват. Държаха се мило с обитателите на апартамента, дори помагаха с каквото могат и се сприятелиха с някои от сестрите в отделението.

— Ще ни липсват — с лека тъга каза Саша и отново го разсмя.

— А на нас сестра ви. Но това е друга история. Бива си я — заяви той и Саша се зачуди какво ли пак е забъркала. „Бива си я“ не беше комплимент и тя много добре го знаеше. Тъкмо непокорният ѝ нрав и опасните избори, които бе правила, ги бяха докарали дотук — да живеят в риск цели два месеца. Саша му благодари и звънна на Алекс в неонатологията, за да му съобщи новината.

— Хванали са убиеца — изстреля тя и въздъхна дълбоко, а Алекс притвори очи от облекчение. Никога преди не бе изпитвал толкова огромно притеснение. Дори денонощната охрана, която не се отделяше от Саша, не можеше да му вдъхне увереност.

— Слава богу.

Десет минути по-късно двамата охранители, дежурни тази нощ, дойдоха да се сбогуват с нея. Вече бяха получили съобщение от лейтенант О'Рурк и заповед да се оттеглят. Саша им благодари, прегърна ги и те си тръгнаха. Кошмарът бе приключил така внезапно, както и беше започнал. Тя побърза да уведоми и двамата си родители, че вече може да са спокойни. Сега беше ред на Валентина да се свърже с тях и да им се извини за онова, което им бе причинила, макар че Саша не го очакваше, познавайки добре сестра си. Валентина беше от хората, които не се извиняват никога за нищо.

Затова смяташе да я предупреди, че ако отново се забърка в поредната съмнителна връзка, ще прекрати контактите си с нея. Беше взела това решение два месеца по-рано. Не можеше да си позволи да подлага на такива изпитания нито Алекс, нито себе си. Беше видяла как му се отрази случилото се. Той бе спестил новината на родителите си, за да не ги тревожи, че се е забъркал в нещо опасно. В семейството му нямаше подобни случаи на любов с търговци на ядрено оръжие и пострадали в престрелка. Валентина си играеше с огъня и макар този път да се бе отървала на косъм, бе застрашила живота на сестра си и бе причинила много тревоги на близките си. От друга страна, едва ли Валентина е очаквала такива изненади, когато се е влюбила в Жан-Пиер, но със сигурност си бе затваряли очите за начина, по който си изкарваше парите, явно поблазнена от лукса, който ѝ осигуряваше. От пръв поглед се долавяше, че този човек живее на ръба на закона. Изведнъж Саша осъзна, че и двамата невероятно богати, щедри мъже, с които се бе запознала напоследък — Жан-Пиер и Джордж, — се

оказаха престъпници от голям мащаб. И благодари на съдбата, че я е срещнала с човек като Алекс. Ако Валентина искаше почтен живот, трябваше да търси мъж като него.

Заради кариерата си на модел Валентина си бе изградила странен вкус към мъжете, опасни навици и още по-опасни контакти. Сестра ѝ биеше всички рекорди с авантюрите си.

Същата вечер двамата с Алекс се прибраха заедно от болницата. Инцидентът здравата ги бе разтърсил и приеха с огромно облекчение новината, че всичко е приключило.

На сутринта, когато Валентина ѝ звънна, Саша не сдържа сълзите си. Независимо от тревогите, които бе причинила на всичките си близки, тя не можеше дълго да ѝ се сърди, защото връзката между двете близначки беше специална.

— Толкова ми липсваше — изхленчи Саша в слушалката със замъглен поглед. — Полудяхме от тревога за теб.

— Ами и аз — някак лекомислено отвърна Валентина. — Мамка му, завлякоха ме в някакъв си манастир в Аризона. Дори не беше тъпо ранчо с готини мъжкари, а истински манастир със свещеници и монахини. Трябваше да нося расо и да работя в зеленчуковата градина. Понякога направо съжалявах, че оня тип не ме гръмна. — Както се очакваше, тя дума не обели за неприятностите, които бе причинила на сестра си.

— Искан ми се да те видя в монашеско расо — изсмя се Саша и избърса сълзите от лицето си.

— Хич не се надявай. Освен това трябва да го върна, когато си тръгна. Въобразяват си, че има нещо магическо ли, що ли?

— Може би се опасяват да не го отрежеш, за да си направиш минирокля, и да го носиш без белъо и с високи токчета. — Сестра ѝ беше напълно способна на това.

— Как не се сетих по-рано! Дадох ми сандали, от които ми излязоха мазоли, направиха ми рани. Краката ми са в бедствено положение. — С това се изчерпваше разказът ѝ за двата месеца укриване от убиеца. Но си личеше, че е в добро настроение и развълнувана от завръщането си в Ню Йорк. — Днес ще ме изпратят със самолета у дома — безгрижно заяви тя, сякаш се завръщаше от фотосесия на „Вог“.

— Нямам търпение да те видя — призна й Саша. — Беше мъчително да не те чувам.

— Знам. За мен също — най-сетне каза нещо прочувствено Валентина. — Днес на работа ли си?

— Свободна съм до вечерта. — Поговориха още няколко минути и затвориха.

По-късно същия следобед Клер и майка й се бяха настанили на канапето и разглеждаха баланса, Аби събираше багажа си в съседната стая, което продължаваше вече няколко седмици в промеждутъците, когато си почиваше от писането. Чарли дремеше в едно ъгълче, огряно от слънцето, проникващо през прозореца, а Морган тъкмо бе донесла покупките, когато на вратата се звънна. Саша изтича да отвори и насреща й се появи Валентина в цялата си прелест, облечена в къса черна кожена поличка, червен пуловер и ботуши, високи над колената и с тънки токчета. Двете сестри се хвърлиха в обятията си и се вкопчиха неистово една в друга, а в следващия миг Валентина изписка.

— Какво е станало с косата ти?

— Дълга го на теб. Наложил се да променят външния ми вид. — За пръв път от два месеца Саша не носеше сините контактни лещи.

— Е, наистина е голяма жертва. Алекс сигурно ме мрази. Изглеждаш ужасно с тази къса черна коса — ухили се тя.

— Благодаря. — Саша забеляза, че зад сестра й стои притеснен непознат мъж. Изглеждаше силен, красив, млад здравеняк. Носеше тениска, джинси и износени боти, и яке с надпис „Нюйоркски полицейски участък“, подозрително издуто от едната страна. Досети се, че е оръжие в кобур на рамото му, и се надяваше да не го вижда в действие.

— Още ли ти е нужна охрана? — тихо попита тя. Лейтенант О'Рурк й беше казал, че всичко е приключило.

— Едно момиче винаги има нужда от някого да го пази — отвърна Валентина и хвърли съблазнителна усмивка през рамо. — Това е Бърт. Той също беше в Аризона, в ролята на отец. Бяхме страхотна двойка — отец и монахиня. — Тя се изсмя, а младежът я погледна с обожание и кимна за поздрав към Саша. Изглеждаше шест-седем години по-млад от сестра й. И Саша веднага разбра за какво

става дума. Водеше го като военен трофей. И тогава се сети за многозначителното изказване на лейтенанта, че сестра ѝ „си я бива“. Валентина бе непоправима. Винаги имаше намесен мъж, за предпочитане с оръжие. Поне този беше от добрата страна на закона. Саша се зачуди какво ли ще прави сестра ѝ, като се завърне в своя си свят. Котешката пътека скоро щеше да я примами с различните си съблазни и с всичките знаменитости, които познаваше. Младото ченге с тениската си може би щеше да оцелее около пет минути в нейната среда. Саша го покани да влезе и да седне. След известно колебание той отиде да погали кучето. Мъжете добре възприемаха Чарли, всички от компанията им се въртяха около него.

Това се появи Аби и изненадана се хвърли да прегърне Валентина. Клер и майка ѝ също я приветстваха възторжено. Срещите с нея винаги бяха странни — сякаш виждаха различна версия на Саша.

— Добре дошла у дома — мило я поздрави Аби, като се стараеше да не зяпа Бърт. Чудеше се какъв ли е този младок по петите на Валентина.

— Ако искаш, ще те оставя да се видиш с момичетата? — любезно предложи той на Валентина и двамата размениха погледи, които за секунда разказаха цялата история за последните два месеца и как по-точно бе преживяла изолацията си в манастира. Явно беше сменила партньора, но не и нрава си.

— Разбира се — без колебание се съгласи тя. — Защо не се върнеш след половин час?

Той нямаше нищо против и кимна.

— Мога ли да изведа кучето на разходка? — ухили се той.

— Много ще е щастлив — отвърна Аби, а при тези ѝ думи кучето седна и подаде лапа на Бърт, който тържествено я пое.

— Известно време работих с една немска овчарка — обясни със сериозен тон той — в отдел „Наркотици“ Беше невероятна, но я простреляха и се наложи да я приспят.

— За щастие, на теб това ти се размина — обърна се Саша към близначката си. Аби подаде повода на Бърт и той изведе Чарли. Саша строго изгледа сестра си. — Какви ги вършиш, за бога? Колко годишен е?

— Двайсет и девет, само изглежда като хлапе. Иначе си е голям мъж. И то какъв. — Тя хвърли похотлив поглед към сестра си, която

изстена.

— И сега какво? Горкото момче ще бъде живо схрускано в твоя свят.

— Промених се — смирено отвърна Валентина. — Не искам вече да се забърквам с лоши момчета. Какъв по-добър избор от ченге? Все пак е на страната на закона. А и с него се чувствам в безопасност.

— Саша прие недоверчиво обяснението ѝ, макар че Бърт действително изглеждаше голям напредък в сравнение с Жан-Пиер.

— А защо не се огледаш за някой лекар или адвокат?

— А, да, или може би онзи готин тип, за когото работи Морган. Онзи, дето ще прекара следващите сто години в затвора. Не всички лоши типове си личат от пръв поглед. — Някога Валентина бе различна. Приличаше повече на Саша, но се промени някъде по пътя, може би защото навлезе в света на парите и славата прекалено рано. — Харесвам Бърт. Прави ме щастлива. Сладък е. Грижовен. Не усложнява живота. Не се интересува с кого съм била и защо. Живее ден за ден.

— Наистина ли искаш да имаш връзка с ченге? Да не би да очакваш да напусне работата си заради теб?

— Саша се надяваше момчето да има малко разум и да не го допуска, защото беше сигурна, че Валентина ще го зарече в най-скоро време. Сестра ѝ не би се поколебала да разбие сърцето му и да унищожи кариерата му. Нямахме да ѝ мигне окото. Правеше каквото си иска, без да се интересува какви щети оставя след себе си. Саша я обичаше, но знаеше колко е себична. Истински нарцис.

— Не ме интересува какво ще работи. Важното е, че е мил с мен — простиичко отвърна Валентина.

— Освен това е беден — напомни ѝ Саша. — Ти не си падаш по бедняци. — Това също бе част от проблема. Истината бе, че сестра ѝ се продаваше за пари, а повечето мъже с големи възможности бяха съмнителни, дори направо опасни. Този поне не беше опасен.

— Имам достатъчно и за двама ни — заяви Валентина и се настани до Клер и майка ѝ. Аби се върна в стаята си, за да продължи да опакова багажа. — А какво става тук?

— Започваме нов бизнес — обясни Клер. — Мама дойде да ми помага и ще живее тук за известно време. Аби се мести в Ел Ей за около година, за да пише сценарий за филм.

— Това са все важни промени — изненада се Валентина. Действащите лица в мезонета си бяха едни и същи от години. Беше истински шок някоя от тях да напусне и тогава тя осъзна, че същото предстоеше и на сестра ѝ след сватбата. — Как върви подготовката за сватбата? — поинтересува се тя.

— Ще е през юни. В Ню Йорк. Ти си главната шаферка — информира я Саша. — Момичетата са шаферки. Четиринайсети юни. Гледай да си свободна — предупреди я сериозно.

— Мога ли да доведе Бърт? — невинно попита Валентина.

— Ако е още с теб. — В което Саша силно се съмняваше. Сватбата щеше да е след три месеца и половина, твърде дълъг период за близката ѝ да се задържи с един и същи мъж.

— Ще видим — подхвърли Валентина. Точно тогава Бърт се върна с кучето и я целуна нежно на влизане.

— Страхотно куче! Трябва да си вземем такова — предложи на Валентина и тя кимна. Тя изглеждаше готова да направи всичко за него. Саша си спомни, че Пати Хърст се бе омъжила за един от полицаите, неин охранител. Случваше се често — хората се привързваха към онези, които ги закрилят. Валентина я целуна на сбогуване и двамата с Бърт си тръгнаха към нейното жилище в Трайбека, което си оставаше неомърсено, тъй като Жан-Пиер бе убит в собствения си апартамент. Бърт бе донесъл малко багаж със себе си и тя му бе предложила да се нанесе при нея. Акцията по нейното опазване бе приключила, но съвместният им живот едва започваше.

— Този поне работи на страната на добрите и не го заплашва затвор — поклати глава Клер. За съжаление, не можеше да каже нищо подобно за мъжа, когото обичаше и който бе пуснат под гаранция, но продължаваше да се вихри в хайлайфа и да бъде проследяван от клюкарските страници на вестниците. Явно изкарваше пари някак си. Тя се залови отново със счетоводните сметки, а Саша, увлечена в мисли за Валентина и Бърт, помогна на Морган да прибере покупките. Толкова беше хубаво, че сестра ѝ се върна.

Заминаването на Аби в началото на март разби сърцата на приятелките ѝ. Имаха чувството, че им отрязват крак или ръка, или някоя друга важна част от тялото. Тя беше незаменима част от

изграденото им семейство, бе живяла там в продължение на девет години заедно с Клер. Всички плакаха и не криеха, че са депресирани, дни наред. На първо време Аби щеше да се настани в жилището на родителите си, но имаше намерение да се отдели в собствено. Обеща на приятелките си, че ще се върне след около година, но никоя не ѝ повярва. Щеше да свикне с живота в Холивуд, особено ако филмът на Джош се получи успешен, което бе много вероятно.

Аби взе Чарли със себе си и къщата изведнъж опустя. Седмица по-късно Саша се върна от работа и завари Морган да плаче в кухнята. Беше трудно да се отгатне защо плаче Морган — имаше много причини. Бе останала без работа. Имаше вероятност да не си намери толкова добре платена позиция. Може би никой вече нямаше да ѝ се довери и да я наеме. Репутацията ѝ бе опетнена благодарение на Джордж. А и Аби страшно ѝ липсваше.

Саша я прегърна силно.

— И на мен много ми липсва. — Сякаш бяха загубили сестра. Дори по време на връзката ѝ с Иван тя си остана добронамереното, любящо, жизнерадостно момиче, което внасяше светлина в компанията им. Морган се чувстваше много депесирана и прегръдката на Саша не можа да я успокои, тя само клатеше глава и не спря да плаче.

— Не е заради Аби — задавено отрони.

— Ще си намериш друга работа. — Саша знаеше, че Морган обичаше да работи за Макс, но се тревожеше за бъдещата си кариера. Морган отново поклати глава и напълно озадачи приятелката си.

— Бременна съм! — промълви и се строполи на кухненския стол, потънала в мирова скръб.

— О, мили боже — възкликна Саша и седна до нея. Досега това не се бе случвало на нито една от тях. Бяха предпазливи и отговорни, поддържаха запас от купища кондоми в баните. Всички бяха големи хора и знаеха какво искат. — Как така?

— Не знам. Пих антибиотик заради инфекцията на ухото — може би това е неутрализирило влиянието на хапчето ми, а може да съм забравила да го взема. Вече съм във втори месец. — Тя погледна нещастно Саша. — Току-що си направих тест. Край с мен. Пропуснах един цикъл, когато закриха офиса. Помислих си, че е от стреса.

— Каза ли вече на Макс? — Морган поклати глава. Беше сигурна, че се е случило около ареста на Джордж. Тогава правеха секс

по-често от обикновено, за да се утешават. А сега най-страшният ѝ кошмар се сбъдна, отгоре на всичко беше и безработна.

— Ако му кажа, той ще настоява да оставя бебето. Ще ме уговаря, защото знае, че не искам деца. И сигурно ще ме напусне, ако направя аборт. Той е ирландски католик и обича децата. Искам аборт, Саш. Не мога да му кажа. — Морган я погледна умолително. — Ще го направиш ли заради мен? — доверяваше ѝ се напълно.

— Не, но мога да те насоча към някого, който може да го направи, ако това искаш. Все пак може би е по-добре да му кажеш. Ще побеснее още повече, ако научи по-късно и разбере, че си го излъгала.

— Знам. И в двата случая ще загазя. Ала едно е сигурно — няма да има бебе. Не мога. Децата ме ужасяват, винаги е било така. Нямам никакъв майчин инстинкт.

— Може да изненадаш сама себе си — мило предположи Саша. — Обичаш Макс, това помага.

Но Морган просто не можеше да спре да плаче в прегръдките ѝ. Призна, че това е едно от най-лошите неща, които са ѝ се случвали, и Саша наистина я съжали. Морган изглеждаше съсипана.

Макс вече подозираше, че Морган е бременна, след като повърна три поредни сутрини. Попита я и изражението ѝ му каза всичко. Тя реши, че няма да го лъже и да се крие. И в отговор неволно избухна в сълзи.

— Защо не ми каза? — попита я той, широко усмихнат, и стана да я прегърне. Беше изключително развълнуван.

— Не го искам — промълви тя с дълбок, тъжен глас. — Винаги съм те предупреждавала, че не искам деца.

— За планирани деца, разбирам. Но това си идва само. Не можеш просто ей така да го зачеркнеш. Та това е нашето бебе — въодушевено възкликна той с насълзени очи и остана поразен от покрусата, изписана на лицето ѝ. Тя се чувстваше като животно, притиснато в ъгъла, и беше готова на всичко, за да се спаси.

— То не е бебе. То е грешка, случайност. Вече нищо не е наред — изплака тя в пълна паника.

— Това са глупости и ти го знаеш. В кой месец си, между другото? — попита Макс, съкрушен колкото нея, но по съвсем други причини. Той искаше бебето, за разлика от нея и беше готов да се бори

за оцеляването му. Очевидно Морган възнамеряваше да го убие и му предстоеше голяма битка.

— Във втори — отвърна тя с равен тон. — Ще направя аборт — заяви и в погледа ѝ проблесна непоклатимата ѝ воля.

— Кога?

— Скоро.

— Само през трупа ми. Саша ли ще го направи? — От очите му хвърчаха искри.

— Тя ми отказа — призна Морган.

— Поне един почтен човек да има сред нас. Искам да знаеш, че ако го направиш, никога няма да ти простя и всичко между нас приключва.

— Знам — тихо промълви тя. Но това не промени решението ѝ. Не бе искала да става така. Не искаше да му казва, защото не се съмняваше, че това ще е крайт на връзката им. Желанието ѝ бе точно обратното на всичко, в което той вярваше. Макс искаше тяхното дете, винаги бе искал да имат дете. Той изхвърча от апартамента и тресна вратата. Не се върна при нея тази нощ. Морган беше наясно, че битката, която щяха да поведат за нежеланата ѝ бременност, щеше да е началото на края, независимо кой щеше да я спечели.

Войната за плода в утробата на Морган вилня седмици наред. Макс отказваше да остава при нея в апартамента и ѝ каза да не идва в ресторанта, докато не вземе решение. А за него съществуваше едно-единствено. Нямаше друг вариант.

Спряха да се виждат изобщо. Морган бе все така категорична, че иска аборт, но все отлагаше датата, защото осъзнаваше, че след това повече няма да види Макс. Той ѝ го заяви недвусмислено и тя му вярваше. Обичаше го, но не и бебето му. А в неговото съзнание те бяха едно и също, нямаше средно положение, нито основателна причина за аборт. Въпросът беше съвсем ясен — да или не. Той дори ѝ предложи да го роди и да му го даде да го гледа, но тя чувстваше, че не би могла да го направи. Звучеше ѝ напълно неприемливо. Нямаше да роди дете и да се откаже от него. Според нея беше по-логично да се откаже, преди да се е случило, преди да е разбило живота им, макар че това вече се случваше.

Морган се опита отново да му обясни как се чувства, но Макс не желаше да я изслуша. Единствено би искал да чуе, че е променила решението си. А тя вече имаше решение, но не предприемаше нищо.

— Трябва да направиш нещо — подкани я Саша, макар че не искаше да ѝ влияе. — Или го оставяш, или го махаш. Вече си в третия месец и скоро няма да ти разрешат аборт и да искаш.

— Знам. Чувствам, че ще загубя и него, и бебето едновременно. — Саша не ѝ противоречи. Макс бе разговарял с нея и не бе скрил озлоблението си, което се дължеше не само на морални и религиозни причини, а и на любовта му към Морган и желанието му да имат деца. Той усещаше, че това е шансът му — Морган никога нямаше да го допусне отново. Саша знаеше, че в това отношение е прав. Бременността бе огромна травма за нея.

Цели три седмици Морган стоя в апартамента с надежда, че Макс ще прояви разбиране и ще приеме решението ѝ, но той

отказваше да разговаря с нея. Не отговаряше дори на имейлите и на съобщенията ѝ, с които тя се опитваше да обясни позицията си.

— Държи се като истински задник — оплака се тя на Саша.

— Изглежда, твърдо е решен. Обикновено мъжете не искат бебе, а с него е обратното.

— Готов е да се откаже от мен, но не и от бебето — добави Морган. Дори се беше свързал с адвокат, за да провери дали може да изиска съдебна забрана за аборта, защото детето е и негово, но тялото си беше нейно и съдът уважаваше този факт, не би могъл да се меси. Нейно право беше да избира. Макс не беше на себе си. Морган страшно му липсваше, но отказваше да се примири. Беше заявил ясно мнението си.

Морган вече бе станала още по-нестабилна емоционално и постоянно плачеше. Оставаха ѝ само още няколко дни да решава и Саша се съгласи да я придружи при лекарката. Морган се разкъсваше между любовта си към Макс, когото не искаше да загуби, и решението да се отърве от бебето, в което упорстваше.

Направиха ѝ обичайния ултразвук и на екрана се показа едно здраво бебе. Сърчицето му биеше силно и всичко си му беше наред. След като го видя, тя започна да плаче още по-силно, но продължи да обсъжда аборта с лекарката. Обеща да се обади на следващия ден да уговорят дата. Лекарката не я подтикна да промени решението си. Каза ѝ, че би могла да я смести за следващия следобед, ако е сигурна, че решението ѝ е окончателно.

През целия път към дома си Морган не спря да плаче. Беше убедена, че бебето ще разбие живота ѝ. Имаше лоши спомени от детството си, с пиянството на майка ѝ и безотговорното отношение на баща ѝ, който я мамеше. Родителите ѝ бяха живели нещастно до ранната си смърт и никога не се бяха радвали на децата си, затова и нищо не можах да им дадат от себе си. Тя не желаше да участва в такъв кошмар и дори триизмерното изображение не можа да я убеди в обратното.

Легна си веднага щом се прибраха, но не преди да повърне за пореден път. Постоянно ѝ беше лошо напоследък, но според Саша беше така, защото не се хранеше и беше в постоянен стрес, което влошаваше положението. Беше ѝ се стоварило какво ли не през изминалите три месеца.

Преди да тръгне на работа, Саша се отби в стаята ѝ, за да провери как е. Морган просто лежеше и плачеше.

— Откровено казано, мисля, че не трябва да ражда това дете — сподели Саша с Алекс. — Много е травмирана. Всеки, който отхвърля така истерично идеята за деца, не трябва да ги има.

— Тогава защо не направи аборт?

— Не иска да загуби Макс, а това е неизбежно, ако махне бебето. Той ѝ предложи да вземе детето, ако Морган го роди, но тя не е съгласна.

— Това е пълна лудост — огорчен и заради двамата каза Алекс.

— Така е. За някои хора раждането на дете е нищо и никакво решение. За други се превръща във фикс идея. Около една бременност възникват много проблеми. Страхотно е, когато всичко е нормално и ясно, но този път е различно. — Може би дори беше най-сложният случай, който беше срещала. Морган отчаяно се мятеше между двете възможности и Саша се страхуваше, че това бе самоубийствено поведение. Приятелката ѝ се бе озовала в задънена улица. Саша се опита да обясни това на Макс, когато намина на кафе при него в началото на седмицата, но той не искаше и да чуе.

— Не е толкова просто — каза му тя.

— За мен е просто. — И с това сложи край на разговора им.

Последната възможност за аборт беше следващият понеделник, а през двата почивни дни преди него Саша и Алекс трябваше да заминат за Атланта, за да се срещнат с родителите ѝ. Тя с нетърпение очакваше този момент, макар че би предпочела да остане вкъщи, за да прави компания на Морган. Срещата обаче не можеше да бъде отменена, тъй като скоро нямаше да имат два почивни дни, а сватбата приближаваше. И така в петък вечерта отлетяха за Атланта. Баща ѝ ги бе поканил да гостуват у тях, но те предпочетоха да отседнат в хотел, за да не нагнетяват напрежение.

Вечеряха в любим ресторант на майка ѝ. Тя изучаваше Алекс като ценна вещ, която се канеше да купува, и му зададе безброй въпроси за родителите му и специално за юридическата практика на майка му. Беше я проверила в интернет и бе останала впечатлена, но не го призна.

— Сигурно вече знаеш, че не вярвам в брачната институция? — попита го Мюриел и той потвърди. Алекс беше доста объркан от нея и

в неговите очи тя изглеждаше като най-упоритото човешко същество, което бе виждал — мъж или жена.

— Да, знам това, госпожо Хартман — учтиво отвърна той.

— Мюриел. Шейсет процента от днешните бракове приключват с развод, а статистическите данни се повишават. Защо човек да се притеснява? Губите имоти, губите доходи, плащате издръжка. Неудачна инвестиция. Ще загубите по-малко пари, ако играете на блекджек в Лас Вегас. Там поне имате някакъв шанс, ако ви дойде ръка. В брака, дори да ви дойде добра ръка, всичко се скапва рано или късно. Или единият, или и двамата мамят. После надебеляват, остаряват и оглупяват. Дори не можете да разговаряте един с друг. Започвате да се мразите. Прекратявате секса. В началото всичко изглежда вълнуващо и романтично, но не трае дълго. А ако продължи, ви се иска да не се е случвало. Послушайте съвета ми — поживейте заедно, не правете общ бюджет и не си хвърляйте парите на вятъра по сватби. Направо ще си изхвърлите живота през прозореца. И повярвайте, някой ден ще ми благодарите за страхотния съвет, който ви давам. Всеки ден чета за поредния лош епизод.

— Може би защото добрите епизоди не се озовават пред адвокат по разводите — не ѝ се даде Алекс. — Моите родители имат отлични взаимоотношения, а са женени вече от трийсет и осем години.

— Това е изключение. Като при близнаците. Не се случва често. А може би не знаете истинската история. Много родители крият истината от децата си.

— Не го вярвам. Мисля, че двамата истински се обичат. — И се надяваше на същите отношения със Саша. Мюриел Хартман само сви рамене и им даде да разберат, че не вярва в такива истории. Беше физически привлекателна жена, но имаше суров вид и най-студените, гневни очи, които бе виждал някога и които заедно с изсечените черти на лицето създаваха отблъскващо впечатление.

Саша се постара да ги измъкне от ресторанта възможно най-бързо и предложи бърнч в неделя преди полета им. Майка ѝ напомни, че играе голф с две колежки и няма да може да дойде.

— Предполагам, че ще се срещате с баща ти и вятърничавата му жена утре — хладно попита тя.

— Да, така е — потвърди Саша през стиснати зъби.

— Забавлявайте се — саркастично им пожела тя. — Ще се видим на сватбата — обърна се към Алекс, после прегърна сковано дъщеря си без следа от чувство, качи се на ягуара си и замина. Алекс изглеждаше сякаш всеки момент ще припадне на тротоара.

— На това му се вика сурова жена — погледна той към Саша. — Как си израснала с нея?

— Тогава, преди развода, не беше толкова зле. Бяха нещастни много отдавна, но се владееха. После баща ни я напусна и тя се превърна във вещицата със зеленото лице от „Вълшебникът от Оз“. Слава богу, че по това време вече не живеях с тях. Не спира да го хули. Явно егото ѝ не можа да преглътне този удар. А след като той се ожени за Шарлот, направо обезумя от гняв. Никога не можа да му прости, че е започнал нов живот и е щастлив с друга жена. И още по-лошото е, че Шарлот е много по-млада и красива, и му роди още деца. Сега майка ми мрази целия свят. Недоумявам как я търпят клиентите ѝ. Трябва страшно да ненавиждаш човека, с когото се развеждаш, за да я наемеш. Тя направо го разкъсва. Сестра ми настоява, че някога и тя е имала човешки облик. Откровено казано, не го помня. Двете с Валентина се разбират по-добре — обясни му Саша, напълно изтощена, и Алекс я прегърна през раменете. — Видя ли колко по-различни са от твоите родители? Животът им прилича на семейна телевизионна програма или филм на ужасите в сравнение с този на вашите. Вече гледам да се връщам колкото е възможно по-рядко. Не мога да понасям тази атмосфера. А пък Валентина е настроена срещу баща ми. Уверена е, че мама се е превърнала в тази озлобена жена, след като я е напуснал. Мрази втората му съпруга, но все пак има чувства към татко. Баща ни се опита да зарови томахащата, но мама няма да го допусне. Мюриел Хартман се гневи на целия свят.

— Така сама си създава още по-големи трудности — отбеляза Алекс и двамата тръгнаха към хотела си. Атланта беше приятен град, но нямаха време да го разгледат. Саша все идваше набързо, дори отдавна не бе се обаждала на старите си приятелки. Това отчуждение дължеше на майка си.

На следващия ден се срещнаха с баща ѝ за обяд в неговия клуб. Стив Хартман беше красив мъж и човек трудно си го представяше до Мюриел дори за ден, а какво остава за двайсет и шест години брак. Той не беше нито интелектуалец, нито академична личност, но бе

интелигентен бизнесмен, който се справяше твърде добре. Не беше толкова проникателен, колкото бившата си жена, но изглеждаше мил, сърдечен човек и Алекс го хареса.

След като приключиха с обяда, той ги заведе в дома си в Бъкхед, най-скъпия квартал на Атланта. Притежаваше огромна къща, която приличаше по-скоро на имение, с тенис корт и басейн с олимпийски размери, красиви стари дървета се редяха от двете страни на алеята. Всичко бе в типичния южняшки стил, а на поляната пред сградата ги очакваше боса прекрасна млада жена с двете си малки момиченца. Щом ги съзря отдалеч, започна да маха. Стив излезе въодушевен от колата, отиде при тях и започна да подхвърля децата във въздуха, после целуна жена си. Щом бъдещите младоженци слязоха от наетата си кола, Саша веднага съзря проблем на хоризонта, и то голям проблем. Шарлот беше отново бременна. Баща ѝ бе пропуснал да го спомене по време на обяда, а Мюриел щеше да побеснее на сватбата. Тя не бе се съгласила на повече деца след близначките въпреки силното желание на съпруга си. Е, сега той изграждаше семейството, за което бе мечтал. Мюриел никога нямаше да преглътне щастieto му, постигнато без нея.

— Поздравления! — Саша прегърна Шарлот и посочи заобленото ѝ коремче, което издуваше издайнически лятната ѝ рокля. — Вълнуваща новина.

— Така е — потвърди баща ѝ сияещ. Втората му съпруга бе трийсетгодишна — с две по-млада от Саша, което никой от предишното семейство не можа да подмине. Саша вече не се притесняваше от този факт, но Валентина го намираше за отвратително. Тя обаче на свой ред не се посвени да се хване с Бърт, който беше по-млад от нея, макар и не чак толкова неприлично. Но за любовта граници няма, така че...

— Кога го очаквате? — попита Саша с тайната надежда да е преди сватбата им.

— През август — отвърна Шарлот с провлечения си южняшки акцент, който вбесяваше Валентина. А това означаваше, че на сватбата щеше да е в седмия месец, и Саша едва не изстена, като си представи разцъфтялата бъдеща майка, облегната на ръката на баща ѝ.

— Ще бъдеш ли в състояние да дойдеш на сватбата в Ню Йорк? — попита Саша с фалшива любезност.

— Лекарят ми твърди, че мога да пътувам до осмия месец. Предишните две бременности преносвах. — Саша кимна и сърцето ѝ замря. Още един повод за притеснение за сватбата. Елвис Чапъл, пристигаме, помисли си тя.

Седнаха край басейна. Една прислужница в униформа им сервира домашна лимонада, студен чай и лимонови бисквити, а баща ѝ предложи на Алекс джулеп с мента и коктейл, но той отказа и се задоволи с вкусната лимонада. Момиченцата весело писукаха и скачаха в басейна, след малко пристигна гувернантката, за да ги завие с хавлии. Някога майка им също бе наемала помощници за отглеждането им с Валентина, но то беше инцидентно, когато предстояха изпити в юридическия факултет. Тогава идваха местни млади жени, колежанки или чужденки по програмата „О пер“. Детегледачките на Стив и Шарлот бяха англичанки, специално обучени, мили, което се отразяваше и на децата. А те веднага наскачаха и се хвърлиха да прегръщат Саша. Обичаха я като по-голяма сестра и тя започна да си играе с тях и да ги гони по поляната. Животът им изглеждаше истинска идилия. Шарлот не работеше. Беше слязла от модния подиум след женитбата си за Стив и не помисли да се връща. Прекарваше дните си в обикаляне по магазините, правене на маникюр, малко благотворителна дейност и обеди с приятелки.

Баща ѝ взе да разпитва Алекс за стажантската му програма. Поговориха, докато стана време за вечеря, която беше сервирана под шатрата на ливадата. Към осем часа Алекс и Саша си тръгнаха и тя с нетърпение очакваше да се прибере в Ню Йорк. Пътуването до Атланта не можеше да се сравнява с прекрасното прекарване със семейството на Алекс в Чикаго, където имаха толкова общи теми за разговор, бяха се забавлявали истински, а майка му бе най-милата жена, която познаваше.

— Благодаря ти за подкрепата. Срещите с родителите ми винаги са крайно изтощителни. — Тя се отпусна смазана от емоции назад на седалката, докато стигнаха до хотела.

— Баща ти е приятен човек — изтъкна той, но по отношение на майка ѝ бяха единодушни. Животът на Стив и Шарлот ѝ се струваше нереалистично сладникав като южняшки роман. Всички персонажи бяха винаги жизнерадостни, безупречно чисти и издокарани, никога не

таяха лоши чувства, нито обсъждаха проблеми, което не ѝ се виждаше съвсем нормално.

— Майка ми ще получи апоплектичен удар, като види на сватбата Шарлот отново бременна, въпреки че са разделени вече осем години. Няма да се примири до последния си дъх, макар че едва ли би искала и да се върне при него. Едва ли е забравила колко беше нещастна.

— А може би е просто честолюбие. Пък и красотата на Шарлот много не помага в това отношение, да не говорим за възрастта ѝ — логично заключи Алекс.

— Така е — въздъхна Саша.

Вече беше прекалено късно да хванат полет до Ню Йорк, но успяха да сменят билетите си за по-ранен час на следващата сутрин. Напуснаха хотела в осем и в един на обяд бяха в Ню Йорк. На нея ѝ се прииска да коленичи и да целуне земята под краката си.

— Е, приключихме с тази задача — бодро заяви тя, когато се качиха в таксито. — Няма да се налага да ги виждаме чак до сватбата. Да не би да си се отказал вече? — погледна го изпитателно и той се разсмя.

— Не, разбира се. Просто се моля да не ме оставяш насаме с майка ти. Плаши ме до смърт.

— Няма страшно. Никога няма да го допусна. Обещавам. Ти също не ме оставяй сама с нея.

Отидоха до апартамента да оставят багажа си. Всички бяха излезли, дори Морган, която напоследък не си подаваше носа навън. Саша се надяваше това да е добър знак.

В същия момент Морган седеше край реката и премисляше бъдещето си. Не искаше бебето, но не беше безотговорна. То нямаше никаква вина. И тя взе решение. Щеше да го роди. Но напускаше Макс. Фактът, че беше готов да се откаже от нея, ако не роди бебето му, ѝ беше достатъчен да разбере каквото трябва. Тя не искаше да му е нужна само за да му роди дете. А щом не желаше да застане твърдо до нея, независимо от решението ѝ, значи не я обичаше истински. Щеше да му даде възможност да се възползва от правото си да вижда

бебето, дори бе готова да поделят попечителството, ако иска. Но нямаше да има нея. Самият той бе сложил точката.

Написа му писмо и го пусна в пощенската му кутия. Нямаше да ходи повече в ресторанта и не искаше да го вижда. Всичко бе приключило. Щеше да го уведоми за раждането на детето, което се очакваше през октомври, щом това бе главното, което го интересуваше. И пое на дълга самотна разходка.

21

Морган бе твърда в решението си по отношение на Макс, а също и на бебето. Писмото ѝ му нанесе голям и неочакван удар. Той се опита да се свърже с нея, но тя не вдигаше телефона. Изпрати дрехите му в ресторанта. Не бяха си говорили в продължение на четири седмици, откакто той ѝ постави ултиматума, а сега местата бяха разменени. Морган не желаше нито да го чува, нито да го вижда. Макс се почувства безпомощен. Морган бе затръшна вратата в лицето му и нямаше намерение да я отваря. В отчаянието си той потърси Саша.

— Двамата трябва да намерите начин да се разберете — разумно го посъветва тя.

— Тя си мисли, че не я обичам, че е само заради детето. — Заплахите му, че ще я напусне завинаги, ако направи аборт, я бяха наранили жестоко. — Искам бебето тъкмо защото я обичам, не обратното.

— Сега тя е в особено емоционално състояние — обясни му Саша.

— Не желае да ме вижда.

— Ти също я избягваше в продължение на четири седмици.

— Искях да я накарам да го задържи. Нямах намерение да се отказвам от нея.

— Заплаши я, че няма да я погледнеш повече, ако направи аборт. Но ето тя реши да го задържи, и сега не иска да те вижда.

— Какво да направя, Саш? Това е истинско бедствие.

— Знам. Най-добре си дай малко време.

— Искам да съм с нея, да ѝ помагам. Това е нашето дете и аз я обичам.

— Мисля, че бъркотията с работата ѝ, а сега и тази бременност ѝ дойдоха прекалено много — тъжно каза Саша. Повечето време Морган прекарваше в апартамента, спеше по много и излизаше на дълги разходки всеки ден. Чувстваше се по-добре физически, но Саша забелязваше, че изглежда депресирана. На неделните им вечери, с

чието приготвяне се зае Оливър, беше необичайно мълчалива. За всички вече беше толкова различно и странно без Аби и Макс.

Морган реши да обяви новината за бебето по-късно, когато започне да й личи. Не беше щастлива от това развитие на нещата и не искаше да се преструва. Единствените хора, които знаеха, бяха брат й Оливър и Грег, които изключително се вълнуваха, но обещаха да запазят тайната й. Морган не беше в настроение да празнува. Всъщност скърбеше за разбития си живот, за Макс и за провалената си кариера. Беше се свързала с някакъв посредник, за да й намери временна работа за срок от четири или пет месеца, но на този етап нищо не се появяваше.

Нае си адвокат, който да изготви споразумение за правата на Макс върху детето, с предложение за евентуално съвместно попечителство. Първоначално той възприе писмото й като емоционален изблик. Но обсъждането на такива важни въпроси с посредничеството на адвокат направо го срази. Явно Морган не се шегуваше. В писмото също се казваше, че тя още не знае пола на детето и че й е все едно, а него ще уведоми след раждането. Сълзи потекоха по лицето му. Морган напускаше живота му, въпреки че в крайна сметка бе решила да стане майка на неговото дете.

Обади се и на Оливър, който потвърди, че сестра му е най-инатливата жена, която е виждал. Каза му също, че Морган е изключително разстроена и че тежко преживява раздялата си с него. Най-добре би било да изчака раждането на бебето и да се надява, че майчинството ще я накара да омекне. До раждането оставаха пет месеца, а това му се струваше цяла вечност. Не можеше да се съсредоточи върху работата си, караше се на персонала, загаряше ястията. Беше обсебен от мисълта за Морган и бебето. Все още имаше ключ от апартамента, но не смееше да се появи изневиделица. Възможно бе Морган да повика полиция и да го арестуват. Вече знаеше на какво е способна. А в отношенията му с нея явно нямаше връщане назад. Всичко беше приключило. Макс бе чул звучното й, ясно послание.

Мострите на Клер пристигнаха от Италия през първата седмица на април. Бяха фантастични. Когато ги видя, тя не съдържа

възторжените си викове и затанцува из стаята, докато майка ѝ се смееше. Получиха ги точно навреме преди изложението в Лас Вегас. Вече беше наела асистентка, която да ги придружава по време на пътуването им и да поработи с тях известно време след завръщането им в Ню Йорк. Съквартирантките ѝ проявяваха изключително търпение към камарите кутии и постоянните доставки в апартамента. С благословията на Саша и Морган тя превърна стаята на Аби в склад, докато с майка ѝ дележа нейната спалня. Имаше кутии и в хола. Нае за един следобед и модел, който да демонстрира обувките и да пробва номерата. Според момичето били изключително удобни на краката, а високите токчета имали идеална извивка. Клер не беше на себе си от възбуждение, когато се качиха на самолета за Лас Вегас.

Отседнаха в „Ем Джи Ем Гранд“ и прекараха по-голямата част от деня в изложбения център заедно с Клодия, новата им асистентка. Наредиха всичките си мостри в красива витрина и веднага предизвикаха интереса на няколко купувачи и на няколко фирми от големи търговски вериги. Задаваха ѝ въпроси за стила, наличностите, цените и възможностите за доставки, както и за по-големи количества, важни за големите търговци. Клер можеше да доставя за един от магазините, но не и за десет клона. Поне така щеше да бъде на първо време, докато не започнат по-мащабно производство, все пак това беше първият им сезон. Важното бе, че всички отзиви бяха положителни. Купувачите одобриха изделията ѝ.

На втория ден обаче Клер получи още по-голямо удовлетворение. Забеляза Уолтър в далечния край на залата. Той се приближи към тях някак безгрижно, като хвърляше скришом погледи към обувките на щанда. Клер едва не се изсмя и го показа на майка си. Тогава той се насочи направо към тях.

— Чии обувки продаваш сега? — попита заядливо. Тя му се усмихна и посочи марката с логото, което сама бе създала. Там пишеше черно на бяло „Клер Кели Дизайнс“ и той буквално зяпна от изненада. — Къде ти ги направиха? — смаян полюбопитства той.

— В Италия — кратко го информира Клер и после се обърна към клиентка, която се връщаше за втори път, но вече с конкретна поръчка. След минутка Уолтър се изхлузи от щанда им.

В края на изложението разполагаха със сериозен брой поръчки, достатъчни да дадат мощен тласък на бизнеса им и да осигурят

издръжката си за цял сезон. Клер и майка ѝ сияеха и възторжено се поздравиха. Новата им асистентка се прояви отлично и Клер реши да я задържи. Изложението им помогна да съберат голям опит. „Клер Кели Дизайнс“ излезе на пазара със силен дебют и наесен щеше да се появи в най-големите търговски вериги в страната.

— Благодаря, мамо — каза тя на майка си, докато опаковаха мострите. — Никога няма да мога да ти се отблагодаря. — Сара само се усмихна и я прегърна мълчаливо. Нали затова бе дошла в Ню Йорк. Харесваше ѝ, че започнаха съвместен бизнес. А Клер знаеше, че без подкрепата на майка ѝ това никога нямаше да бъде възможно.

В началото на май Морган навлезе в четвърти месец на бременността си и вече не можеше да се прикрива. Все още не беше споделила с Клер и останалите. Знаеха само Саша, брат ѝ и Макс. Присъствието на майката на Клер я притесняваше. Официално беше обявила, че с Макс са скъсали, и отказваше да обяснява подробности. Двамата не си говореха от два месеца. Той не можеше да търпи повече това и една сутрин седна на стъпалата пред сградата и я зачака да излезе. Рано или късно щеше да се появи. След около час тя се отправи на тренировка по пилатес за бременни. Изглеждаше здрава и в добра форма, беше напълняла съвсем малко, само лицето ѝ бе по-заоблено.

Стресна се, като го видя, и понечи да се върне, но той я задържа.

— Морган, това е истинска лудост. Говори с мен — помоли я. Изглеждаше не на себе си. От два месеца не можеше да мисли за нищо друго.

— Защо? Нямаме какво да си кажем. Всичко приключи — отвърна му тя с леден тон.

— Не, това е само началото — посочи той към корема ѝ. — Не трябва да става така. Не исках да правиш аборт, защото те обичам и искам нашето дете.

— Не, не ме обичаш. Заплаши ме, че ще ме зарежеш, ако не го задържа. Ти искаше детето. Ще можеш да го виждаш, когато се роди. Само не се занимавай повече с мен. — Гласът ѝ звучеше уверено, гневно, но и изпълнен с болка. — Ти не прояви уважение към моето желание, нито към правото ми на решение.

— Бях ужасно разстроен. Никога не бих те изоставил. — Той явно дълбоко се разкайваше.

— Не пожела да говориш с мен цели три седмици. Когато имах нужда от подкрепата ти, ти ме заплашваше, че ще ме изоставиш.

— Сгреших. — После я попита онова, което го мъчеше от месеци: — Защо го задържа?

— Усетих, че не е справедливо да се откажа. Грешката си е наша, то не е виновно. Реших да поема отговорността си.

— Радваш ли се изобщо? — попита тъжно той.

— Не — призна тя. Никога не бе го лъгала. — Защо да се радвам? Аз исках теб, не бебето. Никога не съм бъркала тези чувства. Сега те загубих, а се озовах с бебе, което никога не съм желала. — Но щеше да постъпи както смяташе за правилно. Така си беше. Бебето нямаше вина. Беше си тяхно и щеше да си го гледа.

— Не си ме загубила — отчаяно промълви той. — Не можеш да ме загубиш, дори да не искаш да ме виждаш. — Тя не отговори и той забеляза сълзи в очите ѝ, преди да сведе глава. Протегна ръце и я прегърна. — Съжалявам, че така безумно провалих всичко. — И тогава си даде сметка, че може би трябваше да я остави да направи аборт. Винаги му бе казвала, че не иска деца, и явно бременността не променяше нищо. — Съжалявам. Цялата тази работа беше огромна грешка. Какво да направя, за да я поправа? — Бе изпълнен с отчаяние.

— Нищо не можеш да направиш. Всичко между нас приключи и сега сме обвързани с дете, което никой от нас не е искал и не трябваше да се появява.

— Предполагам, много бебета започват живота си по този начин, а после спечелват любовта на родителите си.

— Може би — кимна тя, но на нея не ѝ се вярваше. Просто щеше да изпълни дълга си, ала никой не можеше да я насили да го приеме с желание. Той се опита да го направи и провали всичко. Тя сама бе взела решението да го задържи. За това не можеше да го обвинява. — Благодаря ти, че се отби — каза и се опита да мине покрай него, но той не я пусна. Изглеждаше не по-малко упорит от нея.

— Няма да си тръгна, докато не се съгласиш поне да направиш опит да се сдобрим. Моля те, да си дадем още един шанс. Ако ме мразиш, ще си тръгна.

— Не те мразя — отвърна тя уморено и разочаровано. — Вече не знам какво изпитвам.

— И това е нещо — промълви той обнадеждено. — Моля те, Морган, моля те, дай ми още един шанс. — Тя мълчеше, само го гледеше втренчено и тогава почувства странен спазъм дълбоко в утробата си и примижа.

— Какво ти стана? — притеснено попита той.

— Нищо — излъга тя и в този момент последва друга контракция. Дотогава не ѝ се бе случвало подобно нещо. Приличаше на менструална болка.

— Проблем ли има? Каж ми истината. — Той хвана ръката ѝ и тя отново примижа и се преви.

— Не знам. Изведнъж получих контракции.

— Чревни колики или нещо с бебето?

— Може би нещо с бебето. — Тя се обърна да се прибира и той я последва, разтревожен, че вината е негова. Качиха се по стълбите заедно, тя влезе в банята и след минутка излезе, пребледняла и изплашена. — Кървя.

— Да вървим в болницата. Няма да те оставя. — Тя не понечи да спори с него. Помисли си, че е направила спонтанен аборт, което щеше да е простичко решение на проблемите им, и изведнъж осъзна, че не иска това да се случва.

Слязоха заедно на улицата, като тя спря на два пъти заради контракциите и усети влагата между краката си. Макс спря такси и ѝ помогна да се качи, после не пусна ръката ѝ през целия път до болницата. Морган звънна на Саша от таксито. Тя беше дежурна и ѝ каза къде да отиде.

Когато пристигнаха, приятелката ѝ вече беше там и веднага я вкара в кабинета за преглед. Попита я дали иска друг да я прегледа, но Морган настоя Саша да го направи. Доверяваше ѝ се напълно. Докато траеше прегледът, Морган се разплака.

— Това става, защото не го исках — промълви тя. — Господ ме наказва.

— Не, не е така. Стават такива работи. — Саша видя, че кърви, но не обилно. — Да направим ултразвук и да видим какво става — предложи, докато сваляше ръкавицата си, а Морган продължаваше да плаче. Усещаше движенията на бебето — беше започнало да мърда

преди няколко дни. Чувстваше го като леко потръпване на пеперуда в стомаха си.

Саша я настани на количка и я забута по коридора. Макс, който не беше на себе си от тревога, ги последва.

— Какво става? — попита той.

— Още не знаем — отвърна Саша.

Вкара я в кабинета за ултразвук, а Макс я изчака отвън. Видяха бебето на екрана. Помръдваше и изглеждаше спокойно, после засмука палеца си. Лекарката, която извършваше наблюдението, забеляза съсирек, но съвсем малък.

— Случва се понякога — обясни Саша. — Той може да предизвика кървене, когато се резорбира от само себе си. Сигурно бебето го е изритало.

— Аз ли съм му причинила нещо? Напоследък ходя на пилатес всеки ден, за да поддържам форма — сподели Морган с чувство за вина.

— Ще трябва да изчакаш една-две седмици, да си почиваш повече, за да може съсирекът да се разтвори. Това няма да навреди на бебето.

Морган притвори очи и захлипа.

— Помислих си, че съм го убила, защото не го исках.

— А сега как се чувстваш? — мило я попита Саша.

— Уплашена. Не искам да го загубя! — Саша кимна усмихната.

— Ей че хубаво го каза. Да повикам ли Макс да го види? — предпазливо попита тя. Беше останала изненадана, когато се появиха двамата. Морган кимна и Саша отиде да го извика. Превключиха на големия триизмерен екран, за да се вижда по-ясно. Бебето продължаваше да смуче палеца си, когато Макс влезе. Още след първия поглед към монитора, той избухна в сълзи, наведе се и целуна Морган.

— Толкова те обичам. Съжалявам, че се държах като глупак.

— Аз също — отвърна тя и му се усмихна през сълзи. — Не искам да загубя бебето.

— Искате ли да разберете пола му? — попита ги Саша и двамата едновременно кимнаха и се усмихнаха, хванати за ръце. Макс не бе виждал нищо по-красиво в живота си от жената, която обичаше безумно, и тяхното бебе в нея. Докато наблюдаваха внимателно, Саша

посочи едно петънце на екрана и се усмихна. — Момче е. — Макс широко се усмихна и отново целуна Морган. Сега вече двамата приличаха на благословени родители, а не на разделени, гневни един на друг партньори. И Саша преживяваше щастието им заедно с тях.

Морган се облече. Саша ѝ даде наставления да се прибере вкъщи и да си почива повече през следващите една-две седмици.

— Никакъв пилатес през тези две седмици. И никакъв помирителен секс, моля. — Даде им две копия от снимката на бебето и те си тръгнаха, зашеметени от вълнение.

За няколко часа всичко се промени. Макс се бе върнал, тя успя да преглътне травмата и недоразуменията, които ги бяха разделили. Прекараха остатъка от деня заедно в апартамента, не можеха да се наприказват след дългата раздяла. Тогава нещо му хрумна.

— Ще се върнеш ли да работиш в ресторанта? Счетоводството ми е пълна бъркотия, откакто те няма — подсмиваше се той, както я беше прегърнал, и тя се засмя на свой ред.

— Това ли беше целта ти? — подразни го.

— Да, бебето беше само за прикритие. Трябваш ми да направиш ведомостта за заплатите и да сложиш в ред разходите.

Това я развесели и двамата се целунаха. Животът изглеждаше много по-ведър вече. Тя се отдръпна и каза сериозно:

— Да знаеш обаче, че няма да се омъжа за теб. Бракът ще провали всичко. Ще си имаме бебето, но без женитба.

— Много си трудна — закачливо отвърна той. — А поне може ли да живеем заедно?

— Може. Но без женитба. Това ще унищожи романтиката във връзката ни. — От родителите си бе запомнила, че бракът е кошмар.

— Луда си, но те обичам такава. А след десетото дете ще се омъжиш ли за мен? Падам си по големите ирландски семейства.

— Става, но чак след десетото. Тогава ще си помисля. — Докато се заливаха от смях, тя осъзна, че сигурно трябваше да се изнесат от мезонета. Не можеха да останат там с бебето. А това означаваше, че Клер ще остане сама в него. Едно по едно момичетата отлитаха. Вече се бе освободила стаята на Аби, през юни Саша щеше да се премести, но с Макс и бебето щеше да стане пренаселено, и нямаше да е честно към Клер. Като всяко семейство с дете, те трябваше да си имат свой дом.

Скоро след това Клер и майка ѝ се върнаха от срещата си в „Бергдорфс“ и изглеждаха доволни. Клер остана изненадана, като видя Макс.

— Очакваме дете — измрънка усмихнатата Морган.

И изведнъж всичко стана съвсем реално.

— Момче — уточни Макс.

— Но няма да се женим — добави Морган и се ухили.

— Това ще унищожи романтиката във връзката ни. — Макс имитираше думите на Морган и всички се разсмяха.

— Поздравления — каза Клер сащисана от толкова новини. — Кога се очаква щастливото събитие?

— През октомври. — И Клер си представи какво предстои. Сигурно щяха да се преместят и тогава тя и майка ѝ щяха да останат сами в мезонета. Това щеше да ѝ позволи да управлява бизнеса си оттам. Вече можеше да си позволи сама да поеме наема, но знаеше колко много ще ѝ липсват приятелите. Беше толкова шокиращо и тъжно как бързо се променяха обстоятелствата в живота. Може би Аби щеше да се върне след година, както бе обещала, но на Клер не ѝ се вярваше. До лятото всички щяха да поемат по своите пътища.

С напредването на май Прунела ставаше все по-активна и успя напълно да подлуди Саша. Поканите вече бяха отпечатани по дизайн на „Картие“ — много семпли и елегантни. Бяха избрали и менюто след организираното посещение в апартамента. Опитаха и пет различни вида сватбени торти от трима различни сватбени сладкари. А виното и шампанското щяха да са сватбен подарък от Макс.

По настояване на Прунела наеха фотограф и оператор, препоръчани от самата нея. Тя поръча дантелени покривки и ленени салфетки по желание на Саша, към тях щеше да добави и нейните си канделабри, а кетъринг фирмата осигуряваше кристални, сребърни и порцеланови съдове. Обиколиха квартала около Пето авеню, където се намираще апартаментът, и откриха малка църква, в която се съгласиха да ги венчаят в шест часа вечерта. Приемът беше насрочен за осем. Всичко това Саша успя да избере и поръча в кратките паузи на натоварения си работен график, тъй като след пътуването до Атланта през март не бяха имали почивен ден.

Рокля си избра съвсем случайно от списание, което четеше в лекарската стая. Беше от бял сатен с изчистени форми, покрита с дантела с шлейф, който можеше да се свали за приема, и дантелен воал. Беше толкова заета, че се наложи да изпрати Валентина да я пробва вместо нея и когато я видя на селфито, изпратено ѝ по телефона, Саша направо се влюби в тоалета.

— Защо не избра нещо по-секси, с деколте и изрязан гръб? — упрекна я Валентина. Но според Саша роклята беше самото съвършенство. Роклите на шаферките щяха да са в топъл бежов нюанс, семпли, без презрамки, макар че според Валентина щяха да изглеждат по-ефектно в червено. Всичко, което Саша избра, се отличаваше с изискан вкус и стил. Букетчетата на шаферките щяха да са от бежови орхидеи, а булчинският на Саша от момини сълзи. Обмисляше вариант малките ѝ сестри да ръсят цветни венчелистчета, но прецени, че това щеше да предизвика военен конфликт с майка ѝ, и се отказа.

Мъжете щяха да са с черни вратовръзки, само Алекс щеше да е с бяла вратовръзка и смокинг. Хелън Скот сподели, че за себе си е избрала тоалет в морскосиньо. Мюриел още се колебаеше между смарагдовозелена рокля, която бе привлякла вниманието ѝ, и златиста.

Най-удивителното бе, че всичко вървеше по предписание и Прунела се оказа наистина изключително организиран и добър професионалист, както ѝ бе обяснил Оливър. Саша не можеше да я понася, но нямаше как да отрече, че си разбираше от работата. Въпреки подкрепата, която получаваше, все пак се притесняваше за всички детайли в този важен ден. Толкова много неща можеха да се объркат. Хелън постоянно ѝ предлагаше помощта си, но Прунела здраво държеше положението под контрол.

Месец преди сватбата съквартирантките на Саша решиха да ѝ организират моминско парти. Не можеше да разчита на свободен уикенд, но една вечер звучеше реалистично. Аби обеща да дойде от Ел Ей, майката на Клер също беше поканена. Щяха да го организират в „Сохо Хаус“. Саша дори имаше подготвен тоалет за случая — къса, сексапилна черна рокля за генералната репетиция, която родителите на Алекс организираха вечерта преди сватбата в „Метрополитен Клъб“, който бе побратимен с техния клуб в Чикаго.

Русата ѝ коса отново бе израснала, макар да беше още къса. Валентина ѝ препоръча своята фризьорка, която да ѝ направи прическата за сватбата. Същата вечер Алекс щеше да участва в ергенското си парти в зала в нощен клуб в центъра.

Моминското парти мина успешно. Аби остана в апартамента с приятелките си. Клер се бе постарала да освободи стаята от кутиите за обувки. Вечерта Аби сподели, че излиза с Джош, че е щастлива с него и обича малките му синове. Морган не спираше да говори за бебето. Вече си търсеха апартамент, за да се преместят през лятото, преди да е станала огромна и да не може да мърда. Саша и Алекс също си търсеха жилище, но им трябваше нещо за кратък период, тъй като планираха да се преместят в Чикаго след приключването на стажа им. Допадаше ѝ идеята да е близо до семейството му.

Обсъждаха плановете си, съдбовните промени, настъпили в живота им, очакванията и надеждите си.

Всички се забавляваха и изглеждаха щастливи, а когато се прибраха в апартамента, Клер погледна тъжно майка си:

— Изглежда, ще останем само ние с теб в този апартамент. Всички заминават нанякъде. — Тя още не можеше да свикне с тази мисъл. Майка ѝ замълча за минутка. Другите, с изключение на Морган, бяха пийнали повечко шампанско и си легнаха. Сара седна на канапето до дъщеря си, хвана ръката ѝ и каза:

— Аз също имам планове. Вече нямаш особена нужда от мен тук. Справяш се и сама. Бизнесът потръгна. Клодия ще ти помага. Моята роля беше да раздвижа блатото и да те подкрепя с каквото мога в началото. И ще продължавам да го правя, но мисля, че е време да се прибирам у дома.

— В Сан Франциско ли? — смая се Клер. — Мислех, че тук ти харесва повече.

— Така е. Прекарах пет фантастични месеца. Това бе едно от най-хубавите неща, които са ми се случвали в живота, освен твоето раждане. С баща ти постоянно си говорим. Той наистина се опита да се промени. От два месеца вече не пие, планира да попътуваме и да правим нещо заедно. Може да не е свършен, но аз го обичам такъв, какъвто е, и сме решени да опитаме да оправим живота си. — Клер я гледаше едновременно щастлива и натъжена. Толкова ѝ харесваше майка ѝ да е наблизко край нея. Даде ѝ невероятен шанс в живота, за което едва ли щеше да може да ѝ се отблагодари някога. Но сега ѝ предстоеше да остане сама в огромния мезонет. Изведнъж това ѝ стори някак твърде самотно.

— Кога си тръгваш? — предпазливо попита Клер. Майка ѝ я прегърна.

— Мисля, че ще е добре да тръгна веднага след сватбата. След месец. — Клер кимна. В главата ѝ нахлуха хиляди мисли, но видя, че майка ѝ бе взела отдавна решението си. Забеляза как блеснаха очите ѝ, когато заговори за Джим. А и знаеше, че не може вечно да е до майка си. Изминалите пет месеца бяха излекували донякъде раните от тежките удари, които понесе.

— Знаеш ли, мисля си, че ти също трябва да започнеш да излизаш малко по-често. — И двете бяха наясно какво има предвид, но Клер все обясняваше, че не е готова. Бяха изминали шест месеца след драматичния край на връзката ѝ с Джордж и още не се бе възстановила. Според майка ѝ трябваше да си наложи да опита. Клер мислеше единствено за работата си, както правеше преди да срещне

Джордж, а сега още повече бе обсебена от нея. Но щом като баща ѝ можеше да се промени, значи и Клер би успяла. Струваше си да помисли.

Майка и дъщеря си легнаха в общото легло, както всяка вечер през последните месеци, и Клер с тъга си помисли колко трудно ще преживее раздялата им. Обърна се към майка си и видя, че Сара също е будна.

— Ще ми липсваш, мамо — мило промълви тя. — Благодаря ти за всичко. Никога не бих се справила без теб. Всичко така се беше объркало, а ти изведнъж го оправи като с магическа пръчка.

— Нали за това са майките — отвърна Сара и я целуна по бузата. Двете се унесоха в сън, хванати за ръце. Клер отново се почувства като малко момиченце, закриляно от майка си, в безопасност, каквато отдавна не бе усещала.

В деня преди генералната репетиция на сватбената вечеря Саша и шаферките ѝ отидоха да си направят маникюр и педикюр в козметичен салон, препоръчан от Валентина. Саша се бе подстригала на стилно каре, косата ѝ бе в естествения си рус цвят. Нямахше търпение да се издокара в късата си черна рокля. Докато се забавляваше с приятелките си в салона, се обади баща ѝ, за да ѝ каже, че са пристигнали от Атланта заедно с децата и детегледачката. Мюриел се очакваше същия следобед, а семейство Скот бяха в Ню Йорк от предишната вечер. Алекс и Саша се бяха отбили в хотела „Плаза“, за да ги поздравят, а по-късно излязоха с Бен из града. Бяха си взели две седмици отпуск за сватбата и за сватбеното пътешествие до Париж. Това беше най-романтичната дестинация, която си представяше — Париж през юни с Алекс.

— Какво става, татко? — Саша долови нотка на притеснение в гласа му.

— Имаме малък проблем — призна той смутено.

— Какво се е случило? — Саша застана нащрек.

— Шарлот получи контракции, и то доста силни, а е едва в седми месец. Нещо не е наред. Тя мисли, че ще ражда.

— Свързахте ли се с лекарката ѝ? — Саша веднага заговори с професионалния си тон.

— Да, но не може да я прегледа по телефона. Препоръча ни да потърсим лекар да я прегледа. И да ти призная, аз също мисля, че е наложително. Болките са доста силни и вече са през пет минути.

— Искаш ли да ти препоръчам някого? — попита Саша като лекарка, а не като дъщеря.

— А ти би ли я прегледала?

— Ако Шарлот е съгласна — отвърна Саша.

— Да, съгласна е. И двамата го искаме. Заета ли си? — Саша онемя. Кой, аз ли? Да не би да се омъжвам утре? Или да не би да имам

репетиция със сто души на вечеря? Не, разбира се. Само си седях тук и се чудех кога ще ме повикате.

— Добре тогава. Ще ви чакам в болницата след двайсет минути — успя да се съвземе тя. Ноктите ѝ вече бяха изсъхнали, носеше сандали, за да не си развали педикюра в бледорозово, под названието „Балерина“ в каталога на „Шанел“. Когато съобщи на другите, че се налага да тръгне, всички останаха разочаровани и я молеха да остане, защото щяха да се върнат в апартамента за по чаша шампанско преди вечерята.

— Шарлот има проблем. Обещах на баща ми да я прегледам — обясни тя със сериозен тон.

— Бременна ли е? — изненада се Морган.

— В седми месец.

Клер завъртя очи:

— Майка ти ще е очарована.

— Както винаги — съгласи се Саша и излезе от салона, за да хване такси. Пристигна в болницата за десетина минути и се втурна да смени късите панталонки и тениската си с хирургичния екип. Баща ѝ и Шарлот пристигнаха веднага след нея. Караха я на количка, а тя се превиваше от болки. Приличаше на раждаща жена. Седми месец не беше добър знак.

Саша ги отведе в един кабинет в приемното отделение и се обади на сестрите, че е там.

— Ама вие не се ли жените? — попита я едната.

— Чак утре. Доскуча ми у дома, нямаше нищо интересно по телевизията — подхвърли тя и отиде при баща си и съпругата му. Шарлот вече крещеше и изглеждаше уплашена.

— Предишните раждания бяха ли преждевременни? — спокойно попита Саша.

— Не, преносвах ги — отвърна тя през зъби от болка.

— Какво си правила днес? Да си вдигала нещо тежко? Куфарите? Или децата?

— Не... е... за малко. Вдигнах Лизи за минутка, но съм го правила и преди. Тя е лекичка. — Саша кимна. Обикновено това не би трябвало да е проблем, освен ако няма предразположение към преждеременно раждане, което при нея не се бе случвало, а и беше млада.

— Правили ли сте секс? Да не сте се разгорещили? — попита тя, като се опитваше да си представи, че не говори с баща си. Той я изгледа притеснено, а Шарлот се усмихна. О, мили боже.

— Може ли това да е причината? — виновно попита Шарлот и Саша се покашля.

— Възможно е. Оргазмите могат да задействат раждането. Да проверим какво става. — Тя се усмихна мило и на двамата им, както би направила с всеки пациент. Стив застана до главата на жена си, докато Саша я преглеждаше. Имаше кръвене, но водите ѝ си бяха на място, плодният мехур беше цял, нямаше разкритие, така че нищо сериозно не се случваше. Обясни им и двамата се успокоиха.

— Проблемът не е отминал. Тези контракции могат да предизвикат процеса, ако не ги овладеем. Ще трябва да ти направя инжекция и да видим дали ще ги прекратим. Ще се наложи да останеш на легло за няколко дни.

— Но ще пропусна сватбата — разочарована отвърна тя.

— Ти какво предпочиташ? — мило попита Саша. — Сватбена торта и бебе, родено два месеца по-рано, или хубаво, здраво бебе след два месеца.

— Здраво бебе — призна Шарлот и Стив се наведе да целуне жена си. — Купих си такава прекрасна розова рокля за тази вечер, а утре щях да съм червена.

— Ще бъде много по-безопасно за теб да останеш на легло и да спрем контракциите — посъветва я Саша.

— Съгласен съм — твърдо заяви Стив, хванал ръката на Шарлот. — Ще ѝ направиш ли инжекция? — попита той, изпълнен с доверие и благодарност към дъщеря си. Беше се справила чудесно. Саша излезе и след минутка се върна със спринцовката, постави инжекцията така, че Шарлот изобщо не усети нищо. Саша помоли сестрата да ѝ сложи монитор за проследяване тоновете на бебето и всичко изглеждаше нормално. Забеляза, че бебето е едро, но бяха ги уверили, че не са близнаци. Просто едно голямо бебе.

Саша се отби в сестринската стая, за да провери какво става.

— Вие май не може да се откъснете оттук? — пошегуваха се сестрите и Саша забеляза, че часът е пет. Обади се на Алекс да му каже къде е и обеща да се яви навреме за вечерята. Имаше достатъчно време да се облече. После се върна да провери състоянието на втората си

майка. Контракциите продължаваха, но с по-малка сила. Изчака още два часа и ѝ сложи още една инжекция успокоително, която би трябвало да помогне. Вече беше станало седем часът и тя виждаше, че ще закъсне за вечерята. Трябваше да се изкъпе и преоблече.

Контракциите спряха почти напълно в осем след втората инжекция и Шарлот вече спеше, а Саша обясни на баща си, че трябва да я остави в болницата. Можеше да се прибере в хотела чак на другия ден, но Саша искаше сестрата да я наблюдава и да следят монитора.

— Мисля да остана с нея тази вечер — прошепна той и Саша кимна в съгласие. Той щеше да пропусне вечерята, организирана от семейство Скот, но се надяваше да може да я отведе към олтара на следващия ден.

Вече беше станало осем и половина и нямаше никакъв шанс да се върне вкъщи, за да се преоблече. През последния час Алекс постоянно ѝ изпращаше съобщения и тя все му обещаваше, че тръгва. Не можеше да не се яви на репетицията за собствената си сватба, но не можеше и да се облече както трябва. Имаше само една възможност — да отиде облечена, както си беше. По-добре така, отколкото да пропусне цялото тържество.

Отиде да нагледа Шарлот, която спеше спокойно, и поръча на баща си и на сестрите да я потърсят незабавно, ако се наложи. След това влетя в асансьора с хирургичния си екип, излезе и махна на едно такси на улицата, каза му адреса и му обясни, че страшно бърза. Докато летяха към ресторанта, Саша осъзна, че Шарлот току-що беше решила един от големите проблеми на сватбата. Нямаше да присъства нито на репетицията, нито на сватбата и Мюриел нямаше да я види бременна, нито да понася младежкия ѝ свеж вид. На майка ѝ щеше да се наложи само да изтърпи баща ѝ за една вечер. Чудесно! — победоносно си каза Саша и в този момент таксито спря пред „Метрополитен Клъб“, тя плати, изскочи и хукна към вратата. Изкушаваше се да изкрещи на облечения в ливрея пиколо: „Някой има ли нужда от лекар?“, но реши да се държи възпитано и влетя в красивата зала, пълна с цветя, в болничните си дрехи. Забеляза смаяния от изненада поглед на Алекс и реакцията на приятелките си, докато се отправяше към Хелън, за да се извини.

— Съжالياвам за странния си вид. Съпругата на баща ми получи контракции и имаше опасност от преждевременно раждане. Наложих се

да остана с тях в болницата досега. Нямахме кога да се прибера, за да се преобличам.

Хелън ѝ се усмихна широко и сърдечно я прегърна.

— Нямах и нужда. Така изглеждаш възхитително. Прическата ти е страхотна. Как е тя? — Каква забележителна жена, помисли си Саша и я прегърна, и Алекс се присъедини към тях.

— Мисля, че ще всичко ще е наред. Тази вечер я оставих в болницата.

— Какво се е случило? — попита Алекс, напълно шокиран от вида ѝ.

— Трябваше да избирам между тези дрехи и късите ми панталонки. Спрях се на тези. В противен случай щях да се явя след края на вечерята. Шарлот получи преждевременни контракции.

— И се обадиха точно теб? — смаяно попита той, макар че вече нищо не можеше да го изненада — нито майка ѝ, нито сестра ѝ, нито разводите, нито дори преждевременното раждане.

— Че на кого друг да се обадят в Ню Йорк?

— Можеха да отидат в спешното отделение. Знаят, че ни предстои важно събитие — не се сдържа той, но майка му успокоително положи ръка на рамото му.

— Така е. Съжалявам. Обичам те. Но погледни проблема от другата му страна. Тя няма да може да присъства нито тази вечер, нито утре. Оставих я на легло. И така майка ми няма да превърти. — Тази ирония на съдбата го развесели. После, след като поиска разрешение от Хелън, тя отиде на подиума, откъдето бащата на Алекс и някои от гостите щяха да произнесат речи след вечерята. Грабна микрофона и се обърна към гостите.

— Добър вечер на всички. Аз съм булката. До утре името ми е доктор Хартман. Искан да ви обясня, че както вече е известно на близките ми и приятелите ми, това са единствените дрехи, които притежавам. — Тя посочи хирургичния си екип и всички се разсмяха. — Но моля, не се безпокойте. Сестра ми ще ми заеме една от своите рокли за утре. И благодаря на семейство Скот за прекрасната вечеря. — После остави микрофона и се затича да заеме мястото си на масата до Алекс.

— Надявам се, че това не е вярно — посрещна я той и остана напълно сериозен за около минута.

— Кое?

— Че сестра ти е заела рокля за утрешния ден.

— Почакай и ще видиш — разсмя се тя.

Валентина беше дошла с ослепителна, скандално къса златиста рокля, придружена от Бърт. Личеше си колко е горд той, че е с жена като нея.

Хелън се бе погрижила за разпределението на местата и бе поставила Мюриел на тяхната маса. Постара се да поговори с нея. Мюриел даваше вид, че много се забавлява. По-късно успя да размени няколко думи насаме със Саша, като не ѝ спести укорите си.

— Защо не си с рокля?

— Задържаха ме в болницата за спешен случай — отвърна тя и майка ѝ поклати възмутено глава.

Речите минаха гладко, бяха много вълнуващи, особено тези на съквартирантките ѝ и на бащата на Алекс. Нейният баща щеше да произнесе слово в деня на сватбата, както и кумът Бен.

Саша и Алекс се разделиха след вечеря, защото по традиция не трябваше да се виждат преди церемонията. Саша прекара тази нощ в апартамента при приятелките си. Обади се в болницата да попита как е Шарлот и научи, че тя спи дълбоко, контракциите са спрели и са сложили допълнително легло за баща ѝ. Всичко беше както трябва.

Саша остана в апартамента в Хеле Кичън за последната си нощ като свободна жена.

Големият ден четиринайсети юни настъпи с ясносиньо небе и златисти слънчеви отблясъци. Не беше нито горещ, нито хладен. Затова пък Саша не можеше да си намери място от вълнение. Баща ѝ и Шарлот се бяха прибрали в хотела си и сега той си почиваше преди церемонията.

В три следобед в апартамента пристигна фризьорката, за да оправи прическите на Саша и на останалите момичета. В четири вече бе готова и с грима си. Сара бе приготвила сандвичи за всички, но Саша не можеше и залък да преглътне от вълнение. Майка ѝ бе предложила да дойде, за да ѝ помогне, но тя нямаше нужда от нея, нито искаше съветите ѝ, затова отхвърли предложението ѝ. Затова пък Валентина беше там в пълната си прелест. Бърт щеше да се присъедини към нея в църквата. За всеобща изненада тя продължаваше да се вижда с него, макар да бяха минали цели три месеца от завръщането им от Аризона. Поне младежът я държеше далеч от проблеми. Тя пък го водеше със себе си по разни събития и купони и той добре се забавляваше. Все още работеше в полицейски участък на Ню Йорк, но заради репутацията на Валентина като супермодел често присъстваха на вестникарските страници. Валентина изглеждаше малко по-уравновесена и не се изкушаваше да шокира хората около себе си. Бърт бе успял малко да я укроти, а тя от своя страна бе внесла шик и блясък в живота му. В клюкарските рубрики го наричаха „убийствено красивия бодигард на супермодела Валентина“. Двамата бяха внушителна двойка.

Най-после настъпи вълнуващият момент, когато приятелките на Саша и Сара вдигнаха булчинската рокля над главата ѝ. Аби трябваше да се качи на стол, за да помага. Много внимаваха да не развалят прическата и грима ѝ. Фризьорката прикрепил дантеленият воал към късата ѝ коса. Тъкмо облякоха Саша и Алекс се обади, за да ѝ каже колко я обича.

Момичетата се погрижиха и за традицията булката да носи нещо старо, нещо ново, нещо синьо и нещо назаем. Саша бе увила дантелена кърпичка от баба си около букета, роклята беше нова, Валентина ѝ даде светлосини дантелени прашки, а Сара ѝ послужи с перления си наниз. Изведнъж ѝ стана тъжно, че в този ден ѝ помагаше майката на Клер, вместо собствената ѝ майка, но не искаше Мюриел да развали празничната атмосфера със забележките си. Нямахше нужда от подобни рискове.

Баща ѝ щеше да я посрещне направо в църквата и тя пропътува разстоянието от Хеле Кичън до там сама в лимузината, която той бе наел. Момичетата се возеха във втора лимузина, която ги следваше на няколко метра. Саша дочуваше веселите им възгласи през прозорците. Пред църквата я очакваше и Прунела, а шаферите на Алекс настаняваха гостите по местата им на столовете, украсени с бели цветя. Прунела влезе в ролята си още с пристигането на лимузината. Нареди всички в редица, като Валентина заемаше последното място, а съквартирантките ѝ се подредиха до нея по височина — Аби, Клер и Морган. А веднага след като майка ѝ и семейство Скот се настаниха на първия ред, церемонията започна. Последва кратка пауза, докато момичетата заемат местата си пред олтара заедно с шаферите на Алекс — всичките приятели от медицинския университет, и брат му непосредствено до него в ролята си на кум. След минута величествени и стилни, Саша и баща ѝ тръгнаха по пътеката към олтара и тя забеляза, че Алекс спря да диша, докато наблюдаваше приближаването ѝ. Това бе най-съвършеният момент в живота ѝ.

Размениха брачните си клетви и пръстените, и бяха обявени за съпруг и съпруга. Алекс я целуна и след това в главата ѝ настъпи пълно замъгляване до началото на приема и до първия им семеен танц, последван от танца с баща ѝ. А после едва не припадна, когато видя баща си да кани майка ѝ на танц. Мюриел му се усмихна и двамата затанцуваха, и изглеждаха като хора, които се наслаждават на компанията си.

Джим също бе долетял от Сан Франциско, за да придружи Сара на тържеството. Джош кавалерстваше на Аби, издокаран в истински смокинг, а не в камуфлажно яке. Двамата изглеждаха щастливи и не пускаха ръцете си. Бяха поканили и Джоан и Харви, родителите на Аби. Макс стоеше гордо до Морган, а Бърт не се отдели от Валентина

през цялото време и приличаше по-скоро на бодигард, отколкото на партньор, но нямаше никакво съмнение, че изглеждаше убийствено. А по-късно Саша забеляза, че е и страхотен танцьор и че сестра ѝ го наблюдава с обожание, тя не направи нищо скандално на приема и дори се държа изненадващо прилично.

Подпокривният апартамент се оказа съвършеното място за прием в приятно топлата, изпълнена с ухание юнска вечер. Навсякъде имаше запалени свещи. Бен Скот беше сложен да седне до Клер, тъй като и двамата бяха дошли сами. Саша не беше сигурна дали приятелката ѝ ще го хареса, но ги видя да разговарят и да се смеят през по-голямата част от вечерта, дори танцуваха заедно няколко пъти.

— Е, какво те доведе в Хеле Кичън? — попита я Бен още като се настани до нея, и тя се разсмя.

— Квартирата беше евтина, аз бях бедна. И все още съм, но не колкото тогава. И все още обожавам това място. — На въпроса му с какво се занимава тя му обясни, че е дизайнер на обувки и току-що е започнала свой бизнес. Това му се стори забавно и тя му разказа за фабриката в Италия и за изложението в Лас Вегас, а той я изслуша с голям интерес.

— Ще бъде много странно в апартамента отсега нататък — замислено сподели тя. — Живях там девет години с приятелките си. Едната напусна през март, а другите две се канят да си тръгнат това лято.

— И ти не си готова да заживееш сама там?

— Не съм сигурна — призна тя. — Никога не съм живяла сама. Не знам как бих понесла това положение сега — заяви колебливо.

— Била ли си някога в Чикаго? — попита я той.

— Не, не съм. — Но беше си наумила някога да посети Саша и Алекс, след като се преместят там.

— Трябва да дойдеш. Обичаш ли да плаваш?

— Обожавам. Аз съм от Сан Франциско. Като дете плавах с лодка в залива.

— Мога да те повозя на моята лодка! — предложи той необичайно въодушевено и така продължиха да си бърбят цялата вечер, дори не станаха да танцуват. По някое време Саша бутна с лакът Алекс и му ги посочи дискретно.

— Може някой да извади късмет — прошепна му тя.

— Винаги съм си мислел, че тя е много подходяща за него — сподели Алекс. — Просто не знаех как да ги запозная. — А сватбата се оказа съвършеният шанс.

— Сега остава да я докараме в Чикаго — замислено подхвърли Саша.

— Той е голямо момче — може да си позволи билет до Ню Йорк. Само се чудя дали вече е успял да ѝ разкаже за лодката си.

Двамата избухнаха в смях и отидоха да поздравят майките си. Поне този път Мюриел се въздържа от злостните си коментари. Саша остана смаяна, когато майка ѝ прие да танцува с Алекс.

— Между другото, струва ми се, че си имаме и полицай в семейството — отбеляза малко по-късно Алекс. — Знам, че звучи налудничаво, но като че ли ѝ подхожда. Скоро да съм ти казвал ти колко си подходяща за мен?

— Не и през последните пет минути — пошегува се тя. — Каж ми го пак. — И той я целуна.

С крайчеца на окото си Саша забеляза, че Прунела е навсякъде и се грижи за всичко. Изглеждаше страхотна в строгата си черна рокля и с гарвановочерната си коса, почти като член на семейство Адамс. Но пък беше свършила отлична работа.

Спряха се да поговорят и с Оливър и Грег. Те също много се забавляваха. Оливър бе танцувал няколко пъти със сестра си и я подкачаше за изпъкналото ѝ коремче. А то наистина беше сериозно пораснало през последния месец. Морган вече с гордост го показваше и бе свикнала с мисълта за бебето с помощта на Макс. И въпреки че се договориха да не се женят, обещаха си да имат толкова деца, колкото той поиска.

По-късно вечерта Саша и приятелките се събраха на една маса и започнаха да си разказват спомени за първите им дни в апартамента, когато Морган и Саша се бяха нанесли, и колко хубаво се бе получило и как успяха да живеят толкова години в сговор.

— Какво ще правим сега далеч една от друга? — учуди се Морган.

— Ще прелитаме насам-натам, за да се виждаме — увери ги Аби и на всички им се искаше да повярват в думите ѝ. А Клер огледа приятелките си и осъзна какви са късметлийки, че бяха успели да си намерят добри партньори въпреки проблемите по пътя им. Джош беше

съвършен за Аби и я поведе по пътя към успешната кариера, Алекс и Саша бяха създадени един за друг. Макс бе най-прекрасното нещо, случвало се на Морган. А Клер бе превъзмогнала жестоката лудост на Джордж. Както си говореха, Саша забеляза, че Бен се върти наблизко в очакване да танцува с Клер. Всички се съгласиха, че мезонетът в Хеле Кичън си оставаше техен дом завинаги.

— Идвайте ми на гости, когато пожелаете — покани ги Клер и тогава Бен не изтърпя и събра кураж да я отмъкне от приятелките ѝ и да я завърти на дансинга.

— Да поговорим за предстоящото ти пътуване до Чикаго, за да ти покажа лодката си. Четвърти юли ми изглежда чудесна възможност — каза ѝ той по време на танца.

Настъпи моментът за разрязване на тортата. А после и за хвърляне на букета. Прунела ѝ подаде приготвеното за целта букетче, тъй като истинския Саша смяташе да запази. Всички свободни жени се наредиха под ръководството на Прунела, а мъжете се отдръпнаха встрани. Алекс наблюдаваше булката си с обожание и с нетърпение да я отведе от многолюдния прием.

Тя се качи на малко столче и метна през главата си букетчето, но по-силно и по-високо от очакваното, и то полетя над главите на момичетата, покрай Клер, в която се бе прицелила, и в този момент Грег инстинктивно се пресегна и го сграбчи, а Оливър го погледна удивен.

— Вратарят в мен проговори — извини се Грег и всички пригнаха, а той го подаде на Клер с галантен жест.

Алекс и Саша постояха още известно време и напуснаха приема, обсипвани с розови венчелистчетата на излизане на Пето авеню, където ги очакваше бяла двуколка, теглена от бял кон, за да ги откара в „Плаза“ за първата им брачна нощ преди отпътуването им до Париж на сутринта.

Последните лица, които Саша мерна, когато се обърна да помаха, бяха на трите жени, с които беше делила мезонета в Хеле Кичън, застанали до мъжете си. Бен бе прегърнал Клер през раменете. Каква красива гледка, помисли си Саша, докато белият жребец ги понесе с бодро трак-трак в топлата юнска нощ по Пето авеню към новия им живот.

Но апартаментът в Хеле Кичън щеше да остане завинаги в сърцата им. Всичко бе започнало оттам — и любовта, и силната им връзка, която никога нямаше да има край.

Издание:

Автор: Даниел Стийл

Заглавие: Апартаментът

Преводач: Анета Макариева-Лесева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 10.10.2016

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-708-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8350>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.